Pasiune, gelozie, trădare, răzbunare și scandal!

FETE RELE

VOLUMUL 2

Rebecca CHANCE

Amber Peters, un supermodel cu o carieră de succes și bărbații la picioare, ascunde secretul unei dependențe care amenință să distrugă tot ce a clădit. Petal Gold este fiica unui faimos star rock, trăind din plin satisfacțiile pe care viața în cercurile înalte londoneze și banii tatălui său i le asigură, până când câteva poze deloc decente îl determină pe acesta să o trimită la o clinică de reabilitare. Skye Ellwood este o dansatoare exotică aflată în așteptarea unei șanse de a-și schimba complet viața – și aceasta apare când unul dintre clienții săi îi oferă un târg imposibil de refuzat. Joe Jeffreys trăiește, aparent, visul american – o logodnică faimoasă, o carieră în plină ascensiune și o existență fără griji. Numai că vizita la un club de striptease poate pune totul în pericol, și există doar o singură soluție pentru a-și salva imaginea de bărbat perfect.

Propriile slăbiciuni îi aduc laolaltă la centrul Cascabel, însă ceea ce nici unul nu a putut să prevadă au fost evenimentele neobișnuite care le vor schimba viitorul în mod dramatic.

Rebecca Chance este în prezent una dintre cele mai apreciate scriitoare din Marea Britanie, iar cărțile sale se bucură de un succes deosebit mai ales în Statele Unite, ajungând în topurile de vânzări din *New York Times*.

Bad Girls
Rebecca Chance

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Fete rele
Rebecca Chance

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CHANCE, REBECCA
Fete rele / Rebecca Chance. trad.: Graal Soft.
–Bucureşti: Litera, 2013
2 vol.
ISBN 978-606-8494-93-7
vol. 2 978-606-8494-90-6
I. Soft, Graal (trad.)

821.111-31=135.1

REBECCA CHANCE
Fete rele

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan

volumul 2

Lira

Amber

Amber nu vorbise niciodată atât de mult în viața ei. Era efectiv răgușită. Dr. Raf îi întinse un pahar de apă iar ea, ascultătoare, îl luă și îl bău. Punând paharul pe măsuța de cafea, ridică privirea spre ochii lui. Erau de culoarea ciocolatei amare, negre; ar fi putut să se uite în ei toată ziua, pierzându-se în profunzimile lor.

Spusese atât de multe, dar nu-i spusese tot doctorului Raf. Nu era în stare. Iar conștiința vinovată a acelor lucruri o făcu să roșească și să-și coboare din nou privirea spre masă.

– Cum te simți, Amber? o întrebă el blând. Ai fost foarte curajoasă, dar nu vreau să te obosesc.

– Sunt bine, spuse Amber repede.

Chiar dacă nu era în stare să-și dezgolească sufletul complet în fața doctorului Raf, nu voia nici să se lipsească de prezența lui. Aici, în cabinetul lui, despărțită de el doar de o măsuță de cafea, ar fi putut să întindă mâna și să-l atingă dacă ar fi fost suficient de curajoasă. Îi auzea respirația, îi simțea mirosul slab de ferigă verde al loțiunii de după ras, îl privea pe furiș când își încrucișa coapsele zvelte sau își împreuna mâinile când a o asculta. Părul de pe antebrațele lui, încheieturile puternice, felul în care cutele mânecilor suflecate ale cămășii sale se lipeau pe mușchii lui chiar sub coate; ar fi putut rămâne acolo fericită la nesfârșit, absorbind fiecare detaliu al parfumului lui, al mișcărilor și al cuvintelor lui.

Deși doctorul nu vorbise prea mult în ultima oră. Se mulțumise să asculte, părând complet fascinat de tot ceea ce avea ea să-i spună.

– Ești încă destul de slăbită, observă el, zâmbindu-i. Nu prea ți-a rămas mai nimic în stomac din ceea ce ai mâncat în ultimele patruzeci și opt de ore.

Amber se foi jenată, iar el continuă:

– Asta e complet normal când apare sevrajul de narcotice. Trebuie să ne asigurăm că ești hidratată, desigur, și îți vom da medicamente care să facă trecerea mai ușoară. O privi plin de compasiune: Din câte mi-ai spus adineauri, ai început să folosești narcotice de la paisprezece ani, și le-ai folosit încontinuu de atunci, corect? Când mama ta îți dădea pastile ca să te calmeze la sesiunile fotografice ca model.

Amber aprobă din cap, cu părul căzându-i peste față. Își petrecuse ultimele două zile în aripa medicală a clinicii Cascabel, zgâlțâită de spasme de vomă. Înainte de această sesiune cu dr. Raf nu apucase decât să-și perie părul și să-și aplice puțin balsam de buze colorat Carmex.

Surprinzându-și reflexia în oglindă, tresărise văzând cât de rău arăta. Dar de îndată ce se așezase în fotoliul din fața doctorului Raf și îi întâlnise privirea calmă, uitase complet de cum arăta. Nimic nu mai conta cu adevărat câtă vreme se afla în aceeași încăpere cu el.

– Iar mama ta e în L.A. și ea, spuse dr. Raf, fără a o formula ca întrebare. Ei bine... Își privi notițele. Suntem încă la început, desigur. Dar va trebui să gândim o strategie pentru recuperarea ta. Să ne asigurăm că nu cazi din nou în capcana vechilor obiceiuri.

„E atât de plin de tact", își spuse Amber, simțind un val de recunoștință inundându-i inima față de cât era de atent să nu o jignească, „dar știu exact la ce se referă".

– A făcut-o cu cele mai bune intenții, spuse Amber repede, ridicând capul. *Matka* credea doar că mă ajută. Fiindcă eram atât de înspăimântată la acele sesiuni foto pentru reviste. Își aminti de editorii de modă, ințepând-o și împungând-o, băgând ace în ea, prinzând hainele în jurul ei cu clipsuri pentru hârtie, comentând cu voce tare despre defectele ei, în vreme ce ea stătea acolo, tremurând ca o frunză. Dacă *Matka* nu mi-ar fi dat acele pastile, n-aș fi reușit să-mi fac munca. Și trebuia s-o fac! Nu puteam să ne întoarcem la Margate. Înghiți în sec. *Matka* își cheltuise toți banii pentru a ne aduce la Londra să facem turul agențiilor de modele. Trebuia să am succes. Primeam atâtea proiecte și eram obligată să le realizez cu succes.

Mintea îi fu năpădită de amintiri din ultima noapte petrecută în Mayfair, și simți un nod în gât, dar se strădui să meargă mai departe.

– Ea muncise ca prostituată, murmură Amber, forțându-se să nu-și desprindă privirea de pe dr. Raf, văzând doar simpatie pură în ochii lui când continuă: Ani și ani la rândul. În tot acel timp eu am crezut că făcea curățenie în birouri, dar ea... Înghiți nodul. De asta era atât de disperată să mă realizez ca model. Orice era mai bine decât așa ceva.

Începu să-și frământe degetele în poală, observând că lacul de unghii era prea ciobit pentru a mai putea fi reparat:

– Tot ceea ce a făcut – totul – a fost pentru mine, insistă ea. Am știut asta dintotdeauna. Voia să îmi ofere o viață mai bună. Și poate că eram puțin cam tânără, dar multe fete încep de la vârste fragede în ziua de azi.

Doctorul Raf aprobă din cap cu o expresie neutră.

– Când ai aflat cum își câștigase existența mama ta? o întrebă blând.

Pe o voce subțire, Amber recunoscu:

– În noaptea în care... Ezită, dar dr. Raf nu o grăbi să continue; așteptă la fel de calm ca întotdeauna. În noaptea în care am luat prea multe pastile.

– Supradoza ta accidentală, sugeră e.

– Așa a fost. Adică a fost un accident. Ridică mâna și își dădu părul pe spate, uitând de orice urmă de vanitate, dorindu-și sincer să-l convingă pe dr. Raf că nu încercase să se sinucidă. M-am tot gândit la asta și sunt sigură că a fost un accident! Voiam doar ca totul să înceteze pentru o vreme. Nu pentru totdeauna.

Ochii ei verzi se ațintiră asupra ochilor lui preț de o clipă îndelungată, amețitoare. Și dr. Raf fu cel care clipi primul, plecându-și capul și întrerupând contactul vizual. Își privi din nou notițele, răsfoind solemn paginile și încrucișându-și din nou picioarele.

– Spune-mi, zise el, prietenul tău știe cât de gravă era dependența ta de medicamente cu rețetă?

– Prie... Amber roși. Tony?

„Nu e prietenul meu!" ar fi vrut să-i arunce, ca o adolescentă cuprinsă de o pasiune disperată, hotărâtă ca obiectul interesului ei să știe că nu avea pe nimeni. „Dar dacă îi spun doctorului Raf că Tony nu e prietenul meu, următoarea lui întrebare va fi de ce ar fi dispus cineva să plătească atât de mult, să ne aducă pe mine și pe *Matka* peste Atlantic cu avionul și s-o instaleze într-o casă confortabilă și să-mi plătească toate cheltuielile legate de clinică, dacă nu am o relație cu el..."

Acela era adevărul pe care nu putea să i-l mărturisească doctorului Raf. Îi fusese greu și să-i spună despre trecutul mamei sale; lui Amber i-ar fi fost imposibil să admită că și ea procedase la fel ca Slava pentru a câștiga bani. Chiar dacă Slava se coborâse la cea mai joasă formă a activității, stând la colțuri de stradă, intrând în mașini sau retrăgându-se pe alei cu bărbați străini, în timp ce Amber fusese dusă cu elicopterul la hoteluri de cinci stele de către bărbați multimilionari care îi oferiseră cadouri scumpe, genți Vuitton și bijuterii, și bacșișuri generoase, în fond, dacă stăteai să judeci drept, Slava și Amber erau exact la fel. Amândouă făcuseră sex pe bani. Prin urmare ambele fuseseră prostituate.

„Așchia nu sare departe de trunchi", își spuse Amber, simțind lacrimile ce stăteau să izbucnească. „Nu mă va mai privi niciodată la fel dacă va afla adevărul. Nu voi mai vedea niciodată acea simpatie în ochii lui. Nu pot să-i spun vreodată."

Fără să-și dea seama, Amber își împinsese fotoliul în spate și se ridicase. De data aceasta era suficient de sigură pe picioare și nu avu nevoie ca doctorul Raf s-o prindă.

– Sunt foarte obosită, spuse rapid. Trebuie să merg să mă întind.

– Desigur. Doctorul sări în picioare, cu o expresie încruntată pe chipul lui frumos. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să las sesiunea noastră să se prelungească atât de mult. E vina mea. Odihnește-te, și ne vedem mâine la terapia de grup, bine?

Stăteau acum față în față, fără a mai fi despărțiți de măsuța de cafea. Fără a-și da seama ce voia să facă,

Amber întinse mâna în față, spre doctorul Raf. Ridică și el mâna pentru a o întâlni pe a ei. Degetele li se atinseră ușor timp de o fracțiune de secundă, o atingere ușoară ca aerul; cu siguranță nu strângerea de mână vioaie care ar fi putut pune capăt, în mod normal, unei consultații între doctor și pacient.

Dr. Raf își retrase brusc mâna ca ars, îndesând-o în buzunar, și se îndepărtă de Amber, lovindu-se de fotoliu. Își drese vocea cu zgomot.

Amber se întoarse, pornind în fugă spre ușă. „Sunt așa o idioată!" se mustră singură. „Unde mi-a fost capul?"

Apoi recunoscu, bâjbâind neîndemânatică după clanță: „Nu mi-a fost capul la nimic. Voiam doar să-l ating."

Era înnebunită să iasă, să scape de propria umilință. De cealaltă parte a ușii se afla fata de la sesiunea de terapie desfășurată cu vreo câteva zile în urmă, tipa bosumflată cu părul blond intens tuns bob. Petal era numele ei.

– Dumnezeule! În sfârșit! Aștept de ore întregi, îi aruncă Petal cu răutate. Sesiunea mea era programată să înceapă de mult.

Ochii lui Petal erau conturați din belșug cu creion negru; combinat cu părul galben narcisă și pielea albă ca de mort, o făcea să arate ca o păpușă gotică. Asemănarea era întărită de colanții negri rupți și de tricoul cu dungi.

– Îmi pare rău, spuse Amber.

– L-ai monopolizat pe dr. Raf ore întregi! E complet nedrept! Și egoist! se plânse Petal furioasă.

– Petal! Dr. Raf apăru în spatele lui Amber. Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți...

Petal îl privi cu ochi mari, plini de adorație.

– Nu-i nimic, spuse, pe un ton aducând puțin a oftat. Știu că nu e vina ta.

Și, făcându-și loc pe lângă Amber, Petal intră grațioasă în cabinetul doctorului Raf, trântind ușa în urma ei atât de violent încât Amber fu nevoită să sară într-o parte pentru a nu fi lovită.

Revenind în camera pe care o împărțea cu Skye, o găsi pe aceasta ghemuită pe patul ei. Era îmbrăcată

în halat de casă, părul îi era prins într-o coadă de cal, iar pe față nu avea nici urmă de machiaj; arăta ca și cum de-abia ar fi ieșit de la duș. Avea căști în urechi și un caiet deschis în brațe. Amber fu nevoită să se oprească în fața ei, făcându-i cu mâna, ca Skye să observe că mai era cineva în încăpere.

– O, bună, spuse ea scoțându-și căștile din urechi, muzica R&B revărsându-se din ele până își găsi MP3 player-ul și îl închise. Te simți mai bine?

– Doctorii spun că ce-a fost mai rău a trecut, zise Amber, așezându-se pe propriul pat. Cel puțin, așa sper.

Skye se strâmbă.

– Nu cred că e foarte plăcut, spuse ea înțelegătoare. Deci, te mută înapoi în cameră acum?

– Da – tocmai am vorbit cu dr. Raf, spuse Amber, atât de îndrăgostită încât simțea un mic fior de plăcere de fiecare dată când îi pronunța numele. A spus că sunt mai bine.

– Oo, dr. Raf! rânji Skye. A fost grozav când te-a dus în brațe de la terapia de grup. Dr. Lucy îți arunca săgeți din priviri. Iar Petal saliva de invidie. Mă surprinde că n-a leșinat și ea.

– O, Doamne, Petal... Amber se schimonosi. Tocmai a țipat la mine fiindcă sesiunea mea cu dr. Raf s-a prelungit mai mult decât era programat. Chiar nu mă agreează deloc.

– Păi la ce te așteptai? spuse Skye râzând. Mai întâi trântești un leșin bun de pus pe coperta unui roman de dragoste, apoi îi întârzii doza de dr. Raf! E singurul lucru pentru care mai trăiește în momentul de față! Îl urmărește peste tot ca un cățeluș! Ai văzut cu ce ochi îl privește?

Amber confirmă din cap.

– Are probleme majore cu tatăl ei, spuse Skye sentențios. Crede-mă. Adică tatăl ei e Gold. Toți oamenii din lume au o pasiune pentru el, iar din câte spune ea, nu a petrecut aproape deloc timp doar cu el. Așa ceva e imposibil să nu te dea peste cap.

Amber luă o pernă de pe pat și se ghemui cu ea în poală, strângând-o în brațe. Skye reușise deja s-o facă

să se simtă mult mai bine în privința confruntării cu Petal.

– Încearcă doar să nu-i ieși în cale, o sfătui Skye. Este ca o rană deschisă acum.

– În regulă, spuse Amber. Mulțumesc.

– Cu plăcere. Skye oftă, privindu-și caietul. Dr. Lucy mi-a spus să încerc un exercițiu de asociere liberă, dar nu mă descurc deloc. Știi? Când scrii tot ceea ce-ți trece prin cap? Sunt atât de plictisită încât chiar am încercat să fac asta și vreo oră n-am făcut altceva decât să scriu „La la la Scoateți-mă de aici", la nesfârșit. Uite. Ridică în aer caietul deschis ca Amber să-l vadă.

Amber nu se putu abține să nu zâmbească ușor.

– Tu pari – nu știu – normală, spuse ea înainte să apuce să se gândească. Adică, îmi pari o... o persoană fericită. Nu ca mine și Petal. Reflectă puțin. Sau ca restul tipilor de la terapia de grup. Nu Joe. Tu ești ca Joe – amândoi păreți... fericiți. Se simți foarte incoerentă. Cred că ce încerc să spun e că eu sunt foarte rău dată peste cap. Și văd că majoritatea celorlalți de aici sunt la fel. Dar tu nu pari dată peste cap. Deloc.

– Interesant, spuse Skye, privind-o pe Amber concentrată. Dr. Lucy consideră că ceea ce ea numește „fațada mea veselă" e doar o mască menită să acopere tot felul de rahaturi adânc îngropate.

– Dar nu e așa, nu? spuse Amber, fără a ști de ce.

– Ha! Skye izbucni în râs. Se aplecă în față, întinzând o palmă spre Amber, care avu nevoie de o clipă până să-și dea seama că trebuia să bată palma cu cealaltă fată. Nu, nu e! Ești mai deșteaptă decât dr. Lucy. Și știi ce? Închise caietul și îl aruncă pe podea. Ai dreptate și în privința lui Joe. Rânji obraznic. Nu e nimic în neregulă nici cu omul ăla.

– Atunci de ce te afli aici?

Skye ridică din umeri, ferindu-și privirea.

– Le-am spus tuturor la terapia de grup, ții minte? Am un protector bogat care m-a obligat să vin aici. Eu accept să fac reabilitare pentru „dependența de sex" – ridică degetele și desenă în aer ghilimele –, iar el mă instalează într-un mic cuibușor de nebunii confortabil.

Se strâmbă din nou. Nu sunt o dansatoare chiar atât de talentată, știi? Toate fetele de la club își doresc să ajungă ca Diamond. La asta visează.

Văzând fața inexpresivă a lui Amber, detalie:

– Dansatoarea de spectacole burlești care poartă diamante adevărate pe costumul ei? Are propriul spectacol în Vegas acum? Și apare la televizor în reclamele alea la votcă? Dar ea e foarte bună. Adică e o vedetă. Nu sunt nici pe departe o dansatoare la fel de bună. Mă scot cu asta și ăștia. Arătă spre fața ei drăgălașă și sânii fermi. Asta e tot ce am. Pun mâna pe un protector cu bani, îl fac să-mi cumpere un apartament, să-l treacă pe numele meu... Ascultă, nu zic că aș fi un model în viață, dar atâta mi-a oferit viața și încerc să profit la maximum de ceea ce am.

Skye plecă acum capul într-o parte, privind-o pe Amber, sfidând-o să îndrăznească să o judece.

– Adică, tu ești supermodel, continuă ea. În schimb există o grămadă de fete care arată ca mine.

– Nu. Amber clătină din cap vehement. Nu sunt nicidecum un supermodel. Și am intrat deja în perioada de declin, oricum. Douăzeci și șapte de ani sunt echivalentul a șaizeci în lumea modei, crede-mă. Și singurul motiv pentru care mă aflu aici e că și pentru mine plătește cineva, se trezi Amber mărturisind. Un fel de protector cu bani.

– Serios? Skye își arcui sprâncenele.

– L-am cunoscut prin intermediul activității de model, spuse Amber, încercând să rămână cât mai aproape de adevăr, atât cât îndrăznea. Pentru el contează doar cum arăt. Habar nu are cine sunt. Făcu o pauză. Ceea ce nu e tocmai vina lui, adăugă Amber, surprinzându-se singură. Fiindcă nici eu n-am habar cine sunt.

– O, scumpo... Skye se lăsă să alunece de pe patul ei și se așeză pe cel al lui Amber, lângă ea, prinzând-o de mâini și strângându-i-le. Am cunoscut o grămadă de fete, crede-mă, spuse Skye sec. Nu poți să faci meseria mea fără să reușești să evaluezi fetele dintr-o privire. Și, oricine ai fi, mie mi se pare că ești destul de bună.

Amber crezu că avea să izbucnească în lacrimi. Apoi, spre marea ei surpriză și chiar mai mare plăcere, își dădu seama că îi zâmbea lui Skye în schimb.

– Haide, spuse Skye, ridicând-o pe Amber în picioare. Să mergem în grădină să stăm puțin la soare.

Trăgând pe ea un tricou și o pereche de pantaloni scurți, Skye porni înainte spre grădină. Se opri, și cele două fete rămaseră în pragul terasei, studiind priveliștea: aerul de afară era încărcat și cald după cel condiționat din clădire. Flori violete de bougainvillea se întindeau pe zidul din spatele fântânii, iar palmierii de pe terasă formau un baldachin de frunze, printre care soarele se strecura jucându-se pe dalele de piatră.

Brian era așezat lângă fântână, trecându-și leneș mâna prin apă, cu o expresie posomorâtă. Și, întins pe șezlongul său preferat de pe peluză, cu fumul gros al unui trabuc ridicându-se în aer deasupra lui, se afla Joe Jeffreys cu toți cei o sută optzeci și cinci de centimetri ai săi, purtând o cămașă în stil tropical descheiată, ce îi dezvăluia abdomenul bine lucrat, tare ca piatra, bronzat în nuanțe aurii. Lumina soarelui se reflecta de pe catarama curelei ce îi strângea blugii albaștri vechi și spălăciți. Arăta ca tipul din reclama Marlboro; nu-i lipsea decât pălăria pentru ca imaginea să fie completă.

Îndreptându-și privirea peste peluză le observă pe Amber și pe Skye, și un zâmbet uriaș se întinse pe chipul lui frumos, iar în ochii albaștri i se aprinse o sclipire de entuziasm. Ridică mâna ce ținea țigara și le făcu semn fetelor să i se alăture.

Skye ezită o clipă.

Joe strigă:

– Bună, Amber! Mă bucur să te văd pe picioare!

Skye îi spuse repede lui Amber:

– Suntem prietene, așa-i? Noi două?

Amber o privi pe Skye, derutată. Skye o fixa cu ochii ei mari și albaștri în care licărea ceva ce aducea foarte mult a rugăminte.

„N-o cunosc aproape deloc", își spuse Amber, luată prin surprindere. „Dar s-a purtat foarte frumos cu mine. Și am nevoie de prieteni. Am mare nevoie de prietene."

– Ăă, da, răspunse Amber prudent.

– Atunci vrei te rog să-mi faci o favoare uriașă? o rugă Skye. Vrei te rog s-o lași mai moale cu Joe?

– Nu înțeleg...

– Are o întreagă fantezie despre tine în care tu ești ca o pasăre rănită. Și nu vreau să-i fie distrasă atenția de la mine, rosti Skye pe o voce scăzută. Ar putea fi calea mea de a scăpa de toate, știi? În plus – arătă din cap spre Joe –, sincer nu cred că ai chef acum de o relație secretă cu unul dintre cei mai celebri bărbați de pe planetă, pe la spatele uneia dintre cele mai faimoase femei de pe planetă. Trebuie să ai grijă de tine, iar asta e o sarcină care îți va ocupa tot timpul, în momentul de față.

Amber nu se putu abține să nu zâmbească. Skye era suficient de deșteaptă cât să pună problema foarte eficient, și avea perfectă dreptate. „Ultimul lucru de care am nevoie e să apar prin toate revistele de scandal sau să fiu urmărită peste tot de paparazzi. Skye a avut suficient tact cât să nu-mi spună asta pe față, dar m-aș reapuca imediat de pastile cu atâta stres."

Aprobă din cap, recunoscând adevărul a ceea ce spusese Skye.

– Și crezi că tu îi poți face față? o întrebă, cu o expresie serioasă în ochii ei verzi.

– Stai să vezi! spuse Skye imediat. Inspiră, jucându-se cu părul prins în coadă. Nu vreau să crezi că sunt o curvă fără scrupule, adăugă. Jennifer – logodnica lui – este lesbiană. Toată povestea e pentru publicitate. Adică trebuie să se bucure și el de sex de undeva. O fixă pe Amber cu o privire fermă. O să am grijă de tine aici. Orice ai nevoie, te poți baza pe mine. Și mi-l lași pe Joe mie, în regulă?

– În regulă, consimți Amber, în timp ce Joe le strigă:

– Doamnelor! Nu veniți să-mi țineți companie?

– Ei bine, dacă tot ne rogi atât de frumos... îi strigă Skye drept răspuns, adresându-i cel mai fermecător zâmbet al ei în vreme ce ea și Amber traversară peluza pentru a i se alătura.

Petal

Petal nu-și mai amintea să se fi simțit vreodată atât de singură în toată viața ei.

Era așezată în salonul comun, lângă singurul telefon pe care aveau voie să-l folosească la Cascabel, cu excepția unei ferestre de două ore, duminică seara, când își primeau înapoi celularele dacă doctorii lor considerau că li se puteau încredința telefoanele. Telefonul din salonul comun era de modă atât de veche încât chiar avea cablu; nu puteai să ridici receptorul și să-l iei cu tine în cameră pentru a discuta în intimitate. Așadar Petal era nevoită să aștepte acolo, lăbărțată pe canapea, arătând stupid, așteptând ca prietenul ei să o sune, fiindcă telefonul nu putea fi folosit pentru a iniția apeluri, și după nenumărate hohote de plâns, de implorări și de rugăminți, negociase cu dr. Raf o prețioasă convorbire cu Dan, programată la o anumită oră.

Dar aștepta deja de patruzeci de minute, iar telefonul încă nu sunase. Petal simțea că-i vine să-l zgârie pe față cu unghiile.

Partea cea mai rea era că un tehnician stătea prin preajmă, făcând ceva fără însemnătate în biroul vecin, dar aflat acolo, de fapt, pentru a urmări conversația lui Petal și a se asigura că nu făcea nimic ce ar fi fost considerat „nepotrivit" la Cascabel. De exemplu, să-i ceară lui Dan să vină până acolo cu avionul și să-i aducă și o doză de cocaină cu ocazia asta.

„O, Doamne!"

Telefonul chiar suna! Petal se ridică pe canapea, temându-se că avea halucinații din cauză că își dorea atât de mult să-l audă sunând. Smulse receptorul din furcă aproape înainte să se fi încheiat primul ton de apel. Petal nu se pricepuse niciodată să amâne plăcerea.

– Dan? oftă în receptor.

– Drăguță! Hei, nu-mi vine să cred că putem vorbi în sfârșit! Cum ești?

– De tot rahatul, spuse Petal cu ardoare, înfășurându-și cablul telefonului în jurul încheieturii. Total, complet

și al dracului de tot rahatul. Este oribil aici. Urăsc locul ăsta.

– Ei bine, nu ne-am așteptat niciodată să fie prea plăcut, nu? spuse Dan rațional. Dar ai scăpat deja aproape pe jumătate.

– Ție ți-e ușor să vorbești, bombăni Petal. Tu nu ești aici. Oricum, de ce ți-a luat atât de mult să mă suni? Stau și aștept de ore întregi!

– Înregistrăm, drăguță, spuse el mândru. Am scris o piesă pentru coloana sonoră a filmului *Zori de zi*, îți vine să crezi? Și se pare că vor scoate un videoclip! Noi și niște vampiri sexy! Grozav, ei? Suntem așa încântați de nici nu-ți pot spune!

– Pare genial, spuse Petal pe un ton extrem de acid. Mă bucur atât de mult că te distrezi fantastic fără mine.

– O, drăguță, nu fii așa! Mi-e dor de tine – ești prietena mea! Dar credeam că vei fi încântată! E un moment important pentru noi, știi?

– Am așteptat ore întregi să mă suni, se plânse Petal cu lacrimile țâșnindu-i din ochi. Nu știi cum e aici, Dan. E ca într-o închisoare. Nu pot face nimic din ceea ce vreau. Toată lumea se poartă oribil cu mine. Iar tu n-ai fost în stare nici măcar să mă suni când mi-ai promis...

– Dragă, fii rezonabilă, o rugă el. Nu pot să arunc instrumentele și să ies din studio în mijlocul unei nenorocite de piese, nu? Am ieșit imediat ce am putut. Vrei să ți-l dau la telefon pe unul dintre băieți să-ți confirme?

– Probabil ai o tonă de fane care așteaptă în fața studioului chiar acum, nu-i așa? spuse Petal, săpându-și singură groapa. Unde ești – în Air?

– Da, dacă tot m-ai întrebat.

Petal își imagină studiourile mari găzduite într-o fostă biserică victoriană din cărămidă roșie de pe Haverstock Hill în Hampstead; locuise practic acolo în perioadele când tatăl ei sau prietenii lui înregistrau albume. Ea și Tas se simțiseră foarte bine acolo, rătăcind printre celelalte studiouri, fie alintate, fie ținta flirturilor altor muzicieni și producători, tratate ca niște mascote de personalul de la înregistrări; cea mai bună parte era faptul că puteai să intri și să ieși relaxat când voiai,

trecând pe lângă școlărițe și fane adolescente și fani înrăiți campați în parcare, stând abătuți pe ziduri, așteptând răbdători să apară idolii lor, aruncându-le priviri disprețuitoare și invidioase lui Petal și Tas, care aveau permise de acces peste tot.

– Te așteaptă o grămadă de fete afară, nu-i așa? continuă Petal. Îți fac ochi dulci, încearcă să-ți dea numărul lor de telefon?

– Drăguță, întotdeauna sunt fete, dar...

– Știam eu! E atât de nedrept! izbucni Petal, plângând în hohote acum. La naiba, eu sunt prizonieră aici, iar tu ți-o tragi cu jumătate din Londra!

Chiar și Dan, cu temperamentul său blând și liniștit, avea o limită.

– Ei, stai așa, drăguță, spuse el furios. Ai mers prea departe. Ți-am promis că am să te aștept și asta fac. A trebuit să chiulesc de la o sesiune de înregistrări al naibii de importantă ca să te sun – toată lumea așteaptă să mă întorc în studio și râd de cât tam-tam am făcut ca să te sun –, iar acum tu mă iei în șuturi!

– Mi-e oribil de urât aici! plânse Petal. Iar tu te distrezi fără mine!

– Lucrez! protestă Dan.

– Ei bine, scuze că te-am deranjat! strigă Petal. Cât de incredibil de al naibii de egoist din partea mea să te oblig să mă suni când tu lucrezi! Am s-o tai dracului și-o să te las să lucrezi!

Trânti receptorul, cu țăcănit de plastic lovind plastic, cu pulsul gonindu-i de furie. Apoi își încrucișă brațele și se holbă la el, așteptându-se sincer ca Dan să sune din nou și să-și ceară scuze.

Dar el nu o făcu.

Apoi, cinci minute mai târziu, când Petal înțelese că nici n-avea s-o facă, luă telefonul și îl izbi de perete.

– Hei! Daniyel apăru imediat din birou. Ce se petrece aici?

Petal era în culmea isteriei.

– Urăsc locul ăsta! hohoti ea. Voi toți încercați să-mi distrugeți viața!

– Haide, scumpo, știi că nu e așa, spuse Daniyel pe un ton liniștitor. Dar nu poți să arunci cu obiecte doar fiindcă ești nefericită acum.

– Nici măcar nu am o poză cu el! se plânse Petal. Nici măcar n-am apucat să-mi fac rost de o poză cu el!

Arăta atât de deznădăjduită, cum stătea strânsă ghem pe canapea și plângând din tot sufletul, încât Daniyel reflectă preț de o clipă, apoi se răsuci pe călcâie și se întoarse în biroul ei, de unde ieși cu mobilul negru și țintuit cu pietre strălucitoare al lui Petal.

– Poftim, spuse, întinzându-i-l lui Petal. Nu ar trebui să fac asta. Iar dacă te văd dându-te din nou în petic sau încălcând oricare dintre reguli, ți-l iau înapoi cât ai zice pește. Acum ridică telefonul pe care l-ai aruncat și pune-l la loc pe masă înainte să ți-l dau pe ăsta.

Petal se grăbi să o asculte, punând telefonul la loc, apoi luându-și mobilul. Cu privirea luminoasă, îl porni imediat, arzând de nerăbdare să-l sune înapoi pe Dan.

– Nu are semnal! spuse ea, profund dezamăgită.

Daniyel rânji:

– O, nu, scumpo. Nu sunt chiar atât de drăguță. Avem un sistem de bruiaj – triangulăm semnalul de pe diverse clădiri, sau ceva de genul ăsta. Poți să te uiți la poza cu prietenul tău cât vrei tu, dar nu poți să-l suni în afara orelor stabilite pentru utilizarea celularelor. Nu va mai apărea o altă fereastră până mâine. Și am să te supraveghez până atunci, să văd dacă te porți bine, în regulă?

– O, rahat, spuse Petal, profund dezamăgită.

Răsucindu-se pe călcâie, porni târșâit pe coridor, îndreptându-se spre grădină. Voia să se arunce în iarbă, la umbra unui copac, și să stea bosumflată după pofta inimii, în intimitate; dar de îndată ce ajunse pe terasă și cuprinse cu privirea scena de afară, își dădu seama că acest lucru nu avea să fie posibil. Joe Jeffreys era întins pe un șezlong la soare; Amber se afla pe un alt șezlong; iar Skye, lacomă ca întotdeauna de atenție, făcea întinderi în mijlocul peluzei, lăudându-se cu șpagatele ei și chicotind, sub privirile foarte entuziaste ale lui Joe.

Petal își îndreptă privirea spre Brian, care stătea lângă fântână, ascultând muzică la căști, zgâindu-se la grupul de pe peluză cu o privire vizibil pofticioasă.

„Grozav", își spuse Petal acru. „E ca și cum aș fi la școală. Puștii mișto și fraierii."

Petal mai stătuse în compania lui Brian, discutând despre muzică și trupe care le plăceau, ascultând piese de pe MP3 player-ul lui Brian. Dar în momentul acela avea o dispoziție mizerabilă și a naibii să fie dacă avea să meargă să stea cu Brian în grupul inadaptaților. Poate dacă Brian ar fi ridicat privirea, ar fi văzut-o, i-ar fi făcut semn să vină lângă el... dar era atât de ocupat să se holbeze la Skye și la trucurile ei prostești încât nici măcar nu remarcă sosirea lui Petal.

„Cel puțin am toată camera doar pentru mine în timpul zilei." Petal se întoarse cu pași obosiți în cameră, închise ușa, stinse toate luminile și se ghemui în pat. Fu copleșită de sentimente de respingere și de abandon, și nu doar fiindcă discuția ei cu Dan, după care tânjise așa de mult, fusese atât de dezastruoasă. Toată viața ei privise alte femei fiind mai importante pentru tatăl ei decât ea. Când zdreanța de mamă a ei încă era prin preajmă, acaparase lacomă toată atenția lui Gold, la început prin faptul că era sexy, iar mai apoi, când privirea lui Gold începuse să alunece și în alte direcții, făcându-i scene din ce în ce mai exagerate și mai nebunești. După aceea, parada de prietene, amante și femei de-o noapte avusese întotdeauna prioritate în ochii lui Gold. Petal fusese mai degrabă o pacoste decât orice altceva.

Toate aceste lucruri erau dezvăluite, în pofida voinței sale, la terapie, atât în sesiunile de grup, cât și în discuțiile ei cu dr. Raf. Era dificil și dureros, iar lui Petal nu-i plăcea câtuși de puțin. Și, dintr-un motiv oarecare, faptul că-l văzuse pe Joe cu Skye și cu Amber retrezea acele amintiri și mai intens. Era ca și cum ar fi retrăit la nesfârșit o experiență negativă. Era vorba de Joe, vedetă de cinema celebră în lumea întreagă și incredibil de sexy, cu modelul și stripteuza încercând să sară pe el, din câte își dădea seama Petal. Iar pe lângă fetele acelea nimeni nu-i arunca lui Petal nici măcar o privire.

În afară de dr. Raf. El era singura persoană care o privea pe Petal şi chiar o vedea. Când el îşi concentra atenţia asupra ei, se simţea ca fiind singură în toată încăperea. Acasă, la Londra, Petal se înconjurase intenţionat cu o gaşcă de îndată ce acest lucru fusese posibil; Tas, J.C. şi toţi ceilalţi prieteni ai ei cu care petrecea se asigurau că nu rămânea niciodată singură decât dacă îşi dorea sincer acest lucru. Din clipa în care îl cunoscuse pe Dan, fuseseră practic lipiţi unul de celălalt.

Iar acum, pe lângă faptul că era complet singură, era şi total ignorată de aproape toată lumea.

„Amber intenţionat îl monopolizează pe dr. Raf ori de câte ori are ocazia. E aşa o vacă. O urăsc. Skye se dă la Joe pe faţă, ca o curvă fără scrupule. El are o logodnică, iar lui Skye nici că-i pasă. Şi-o trage cu el chiar aici, în clinică, deşi ambii sunt internaţi pentru dependenţă de sex! Cât de aiurea e!"

Tristeţea, singurătatea şi frustrarea se transformară încet în resentimente. Treptat, în vreme ce stătea întinsă în pat, toate problemele cu care se lupta nepricepută se contopiră, devenind vina lui Amber şi a lui Skye. Ambele se purtau exact ca acele femei din trecutul lui Petal care o călcaseră în picioare pentru a ajunge la tatăl ei. Sau cele de acum, din Londra, care se dădeau pe faţă la Dan.

„Pe Skye o doare-n cot că Joe e logodit cu Jennifer Downs. Iar Amber îi face clar ochi dulci doctorului Raf. Le urăsc pe amândouă."

Skye

Skye nu se aşteptase s-o placă pe Amber câtuşi de puţin. Superbă, fragilă şi atât de vulnerabilă încât toţi bărbaţii de pe o rază de un kilometru ardeau de nerăbdare să aibă grijă de ea şi s-o protejeze de lumea aspră şi crudă, Amber era exact genul de rivală de care se temeau toate fetele în genul lui Skye. Ar fi fost imposibil pentru Skye să se ia la întrecere cu Amber. Fiindcă, chiar

dacă toţi bărbaţii în viaţă ar fi vrut să i-o tragă lui Skye, Amber era fata cu care şi-ar fi dorit să se căsătorească.

Şi totuşi, Amber nu se dovedise a fi o devoratoare de bărbaţi, aşa cum se aştepta Skye. Părea sincer recunoscătoare pentru oferta de prietenie a lui Skye, sincer dornică să-şi deschidă sufletul în faţa ei şi sincer dispusă să nu concureze cu Skye pentru atenţia lui Joe.

Problema, desigur, era că Amber reprezenta o concurenţă prin simplul fapt că exista. Nu avea altceva de făcut decât să intre diafană într-o încăpere, cu bluzele şi şalurile plutind în urma ei, cu părul castaniu revărsându-i-se pe spate, cu ochii verzi oblici concentraţi pe zări îndepărtate, iar Joe începea să ofteze şi să-i arunce priviri pline de dor.

Iar acum că Amber revenise în dormitorul lor, Skye nici nu putea să se strecoare din cameră noaptea sau să-l aducă pe furiş pe Joe acolo, ca să i-o tragă atât de bine încât toate gândurile la Amber să dispară sub presiunea erecţiei furioase provocate de Skye.

„În plus, trebuie să-l filmez în flagrant!" îşi aminti ferm. „Pentru asta mă aflu aici! Pentru asta sunt plătită!"

Era surprinzător de uşor să uite acest lucru. Viaţa de zi cu zi la Cascabel era neaşteptat de captivantă. În cadrul sesiunilor ei aproape zilnice cu dr. Lucy, Skye se distra grozav oferindu-i acesteia poveşti inventate şi urmărind cum aceasta le răsucea şi le interpreta, ca un copil cu o jucărie nouă, nefiind suficient de deşteaptă ca să-şi dea seama că Skye o minţea cu neruşinare. După părerea lui Skye, dr. Lucy n-ar fi avut ce căuta la Cascabel în general.

„Nu-i pasă absolut deloc de oameni", îşi spuse Skye când ieşi de la ultima sesiune, privind cum ochii reci, conturaţi cu creion negru, revin imediat asupra hârtiilor din faţa ei, cu o expresie de uşurare la gândul că nu mai avea în cabinet o fiinţă vie cu care să vorbească. „Ar trebui să fie la cercetare, făcând experimente pe animale sau ceva de genul ăsta. Pun pariu că se află aici doar pentru a fi aproape de dr. Raf."

Pe coridor, drumul ei se intersectă cu cel al lui Dave, infirmierul. Privirea lui o întâlni pe a ei şi acesta îşi smuci scurt capul înspre salonul comun al pacienţilor, ceea ce era un semnal clar.

„Dave e implicat şi el", îşi aminti Skye. „Mă presează să fac rost de materialele cu Joe. Şi va fi plătit regeşte după ce fac asta. La fel şi eu. Atunci de ce nu mă apuc de treabă?"

Când intră în salonul comun al pacienţilor şi îl văzu pe Joe, cufundat într-un fotoliu, citind o revistă de sport, Skye găsi răspunsul la întrebare în senzaţia de fericire ce o cuprinse la vederea lui.

„O, la naiba. Chiar îmi place de el. Nu vreau să-i înscenez un flagrant pentru *National Investigator*: vreau să am o relaţie cu el. Sunt cea mai mare proastă idioată din toată nenorocita asta de lume."

Joe ridică imediat capul când o auzi pe Skye intrând şi îi aruncă un zâmbet uriaş. Faptul că faţa lui Joe era celebră în toată lumea se baza pe anumite atribute, iar zâmbetul acela era un element esenţial, plin de strălucire, atât de molipsitor încât nu te puteai abţine să nu-i zâmbeşti şi tu. Îi aruncă o ocheadă şi puse jos revista pe braţul fotoliului, întinzându-şi confortabil picioarele.

– Păpuşă, aş da o mie de dolari doar ca să te pot invita să mi te aşezi în poală în momentul ăsta, spuse el.

– Oooo, te-ar costa mult mai mult de atât, spuse Skye pe un ton de flirt, aplecându-şi capul într-o parte şi ridicând un şold, stând în faţa lui într-o poziţie care întotdeauna îi făcea pe bărbaţii de la Midnight Lounge să se calce în picioare pentru a-i obţine atenţia. Cer un preţ uriaş pentru unul dintre dansurile mele speciale în poală.

Joe avea o slăbiciune bine documentată pentru stripteuze; de fiecare dată când Skye se referea la cariera ei, ochii lui străluceau de încântare, şi nu făcu excepţie nici de data aceasta. Skye îşi lăsă privirea să-i alunece pe prohabul blugilor lui şi zâmbi satisfăcută.

– Deşi cred că aş putea să-ţi fac o reducere de preţ pentru... ăă, cantitate, adăugă pe un ton sexy.

– O să revenim la asta mai târziu, bine? spuse Joe, făcându-i semn să se apropie. Noi doi, în camera de depozitare, peste o oră? murmură el când Skye ajunse mai aproape. Am rezolvat cu Dave. Daniyel intră în pauză şi nu va fi nimeni prin preajmă.

„Oare pot să găsesc o cale să aduc aduc camera de filmat acolo?" ezită Skye, întrebându-se dacă ar fi fost realizabil.

– Te rog, păpuşă, acceptă! o rugă Joe. Numai la asta mă gândesc de când cu noaptea petrecută în toaletă...

– Arăţi exact ca un câine în călduri, spuse Skye obraznică. Mare mirare că nu-ţi atârnă limba afară.

– Pot să fac asta, spuse Joe, scoţând limba prin colţul gurii şi începând să gâfâie.

Arăta atât de caraghios încât Skye nu se putu abţine să nu chicotească, suficient de răsunător cât să-i atragă atenţia lui Daniyel, care băgă capul pe uşa deschisă a salonului pentru a vedea ce se petrece.

– Hei, spuse ea pe un ton de mustrare. Contractul pe care l-aţi semnat amândoi când aţi venit la Cascabel interzice flirtul, aţi uitat?

– Daniyel! Joe îşi deschise larg mâinile, în vreme ce Skye se îndepărtă de fotoliul lui. Ştii că eşti singura femeie din viaţa mea!

– Dependenţa e o problemă gravă, Joe Jeffreys, spuse Daniyel, fluturându-şi degetul spre el, dar nici măcar ea nu reuşi să-şi stăpânească un tremur de zâmbet la vederea rânjetului lui. Skye, scumpo, ce-ar fi să vii cu mine şi să te îndepărtezi de această situaţie?

– Situaţie, spuse Joe cu o tristeţe comică. Sunt o situaţie acum.

Daniyel ieşise deja pe jumătate din salon, iar Skye apucă să-i arunce lui Joe o ocheadă de confirmare înainte de a o urma cuminte.

„Duş, ras peste tot, parfum şi cea mai bună lenjerie a mea", îşi enumeră rapid în gând. „Am timp de-ajuns cât să mă fac perfectă... şi gata să apar pe cameră..."

Chiar în faţa dormitorului ei dădu peste Dave, care se învârtea pe-acolo prefăcându-se că goleşte coşul de gunoi de pe coridor. Aruncă o privire în spatele lui

pentru a se asigura că nu venea nimeni, iar Skye, urmându-i exemplul, aruncă o privire în cameră pentru a o căuta pe Amber; nu era acolo.

– Dă-mi poșeta, îi șuieră Dave lui Skye. Am s-o plantez în camera de depozitare. Va fi în funcțiune. Tu doar asigură-te că ești în fața ei, bine?

– Am priceput.

Skype dădu o fugă până în cameră și i-o întinse; Dave o îndesă sub brațul lui, care era atât de mare și musculos încât geanta ei de mână dispăru imediat pe jumătate în cutele bluzei verzi ale uniformei.

– Știi unde e, da? În drum spre grădină. Dar asigură-te că nu te vede nimeni. E după-amiaza liberă a lui Daniyel, așa că ea nu va putea să-și bage nasul.

Dave se îndepărtă greoi pe coridor în direcția camerei de depozitare, iar Skye dispăru în dormitor pentru a da startul sesiunii de înfrumusețare.

În camera vecină, atenția lui Petal fusese atrasă de șoapte. Alergând la ușă să asculte, auzise perfect clar ultimele cuvinte ale lui Dave.

Camera de depozitare era echipată cu lumini în tavan, dar Joe nu le aprinsese, de teamă că cineva ar putea vedea că încăperea era ocupată. Dar exista o fereastră înaltă, acoperită cu plasă de sârmă, pe peretele din spate, care lăsa să intre lumină naturală din belșug; suficientă cât Skye să-l vadă pe Joe imediat când se strecură înăuntru. Suficientă, când aruncă o privire rapidă în jurul ei, împingând între timp o scară cu două trepte și sprijinind-o de ușă pentru a o bloca, cât să găsească locul în care Dave ascunsese camera – în mijlocul unuia dintre rafturile de oțel galvanizat, pline ochi de cutii cu produse de birotică și de curățat.

„David a făcut o treabă bună“, își spuse Skye, întorcându-se cu fața spre Joe. „Nu poți să observi poșeta decât dacă o cauți.“

– Uau, arăți atât de bine încât te-aș putea mânca, spuse Joe fericit, studiindu-i fusta scurtă, tricoul mulat și părul auriu strălucitor, proaspăt spălat.

Era așezat pe un scaun pliant de metal pe care îl scosese și îl așezase în mijlocul încăperii, și când îi făcu semn lui Skye să se apropie, ea auzi un vâjâit foarte slab când trecu pe lângă camera de filmat. Nimic care să atragă atenția cuiva care nu o căuta anume, dar un alt semn că scena era pregătită perfect pentru ca planul celor de la *National Investigator* să meargă ca uns.

Și, brusc, se opri, cuprinsă de emoții.

„Nu sunt sigură dacă vreau să fac asta, totuși.“

Îl privi pe Joe.

„Nu m-a luat de sus și nu m-a tratat ca pe un gunoi, ca și cum ar putea să mă cumpere, deși am spus adesea la terapia de grup că la club am primit bani de la bărbați. Se poartă ca și cum noi doi am fi la fel, deși el e vedetă de cinema, iar eu sunt stripteuză. Ca și cum am fi doi oameni care se distrează, și-o pun, fac ceva firesc. S-a purtat întotdeauna frumos cu toți cei de aici. Uite cât de amabil e cu bietul Brian. Nu merită să i se însceneze așa ceva.“

– Skye? spuse el, simțindu-i ezitarea. Este ceva în neregulă?

„Pe de altă parte, oare nu cumva Joe doar se folosește de mine? Își rezolvă o partidă rapidă aici apoi pa-pa, se întoarce la viața lui de cinci stele? Probabil lăudându-se prietenilor lui celebri despre cum și-a pus-o la reabilitare? O să uite cum mă cheamă în clipa în care urcă în limuzină și se întoarce în Malibu. Și cum aș putea să mă opresc acum? Nu am cum să opresc camera fără să mă dau de gol. În plus, nu aș regreta amarnic tot restul vieții dacă mi s-ar oferi ocazia de a mă înregistra făcând sex cu Joe Jeffreys și nu aș face-o? Nu trebuie să le dau camera celor de la *Investigator* dacă decid să nu o fac...“

Înainte să se dezmeticească, se trezi îndreptându-se spre Joe. El se întinse după ea nerăbdător, trăgând-o în poala lui.

– Deci uite cum stă treaba, spuse el, sărutând-o pe gât și făcând-o să geamă. Tu ai dictat lucrurile data trecută, bine? Și m-ai scos al naibii din minți.

– Clientul nostru, stăpânul nostru, reuși ea să îngaime, deși Joe începuse să-i muște mărunt lobul urechii într-un fel ce o făcea să-și piardă mințile.

– Și, crede-mă, continuă el, trecându-și lent limba în jurul urechii ei, nu m-am gândit la nimic altceva de atunci. Simți, nu? Simți ce îmi faci, nu-i așa?

O aranjă în poală astfel încât penisul lui, împingându-se prin blugi, să se frece între picioarele ei, exact unde își dorea ea.

– Da..., gemu ea, amintindu-și în ultima clipă să vorbească încet, udă deja la gândul a ceea ce o aștepta.

– Dar de data asta, spuse el mușcând-o de pielea moale a urechii, eu sunt cel care are un plan. Ce zici, scumpo? Ești de-acord să mergi pe mâna mea?

– O, Doamne, spuse ea, când mâinile lui îi cuprinseseră sânii și începură să-i strângă, cu degetele mari alergându-i peste sfârcurile ei tot mai tari. Orice vrei tu, scumpule...

Apoi își mușcă buza cu forță într-un efort uriaș de a nu țipa ascuțit când mâinile lui îi alunecară pe talie, se strânseră în jurul ei și o ridicară în aer, așezând-o în fața lui. Prinzând-o de tivul fustei i-o ridică până la talie, strângând-o ghem acolo, privindu-i cu apreciere fățișă minusculul chilot de dantelă.

– Ești fata visurilor mele, știi asta? spuse el.

Cu un gest cochet, Skye își băgă degetele mari pe sub elasticul din talie al chiloților.

– Planul tău prevede să-mi dau ăsta jos? îl întrebă.

– Nu vreau să te grăbesc, spuse Joe, deschizându-și fermoarul de la blugi și trăgându-i jos până la glezne, dezvăluind faptul că nu purta lenjerie, dar eu am renunțat la chiloți anume pentru ocazia asta...

Skye își coborî ușor banda elastică peste curba șoldurilor, și, cu o singură unduire senzuală, își lăsă chiloțeii să cadă, ușor ca o pană, la picioarele ei; până când bucățica albă de dantelă moale îi ajunse la glezne, Skye se descălțase deja de papucii cu tocuri pătrate mici și rămase în fața lui, goală de la brâu în jos, privindu-l pe Joe lăsându-se pe spate în scaun, cu blugii în jurul gleznelor

și scula ridicată ca stâlpul unui stindard, roșie, umflată, plină și gata pentru ea.

– Deci ce..., dădu ea să spună.

Apoi chiar țipă. Nu se putu abține. Fiindcă Joe, manevrând-o la fel de ușor ca pe-o păpușă de cârpe, o ridică din nou ținând-o de talie și o răsuci prin aer. O învârti ca și cum ar fi fost pe o roată, la o sută optzeci de grade, întorcând-o cu picioarele în aer și capul în jos, cu părul măturând pentru o clipă podeaua. Înainte să apuce să își recapete respirația, se simți trasă spre el; brațele lui i se înfășurară în jurul taliei, iar picioarele ei se despărțiră pe după gâtul lui, agățat fiecare de unul din umeri. Joe îi potrivi poziția din câteva mutări rapide, aranjând-o exact acolo unde o voia.

– Uau, reuși ea să murmure din poziția ei cu capul în jos, chiar aveai un plan...

Apoi nu mai reuși să articuleze nimic, căci buzele lui Joe se aruncară asupra păsăricii ei cu atâta entuziasm încât ultima parte a propoziției i se pierdu într-un geamăt prelung de plăcere.

Joe o ridică doar o idee mai mult, astfel încât îi dădu senzația că gura îi acoperea complet păsărica, plimbându-și limba în jurul ei în cercuri largi generoase, desenând conturul întregii zone, ținând-o în fața lui ca o masă îmbelșugată. La 1.85 înălțime, fost fundaș, actor în filme de acțiune care își realiza singur cascadoriile și trăgea de fiare ca un nebun pentru a-și păstra forma perfectă, Joe era suficient de puternic cât să susțină toată greutatea lui Skye atât de ușor încât mâinile lui nici măcar nu o strângeau prea tare.

Skye se simțea ridicol de confortabil, dată fiind poziția în care se afla. Coapsele i se sprijineau pe umerii lui lați, antebrațele pe genunchii lui. Iar pe măsură ce cercurile pe care le trasa Joe deveniră tot mai mici și mai concentrate, se răsuci excitată, apăsându-și sânii pe partea de jos a zonei lui pubiene, zvârcolindu-se și unduindu-se, înțelegând pe loc că Joe știa exact ce făcea. Probabil îi plăcea la nebunie să dea limbi. Era în mâinile unui expert. Joe avea s-o ducă la orgasm, iar ea nu avea altceva de făcut decât să stea acolo ca o păpușă

răsturnată cu capul în jos și să-i lase limba umedă și mlădioasă să o lingă până exploda.

Skye simți climaxul apropiindu-se: îl simți crescându-i în abdomen, îi simți fierbințeala și tensiunea în fiecare colțișor al pântecului ei, în care focul se înteți până deveni un cuptor înainte de a exploda în flăcări, urmate de o dulce topire deplină. Coapsele i se strânseră în jurul gâtului lui Joe, folosindu-se de mușchii puternici de dansatoare pentru a se trage în sus, lipindu-se și mai tare de gura lui, frecându-se lacomă de limba lui, iar el gemu plin de apreciere când își cufundă limba adânc în ea, făcând-o să țipe de încântare.

Skye își dădu seama că sucurile picurau deja din ea. Gura fierbinte a lui Joe îi lingea pofticioasă umezeala, dar ea începuse deja să se topească, lichefiindu-se...

Joe se mișcă, înfășurându-și un braț în jurul taliei ei pentru a-și elibera cealaltă mână, aplecându-se și ridicând ceva de pe podea, folosindu-și degetul mare pentru a deschide acel ceva cu o pocnitură.

„Imposibil să fie ceea ce pare a fi după sunet", își spuse Skye, amețită, cu o fracțiune de secundă înainte să simtă ceva scurgându-se pe pubisul ei neted, ras, și să simtă gura unei sticle lipită de păsărica ei.

– Îți place șampania, scumpo? spuse Joe pe o voce groasă. L-am convins pe Dave să ne aducă ceva bun...

Își coborî din nou gura pe ea, turnând vinul spumant în ea, lipăindu-l, făcând un cocktail special de Skye și șampanie.

Skye începu să râdă de fericire pură, cu trupul zgâlțâindu-se în brațele lui Joe. Iar în clipa în care se lăsă cuprinsă de râs, fu copleșită și de orgasme, unul după celălalt, un șir de explozii de plăcere, făcându-i coapsele să se lovească de umerii lui Joe, cu limba lui lingând-o adânc, oprindu-se scurt pe clitorisul ei la sfârșitul fiecărei mângâieri, cu o atingere suficient de ușoară cât să o împingă dincolo de granița orgasmului și să-i provoace spasme în continuare, nu prea mult, nu atât de mult încât să-i producă un exces de senzații care s-o împiedice să ajungă la un nou orgasm. După ce găsi ritmul, Joe se ținu de el, înclinând sticla pentru a-i revărsa

un șuvoi constant de șampanie între buzele deschise, sugând-o și lingând-o la fel de rapid pe cât se scurgea. Skye simți lichidul mai rece curgând în ea, amestecându-se cu sucurile ei, simți bulele gazoase spărgându-se pe limba lui Joe.

Senzația era extrem de fină, incredibilă. Skye gemea neîncetat, cu sunetul răsunând cu ecou în mintea ei, ca un zumzăit constant amplificat enorm de faptul că stătea cu capul în jos; își ținea ochii închiși, pierdută în propria lume de orgasme în creștere, îngrămădite unul peste celălalt, revărsându-se peste ea în valuri. Nu avea nici cea mai vagă idee de cât timp dura. Dar Joe era cu adevărat un expert, fiindcă pe lângă faptul că știa cum s-o aducă la orgasm, și s-o facă să repete la nesfârșit senzația, simți și când Skye se apropie de punctul în care terminațiile ei nervoase aveau să devină atât de sensibile încât orice altă stimulare ar fi însemnat mai mult durere decât plăcere.

Skye nici măcar nu-și dădu seama că Joe încetase să o mai lucreze. Rămase atârnată, cu trupul tresărindu-i de fiorii de după orgasm, apoi coborî încet, cu păsărica pulsându-i, și simți un aer mai răcoros când Joe își desprinsese gura și întorsese capul pentru a se șterge pe coapsa ei.

– Uau, spuse ea în cele din urmă, deschizând nesigur ochii.

Clătină din cap, venindu-și în fire, și își dădu seama că se afla direct deasupra pubisului lui Joe. Iar acesta nu dădea nici un semn că s-ar fi grăbit să-i dea drumul. Skye întinse mâna după penisul lui, erect și plin, ridicându-se drept de sub mușchii alungiți ai abdomenului; bărbăția îi pulsase lipită de ea în tot timpul cât fusese scuturată de orgasme, iar acum era rândul lui. Skye își plecă într-o parte capul pentru a ajunge la el. Apoi respirația i se tăie când Joe o trase și mai sus, trecându-i un picior peste cap pentru a-l duce lângă celălalt, astfel încât întregul ei corp era atârnat peste umărul lui drept, mai sus acum, și într-un unghi perfect pentru a-și coborî capul, deschizând gura și înghițindu-i penisul.

Joe își lăsă capul într-o parte, sprijinindu-l de fesele ei goale, gemând cu gura lipită de ele când Skye îi prinse aproape tot penisul în gură. Skye nu mai făcuse niciodată sex oral cu un bărbat din poziție răsturnată, dar era o modalitate grozavă de a oferi o penetrare profundă în gură. Scula lui Joe îi alunecă adânc înăuntru, cu vârful ei lovindu-se de fundul gâtului lui Skye, iar el începu să-și ridice blând șoldurile, găsindu-și ritmul, gemând cu fața îngropată în coapsele ei netede.

Gura lui Skye era imposibil de deschisă, mulându-se după bărbăția umflată și tare al lui Joe. Reuși să-și întindă buzele peste dinți, ca să nu-l zgârie, închizându-le peste pielea catifelată a penisului lui în mișcare, oferindu-i și mai multe senzații, și mai multă frecare, în timp ce el o penetră într-un ritm uniform, constant, în gura ei fierbinte și udă. Gemetele lui deveniră mai puternice, mâinile ce o țineau de talie o strânseră mai tare, dar ritmul penetrărilor rămase uniform și constant. Joe era la fel de atent cu propriul orgasm pe cât fusese cu cel al lui Skye: încet, încetișor e perfect de fiecare dată. Fără smucituri frenetice, fără disperare. Știa că avea să ajungă la orgasm și voia să acumuleze cât mai multă presiune, să-l amâne cât mai mult, să savureze până la ultima fiecare pătrundere a penisului lui în gura ei caldă și lacomă, ridicându-și și coborându-și șoldurile cu un control deplin.

Skye își dădu seama că Joe mai avea doar câteva secunde până la orgasm doar fiindcă, exact în clipa în care capul începu să i se umfle și mai mult, lovindu-se tot mai tare de cerul gurii ei, mâinile i se strânseră și mai puternic pe talia ei și o ridică în aer. Rămase suspendată astfel, ținută de Joe deasupra sculei sale când aceasta îi ieși cu o explozie din gură, scuipând un șuvoi de spermă albă, ce se revărsă, fierbinte și udă, pe culmile mici ale sânilor ei. Skye își coborî mâinile și se prinse de coapsele lui pentru a se sprijini, în timp ce capul lui se bălăngăni pe fesele ei și gemu:

– Da... da... O, Doamne, vine, vine, abandonându-se complet propriului orgasm.

Skye îi privi penisul zvârcolindu-se și pulsând până când, într-un final, își scuipase tot conținutul. Strânsoarea lui Joe se relaxase; Skye se lăsă să alunece în jos pe el, recunoscătoare că experiența ei de dans la bară îi permitea să coboare fără a arăta ridicol de neîndemânatică. Reuși să aterizeze ghemuită ca o minge în poala lui, și își întinse picioarele de-o parte și de cealaltă a lui, aplecându-se în față pentru a depune un sărut scurt pe vârful sculei sale, ce începea să se dezumfle. Joe gâfâia de parcă ar fi alergat la un maraton, cu pieptul bubuindu-i lipit de al ei într-un ritm constant, pulsatil.

Anii de experiență o învățaseră pe Skye să nu fie niciodată prima care să vorbească într-o astfel de situație. Trebuia să-i dai voie tipului să se întoarcă din universul în care călătorise, apoi vedeai în ce fel de dispoziție era la întoarcere.

Dar ceea ce făcu Joe în acel moment fu cât se poate de diferit de ceea ce se aștepta ea.

– Poftim, spuse el în cele din urmă, întinzând mâinile pentru a-i ridica tricoul și a-i desface sutienul, expunându-i sânii.

Începu să-i maseze cu mângâieri lungi și lente și, simțind cât de calde și umede erau mâinile lui, Skye își dădu seama ce făcea: își lua spermă de pe abdomen și i-o masa pe sâni.

– E cel mai bun tratament pentru sânii tăi, spuse el leneș, cu gura pe creștetul capului ei. Plin de Proteine. O menține moale și suplă.

– Chiar așa? spuse Skye, bucuroasă că Joe nu-i putea vedea zâmbetul.

„Bărbații. Toți sunt la fel. Ce mult le place să vorbească despre sperma lor. De parcă ar fi apă sfințită sau ceva de genul ăsta."

– Asta mi-a spus-o o cosmeticiană odată, spuse Joe, mă crezi sau nu. Vrei să afli ce mi-a recomandat să fac? Să-mi fac o labă, să-mi întind sperma pe față și s-o las acolo o jumătate de oră.

– Nu. Cred că glumești. Skye își dădu capul pe spate pentru a-i studia expresia. O femeie ți-a spus să...

– Aha. Joe rânjea acum. N-aș putea inventa o poveste așa trăsnită. Sunt actor, scumpo, nu scriitor.

– Ai încercat vreodată...

– Nici vorbă! Rânjetul lui se lăți și mai mult. Mă vezi făcând așa ceva?

– Să știi că nu, recunoscu Skye, vârându-și din nou capul sub bărbia lui.

– Vrei niște loțiune? Își trecu degetul peste mușchii abdominali, găsind o picătură rămasă, și îl apropie de obrazul ei. Hei, ia te uite, spuse satisfăcut. Azi am din belșug. Vrei un tratament cu cremă Joe Jeffreys?

– Poate altă dată, spuse Skye sfioasă, împingându-i degetul înapoi spre sânul ei. Dar mulțumesc de ofertă.

– Da, altă dată. Părea foarte fericit. Scoți totul din mine, scumpo, serios. Mă faci să ejaculez atât de tare.

– Ooo, toarse Skye încântată de sine. Îmi spui cele mai romantice lucruri. Și – se întinse după sticla de șampanie – îmi cumperi chiar și băutură!

– Am văzut asta într-un film, spuse Joe. Mi-am dorit dintotdeauna s-o încerc. O trase mai aproape în poala lui. Cred că am așteptat doar fata potrivită.

– Îmi frângi inima, spuse Skye pe un ton lejer.

„O, Doamne“, își spuse, privind vinovată spre geanta de mână vârâtă discret între două cutii cu produse de birotică, în interiorul căreia camera video înregistra fără îndoială mai departe. „Nici nu știi, s-ar putea să sfârșesc prin a-mi frânge singură nenorocita de inimă...“

De îndată ce Joe își pusese mâinile pe ea, de îndată ce începuse s-o sărute, Skye uitase complet de cameră. „Nu că nu ne-am fi dat în spectacol al naibii de bine“, își spuse, arzând de nerăbdare să urmărească înregistrarea. „Dar chiar are un efect special asupra mea. Există între noi o atracție fizică incredibilă ce ne face să fim înnebuniți unul după celălalt de îndată ce ne atingem.“

Pe de altă parte, atât Skye, cât și Joe fuseseră atât de prinși de sexul fenomenal în care se lăsaseră absorbiți încât nici unul dintre ei nu fusese nici măcar de departe suficient de conștient de lucrurile din jurul lor încât să observe ceva ce ar fi putut avea consecințe și mai grave. Petal o urmărise pe Skye când aceasta se strecurase spre

camera de depozitare, se ascunsese după colț pe coridor când Skye intrase în încăpere, apoi, crăpând ușa doar atât cât să poată arunca o privire înăuntru, își băgase telefonul mobil în crăpătură și înregistrase partida dintre Joe și Skye.

Înregistrare la care Petal, întoarsă în camera ei, se zgâia acum nevenindu-i deloc să creadă. Camera minusculă a telefonului ajunsese mai departe în încăpere decât ea; imaginile înregistrate, chiar și fără bliț, erau șocant de clare.

„Nu-mi vine să cred“, își spuse Petal uluită. Nu se așteptase la nimic de genul acesta – cine s-ar fi așteptat? „Adică în toiul zilei, într-o magazie fără ușă care să se încuie pe dinăuntru...“ Se gândise că Joe și Skye aveau să-și facă puțin de cap, și că dacă făcea câteva fotografii, surprinzându-i în flagrant, avea să echilibreze oarecum balanța între ea și Skye. Chiar dacă Skye făcea paradă prin clinică scuturându-și coada de păr blond și flirtând ca o nebună, Petal avea să dețină, în secret, un material doveditor care l-ar fi putut folosi oricând pentru a se asigura că Skye e dată afară. Oricât de puțin probabil ar fi fost să meargă atât de departe, era o mică sursă de putere pe care Petal o anticipase cu multă încântare.

Dar ceea ce avea acum îi depășea cu mult așteptările. În plină zi, Joe Jeffreys și Skye, nu doar făcând sex total, ci și în cea mai ciudată poziție pe care o văzuse vreodată. Era un material exploziv. Petal se simți puțin murdară urmărind înregistrarea prea mult, prin urmare o închise, își puse telefonul pe piept și se întinse din nou pe pat, cu privirea fixată în tavan, încercând să decidă ce să facă mai departe.

Fiindcă era un secret pur și simplu prea savuros pentru a nu-l împărtăși cuiva.

Amber

– Bună.

Silueta lui Joe se contură în fața lui Amber, care tresări surprinsă; fusese atât de absorbită în propriile-i

gânduri încât era ca înfășurată într-o plapumă. Stătea ghemuită pe unul dintre fotoliile de lemn de pe terasă, bând apă, fumând și privind în depărtare, spre fântână. Seara era târzie și de-abia dacă mai deslușea jocul apei; dar o auzea scurgându-se încet și blând de pe stâlpii de bambus pe granitul de dedesubt, iar sunetul era foarte calmant.

– Pari extenuată, spuse Joe blând.

Se sprijini pe marginea mesei, apropiindu-se suficient cât să poată vorbi ușor, dar nu atât de mult încât să îi încalce spațiul personal:

– Spune-mi dacă te deranjez, continuă el, dar îmi pari foarte ruptă de lume. Vrei să vorbești cu cineva sau ar trebui doar să te las în pace? Rânji. Nu fi politicoasă. Spune-mi dacă vrei să o tai.

Amber ridică privirea spre Joe; luminile de pe terasă proiectau umbre pe chipul lui, atenuând auriul intens al părului și scoțând în relief structura osoasă puternică și masculină. Ar fi putut fi o sculptură a unui zeu grec. Iar faptul că era atât de chipeș, atât de celebru, o făcea să se simtă bizar de relaxată cu el. Era ca și cum ar fi vorbit cu un zeu coborât pe pământ, nu o ființă umană, vie.

– Sunt atât de confuză, spuse ea simplu. Nu știu ce să mai cred despre nimic.

Joe aprobă din cap.

– Văd.

– Nu știu nici măcar ce să cred despre mine, spuse Amber, ridicându-și picioarele și strângându-și-le la piept. Își sprijini bărbia pe genunchi, cu părul revărsându-i-se în jurul ei. Sunt confuză în legătură cu toate. Nu reușesc să-mi dau seama nici pentru o clipă ce îmi doresc.

„În afară de dr. Raf“, își spuse. „Știu că îl doresc pe doctorul Raf.“

– Asta nu-i un lucru rău, comentă Joe.

– Serios? întrebă Amber, făcând ochii mari.

– Trebuie să începi de la zero uneori, spuse Joe. Ziceai azi la terapia de grup că nu ai înțeles niciodată cine ești, nu? Ce îți place, ce îți dorești, ce nu îți dorești?

Suna îngrozitor, exprimat așa. Ce fel de persoană nu știe nici măcar ce nu își dorește?

„Dar are dreptate“, reflectă ea. „Nu are rost să mă prefac. Chiar trebuie să încep de la zero.“

– Iar asta e inevitabil înspăimântător, continuă el. Adică, ești o femeie în toată firea, ai călătorit prin toată lumea, ai apărut pe copertele revistelor, iar în momentul de față ai impresia că nu știi absolut nimic despre propria persoană.

Amber aprobă din cap, cu ochii ei verzi fixați pe chipul lui.

– Adică – Joe zâmbi melancolic – uită-te la mine. S-ar putea să nu fiu chiar cel mai bun exemplu din lume despre cum să-ți trăiești viața. Întotdeauna am pus cariera pe primul loc. Toată povestea asta cu logodna – se strâmbă – e doar pentru publicitate. Jennifer avea nevoie să se mărite – cu un bărbat –, iar ai mei îmi spuneau că e cazul să mă așez la casa mea. De dragul imaginii mele. Oftă, întinzându-și brațele deasupra capului. Așa că am acceptat să intru în joc. Nu mă deranjează, așa funcționează lucrurile la Hollywood. O privi cu seriozitate pe Amber. Înțelegi ce zic? Nu-i o imagine frumoasă, dar, hei, e alegerea mea. Știu cine sunt.

– Iar eu nu știu cine sunt, spuse Amber.

– Nu în momentul de față. Îi zâmbi. Dar cred că atunci când vei reuși să simți cine ești, vei descoperi că îți place al naibii de mult persoana respectivă. Apoi, câteva secunde mai târziu, când observă efectul vorbelor sale asupra lui Amber, adăugă: O, rahat. Se scotoci frenetic prin buzunarele blugilor. La naiba, scumpo, n-am vrut să te fac să plângi!

– Nu, e în regulă, reuși să îngaime Amber printre lacrimi. Băgă mâna în buzunarul jerseului ei larg de mătase și scoase o batistă șifonată, fluturând-o spre el. Este un semn bun. Așa spune dr. Raf. Învăț să-mi gestionez adevăratele sentimente.

Își tamponă fața ușor, ștergând lacrimile ce i se agățaseră seducător în genele lungi.

– Poftim, spuse Joe, aplecându-se în față și luându-i batista din mână, ștergându-i ochii expert. Nu ți-ar veni să crezi de câte ori am jucat scena asta. Sunt mai multe

fete cărora le-am uscat ochii decât reviste pe a căror copertă ai apărut.

Amber râse cu lacrimi în voce, dar sincer.

– Desigur, adăugă el glumeț, de regulă le sărut după aceea.

– Joe... eu..., se bâlbâi ea.

– Nu, nu, nu-ți face griji. Ar fi ca și cum m-aș da la o fată de doisprezece ani, având în vedere în ce stare ești acum. Îi întinse batista. Acum suflă.

Ascultătoare, Amber își suflă nasul.

– Trebuie să recunosc, însă, adăugă Joe, arăți mai bine cu nasul mucios decât arată majoritatea actrițelor pe care le cunosc cu fața acoperită de machiaj. Te-ai gândit vreodată să încerci să joci? Arăți probabil al naibii de bine pe peliculă.

Amber clătină din cap.

– Ei bine, cine știe? După ce te aduni, lumea îți va sta la picioare, spuse el.

– Nu cred că m-aș putea preface că sunt altcineva până nu știu cine sunt cu adevărat, spuse Amber nesigură.

– O, scumpo! Joe izbucni în râs. Dacă într-adevăr așa ar sta lucrurile, ar exista mult mai puține actrițe în lume, crede-mă!

– Păreți să vă simțiți foarte bine, spuse Skye rece, ieșind pe terasă. Îmi pare rău să vă întrerup, dar e ora stingerii. M-au trimis să vă anunț.

– Bună, păpușă, spuse Joe relaxat, întorcându-se să o întâmpine, câtuși de puțin tulburat de apropierea dintre el și Amber.

Amber, pe de altă parte, se simți mult mai jenată. Tonul de gheață al lui Skye era destul de clar. Iar Skye stătea în mijlocul terasei, cu brațele încrucișate; în mod normal s-ar fi apropiat și s-ar fi așezat lângă ei, trăgându-și un scaun sau instalându-se pe brațul fotoliului lui Amber. Sărind în picioare și luându-și sticla cu apă, ea trecu ca glonțul pe lângă Joe, venind lângă Skye.

– A, oftă Joe, răsucindu-se pentru a le privi pe cele două fete. Dacă n-aș fi știut deja că sunt dependent de sex, simplul fapt de a vă privi mergând la culcare

împreună m-ar fi trădat într-o secundă. Ne vedem în visele mele la noapte, doamnelor.

– Ești plin de rahat, îi aruncă Skye, și se răsuci pe călcâie, intrând furioasă în clădire, urmată îndeaproape de Amber.

– Nu vreau să crezi că... spuse Amber cu răsuflarea tăiată, în vreme ce Skye se îndreptă tropăind spre camera lor.

– Să cred că ce? spuse Skye furioasă. Ai promis că n-ai să flirtezi cu Joe! Aveam o înțelegere! A fost de-ajuns să văd cum stăteați ca să-mi dau seama ce se petrece!

– Chiar nu flirtam! insistă Amber. Sincer, Skye, îți jur. N-aș face așa ceva. Nici măcar nu știu să flirtez!

Skye se întoarse și o fixă pe Amber cu o privire rece.

– Joe știe suficient pentru amândoi, spuse.

Reflectând asupra cuvintelor lui Skye pentru o clipă, Amber fu nevoită să admită că exista un oarecare adevăr în ele. Poate că Joe nu flirtase, strict vorbind; dar vorbise despre săruturi, îi făcuse complimente.

– Bine, recunoscu ea. El flirta, puțin...

Ajunseseră în dormitorul lor. Skye intră nervoasă și se aruncă pe patul ei, zgâindu-se la tavan.

– Dar mai mult încerca să aibă grijă de mine, spuse Amber. Să mă facă să mă simt mai bine.

Skye se răsuci în pat, întorcându-se cu fața spre ea.

– Exact asta mă neliniștește! spuse ea. Te vede ca pe un înger rănit. Vrea să aibă grijă de tine – să-ți vindece aripile frânte. Își flutură mâinile prin aer furioasă. De mine nu vrea să aibă grijă! Cu mine vrea doar să se distreze! Pe tine vrea să te culeagă de pe jos și să te îngrijească până te refaci complet!

– Vorbești ca și cum aș fi un cățeluș cu piciorul rupt, spuse Amber cu un fel de umor amar, așezându-se pe patul ei și strângându-și jerseul în jurul ei.

– Ești oarecum ca un cățeluș cu piciorul rupt, spuse Skye, ridicându-se în capul oaselor pentru a sta față în față cu Amber. Scuze. Se strâmbă. Au fost cuvinte aspre.

Amber își frământă mâinile în poală.

– Nu e nevoie să-ți faci griji pentru mine și Joe, spuse ea încet. E atât de amabil și chiar îmi place de el.

Dar – ezită, încercând să-și organizeze gândurile într-o frază coerentă – seamănă prea mult cu restul bărbaților pe care i-am cunoscut. Îmi face complimente. Îmi spune cum arăt. Nu cred că-mi mai doresc așa ceva.

Sprâncenele drăguțe ale lui Skye se ridicară în aer.

– Cu o astfel de atitudine o să-ți fie greu să-ți găsești o relație, comentă ea sec.

– N-am de unde să știu, spuse Amber simplu. Nu am avut nici o relație adevărată, niciodată.

Skye se instală pe propriul pat, fără a-și desprinde privirea de pe Amber, descălțându-și rapid șlapii și înfășurându-și brațele în jurul picioarelor.

– Asta, spuse sincer, e o poveste pe care trebuie să o aud.

– *Matka* – mama mea – a avut o atitudine foarte protectoare față de mine de când am început să lucrez ca model, începu Amber.

Ca întotdeauna când Amber vorbea deschis despre viața ei, era o experiență de detașare aproape fizică. Înainte, acest lucru fusese complet tabu. Prin urmare, sentimentele de libertate și de ușurare pe care le trăia acum erau extraordinare. Se simțea ca și cum ar fi plutit.

– Nu voia ca eu să ies cu bărbați și, sincer, nici eu nu voiam, continuă ea. Nu aveam decât paisprezece ani. Dar consecința a fost că nu știam ce făceam. Eram un fel de sălbăticiune. Și, în cele din urmă, fotografii sau clienții au început să-mi ceară să fac diverse lucruri. Sau să mă întâlnesc cu ei după încheierea ședinței de lucru. *Matka* nu putea fi lângă mine tot timpul. Iar eu credeam că toate fetele fac asta. Credeam că asta trebuie să faci pentru a fi model.

– Probabil așa e, spuse Skye înțelegătoare.

– Mi-aș dori să fi știut, spuse Amber tristă. Nu aveam cu cine să vorbesc. Multe dintre celelalte fete locuiau în apartamente pentru modele – știi tu, închiriate de agențiile lor –, așa că deveneau toate prietene. Dar eu eram întotdeauna...

– Cu mama ta, o completă Skye.

– Ea voia doar să aibă grijă de mine, insistă Amber, înfășurându-și jerseul și mai strâns în jurul ei. Își dorea

să ne fie cât mai bine amândurora. Ea doar – era prima dată când spunea acest lucru, iar ușurarea o năpădi ca o senzație fizică – ea doar s-a rătăcit. Nu a fost intenția ei să devenim amândouă dependente de pastile.

Dintr-o singură mișcare fluidă, Skye își întinse picioarele, se ridică și trecu de pe patul ei pe cel al lui Amber, așezându-se lângă colega ei de cameră și petrecându-și brațul pe după umerii lui Amber.

– Scumpo, sunt convinsă că n-a făcut-o intenționat, spuse ea, îmbrățișând-o pe Amber. Adică ce fel de mamă ar face așa ceva? Sunt sigură că ea credea că te ajută.

– Pastilele chiar m-au ajutat, spuse Amber plină de regret, întinzându-se pentru a o prinde pe Skye de mână. Cel puțin la început. Am avut o ședință foto pentru revista *Glamour*, unul dintre primele mele proiecte – eram atât de înspăimântată încât îmi clănțăneau dinții. Nu puteam nici măcar să zâmbesc. *Matka* mi-a dat o pastilă de Valium și după aceea am fost în regulă.

– Oamenii n-ar deveni dependenți de ele dacă n-ar funcționa, remarcă Skye cu un zâmbet în voce, ținându-și brațul cald în jurul lui Amber. Nu te învinovăți prea tare, bine? Ești aici acum, și după cum spune dr. Raf, faci ceea ce trebuie. Vei ieși din asta cu bine.

Fără un cuvânt, Amber strânse recunoscătoare mâna lui Skye.

– Eu am făcut niște tâmpenii destul de mari sub efectul cocainei, îi mărturisi Skye. Nu am spus asta la terapia de grup, dar cu o noapte înainte să vin aici eu și colega mea de cameră ne-am comandat niște cocaină pentru acasă fiindcă ni se terminase, iar dealerul nostru ne-a trimis un băiat sexy – știi tu, în New York poți să suni după orice și ți se trimite un mesager pe bicicletă care să-ți aducă tot ce vrei. În fine, am ajuns să-mi fac de cap cu nenorocitul de mesager, în vreme ce colega mea de cameră și-o trăgea cu bodyguardul de la clubul la care lucrăm, deși își jurase solemn să n-o mai facă niciodată. Dar așa te lucrează cocaina, înțelegi? Ajungi să faci tot soiul de chestii cretine. Pe cuvântul meu, am să stau departe de ea de-acum încolo.

– Eu nu m-am... limitat doar la a face diverse chestii cu bărbații de la sesiunile foto, pentru a primi de lucru, spuse Amber pe o voce atât de slabă încât Skye fu nevoită să se aplece și mai mult spre ea pentru a auzi. Proiectele au început să se rărească. Sunt puțin prea bătrână pentru a mai fi model, acum.

Skye pufni înțelegătoare:

– Mie îmi spui, zise ea strâmbându-se. Nici dansatoarele nu rezistă prea mult pe piață. Și nici nu sunt tocmai grozavă ca dansatoare.

Amber reuși să zâmbească palid.

– Dar agentul meu a spus că-mi poate găsi oricum de lucru, continuă ea. Din care să câștig mult. Atâta că...

– M-am prins de mult unde bați, scumpo, spuse Skye.

– Nu era rău deloc, spuse Amber, întorcându-se pentru a o privi pe Skye în față, dorindu-și ca ea să o creadă. Mă duceau la hoteluri de cinci stele, îmi ofereau cadouri – era ca și cum s-ar fi prefăcut că sunt prietena lor. Mă văzuseră pe copertele unor reviste, așa că eram cu adevărat foarte valoroasă pentru ei. Reuși să zâmbească. Chiar nu am de ce să mă plâng, sincer. Nu m-au obligat niciodată să fac ceva ce nu voiam. Unul dintre ei îmi plătește tratamentul aici. El ne-a adus cu avionul, a instalat-o pe *Matka* într-o casă din L.A. ce aparține companiei lui, s-a ocupat de toate. Doar Dumnezeu știe ce se va întâmpla după ce voi ieși de aici.

– Bate-ți capul cu asta mai târziu, spuse Skye. Ia lucrurile unul câte unul.

– Asta mi-am tot spus și eu, consimți Amber.

– Ascultă, spuse Skye blând, toți am făcut lucruri de care nu suntem mândri. Nu fi prea aspră cu tine pentru ceea ce ai făcut în trecut, în regulă? Ți-aș putea spune povești de-a dreptul de groază. Iar localul la care am lucrat eu era o adevărată mănăstire în comparație cu altele. Am auzit de cluburi de striptease unde trebuie să i-o sugi managerului ca să te angajeze. Așa că fii mai blândă cu tine.

Amber dădu din cap recunoscătoare.

– Agentul meu voia să merg în Dubai, îi mărturisi ea. Cu alte câteva fete. Timp de o săptămână. Să particip

la petreceri cu niște bărbați. A spus că mă voi distra, dar una dintre fete mi-a zis câteva lucruri... m-am speriat... nu puteam s-o fac. Atunci am luat toate pastilele alea.

– O, vai, nu, spuse Skye, cu o expresie aspră în ochii albaștri. Să mergi într-o țară străină o săptămână întreagă – cu un grup de fete – glumești? Asta e o treabă serioasă. Fluieră încet. Ai scăpat la țanc.

Amber o fixă cu privirea.

– Simt că aș putea să-ți spun orice, rosti pe negândite. Adică nu m-ai privi de sus, indiferent ce am făcut.

– Glumești, nu? spuse Skye veselă. Știi ce meserie am eu! O versiune de o singură stea a ceea ce faci tu. Acum că mi-ai spus toate micile tale secrete murdare, nu-i chiar așa de rău. Skye o îmbrățișă încă o dată pe Amber, apoi se ridică în picioare. Ar fi trebuit să te împrietenești cu o stripteuză cu ani în urmă, scumpo. Nu suntem genul care să se grăbească să judece oamenii.

Amber se trezi chiar chicotind la acest gând, și, după o secundă, Skye i se alătură.

– Chiar nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu mine și Joe, o asigură Amber pe Skye pe un ton sincer.

– Dacă zici tu.

Skye își trase tricoul peste cap, dezbrăcându-se pentru a se băga în pat.

– Nu, sincer. Amber se ridică în picioare, cu fața spre Skye, care își desfăcea acum sutienul. Nu-i vorba doar de faptul că nu mă interesează Joe. E fiindcă – își înghiți un nod – nu am mai avut niciodată o prietenă. Nici una dintre fetele de la școală nu s-a împrietenit vreodată cu mine. La început fiindcă arătam ciudat, apoi fiindcă nu. Iar eu nu m-am împrietenit niciodată cu nici una dintre modelele cu care am lucrat fiindcă eram întotdeauna însoțită de *Matka*. Am fost cu destul de mulți tipi foarte bogați. Unul dintre ei mă așteaptă după ce ies de aici. Deci nu am nevoie de Joe – și cu siguranță nu am nevoie de toată atenția care ar veni odată cu el, adăugă. În schimb am nevoie de o prietenă. Asta e mult mai important pentru mine. Nu aș face niciodată nimic ca să stric asta.

Goală de la brâu în sus, cu sânii ei perfecți, imposibil de ridicați profilându-se în unghi drept pe cutia toracică îngustă, Skye se opri cu pijamaua în mână.

– Să știi că te cred sincer. Ceea ce e o nebunie. Chiar cred că a fi prietenă cu o stripteuză necunoscută e mai important pentru tine decât o șansă la Joe Jeffreys.

– Așa e, spuse Amber sinceră. Vorbesc serios.

– Ei bine, în regulă atunci, spuse Skye râzând. Hai să fim prietene!

O cuprinse pe Amber într-o îmbrățișare, capul ei abia ajungând până la umărul fetei mai înalte, atât de puțin tulburată de semigoliciunea ei cum doar o stripteuză sau un model putea fi.

– Știi ce-i amuzant? spuse Skye încă râzând. Îți imaginezi cum ar reacționa Joe dacă ne-ar vedea așa? Îmbrățișate, eu pe jumătate dezbrăcată? Cred că asta e fantezia lui din fiecare noapte, fără excepție!

– Ai absolută dreptate, spuse Amber, începând și ea să râdă.

– Ar ejacula naibii în pantaloni! chicoti Skye, iar cele două fete izbucniră în hohote, râzând atât de cu poftă încât Daniyel, care patrula la ora stingerii pentru a se asigura că toți erau în camerele lor, bătu la ușă și le strigă „Doamnelor! Este trecut cu mult de ora de culcare!”, ceea ce, dintr-un motiv sau altul, le făcu să râdă și mai tare.

„Asta este ceea ce-mi trebuie”, își spuse Amber, îmbrățișând-o pe Skye în vreme ce trupurile le erau zgâlțâite de râs. „Cineva cu care să pot chicoti despre prostii. Cineva alături de care să pot fi fată. Cineva căruia să-i pot spune ce am pe suflet, cineva care să nu mă judece. Sper sincer ca Skye să mă creadă. Fiindcă e adevărat: în momentul de față, ceea ce îmi trebuie mai mult decât orice altceva e o prietenă.”

Era de neconceput pentru Amber – cu excepția cazului în care tocmai ieșise din secția de dezintoxicare – să nu se asigure că fiecare aspect ce ținea de felul în care arăta era perfect înainte de a ieși din încăpere. Dar, înainte de ședința ei de zi cu zi cu dr. Raf, devenea de-a dreptul obsedată să se privească în oglindă. Purta o rochie Reiss

din mătase fără bretele, cu o croială foarte simplă, în ape de un verde-deschis ce îi scotea în evidență verdele smarald al ochilor ei; peste ea înfășurase un șal persan din cașmir în nuanțe de crem alburiu. Părul îi era buclat și prins cu agrafe pe spate, dezvelindu-i fața, iar machiajul îi era atât de atent aplicat încât era aproape invizibil: rimel, gel de netezire a sprâncenelor, o strălucire cât se poate de delicată dată de fardul de obraz roz coral și luciu de buze în nuanțe trandafirii. Pulverizase în aer parfum Arpège și trecuse prin norul format astfel încât să nu miroasă prea tare, învăluită doar de o aromă subtilă, iar sandalele ei fără toc erau doar benzi subțiri de piele aurie învelindu-i picioarele cu o pedichiură perfectă.

Deci nu fu deloc surprinsă când dr. Lucy, ieșind din birou într-un vârtej format de halatul alb și cu părul întunecat și lucios prins în coadă, o văzu pe Amber arătând ca și cum tocmai ar fi coborât de pe podiumul unei prezentări și smuci capul în spate, șocată:

– Bună, Amber! spuse pe un ton vioi. Ce elegantă ești! Unde mergi?

Dr. Lucy se opri pe coridor astfel încât să-i blocheze efectiv trecerea lui Amber. Aceasta nu avu încotro și fu nevoită să se oprească și ea.

– Am ședință cu dr. Raf, spuse Amber prudentă.

– O! Vocea dr. Lucy căpătă o glazură de gheață acum. Ești minunat machiată, spuse ea, zâmbind, cu dinții albi și perfect uniformi. Se vede că ai fost cândva model.

Acel „ai fost cândva” o lovi pe Amber exact așa cum intenționase dr. Lucy, dar reacția ei fu probabil diferită de cea la care se așteptase dr. Lucy.

– O, mulțumesc. Și machiajul tău e foarte reușit, spuse Amber, studiind-o la fel de atent pe dr. Lucy. Foarte natural.

Dr. Lucy căscă ochii pentru o fracțiune de secundă înainte de a zâmbi și a spune:

– Știi, dacă tot vorbim despre asta, mi-ai dat o idee foarte utilă. Eu am un exercițiu pe care îl fac cu femeile din grup. Le cer să renunțe complet la machiaj pentru a putea interacționa între ele cu fețele complet naturale, ca să-și poată cunoaște cu adevărat sinele esențial, fără

a se ascunde în spatele unei măşti. Trebuie să facem acest lucru cât de curând. Îşi îngustă ochii, privind buclele castanii bogate ale lui Amber. Şi le cer şi să-şi poarte părul natural. Să renunţe la aranjat. Să se întoarcă la simplitate. Tu şi Skye aţi avea cu siguranţă de câştigat de pe urma unui astfel de exerciţiu.

Amber fusese adesea ţinta comentariilor răutăcioase ale femeilor de-a lungul anilor, şi nu ştiuse niciodată cum să le răspundă. Nu voia să fie răutăcioasă la rândul ei; nu îi stătea în fire şi n-ar fi ştiut cum s-o facă.

„Dar asta nu înseamnă că nu pot să mă apăr în faţa ei. Asta nu înseamnă că nu-i pot spune că a mers prea departe."

– Vii şi tu fără machiaj la sesiune sau te demachiezi şi tu odată cu noi o întrebă Amber?

– Eu... poftim? se bâlbâi dr. Lucy.

– Faci şi tu asta, nu-i aşa? spuse Amber, înspăimântată acum, dar insistând curajoasă. Altfel sinele tău esenţial nu ar interacţiona cu noi, corect?

Gura rujată a dr. Lucy se căscă a surpriză.

– Ei bine, eu... nu sunt sigură în ce măsură s-ar cuveni aşa ceva...

– Vai, uite cât e ceasul! spuse Amber rapid. Am să întârzii!

Trecu glonţ pe lângă dr. Lucy şi străbătu în grabă coridorul, fără a îndrăzni să privească în urmă.

„Nu-mi vine să cred că am făcut asta", îşi spuse ea, cu adrenalina gonindu-i prin corp, stârnită de confruntare şi de sentimentul de triumf dat de cât de bine se descurcase. „Chiar am luat atitudine în faţa ei! Chiar am reuşit să o înfrunt faţă în faţă pe dr. Lucy. Reabilitarea îmi schimbă viaţa."

– Amber! Dr. Raf sări în picioare când Amber intră în cabinetul lui, privind-o preţ de o clipă cu o apreciere făţişă. Arăţi... ei bine, arăţi... Îşi drese vocea. Scuze, spuse el dându-şi jos ochelarii şi privind în jur, fără mari speranţe, după ceva cu care să-i cureţe înainte de a şi-i pune din nou pe nas. Roşi. N-ar trebui de fapt să observ... dar arăţi foarte, ăă, pozitiv. Binedispusă.

– Sunt, spuse Amber, adresându-i un zâmbet atât de ameţitor încât el se grăbi să se apropie şi să-i tragă fotoliul.

Amber se instală în el, aranjându-şi rochia în jurul ei, iar dr. Raf ocupă celălalt loc, într-un fotoliu identic de piele, cu o măsuţă mică de cafea între ei, în centrul căreia se afla nelipsita cutie de şerveţele. Era amiază, iar umbra întunecată a bărbii lui încă nu devenise vizibilă; pielea măslinie îi era încă netedă. Amber nu reuşea nicidecum să decidă dacă îl găsea mai atrăgător când era proaspăt ras sau când umbra unei bărbi îi contura trăsăturile, dându-i un aer mai aspru. Îl fixă cântărind problema, iar privirea ei îl făcu să-şi ducă o mână la obraz, frecându-l uşor jenat.

– Deci! spuse dr. Raf, încrucişându-şi picioarele. Amber! Ţi-am programat sesiuni duble de acum încolo, fiindcă cea de ieri s-a prelungit peste program şi am tăiat din timpul lui Petal. Îi aruncă un zâmbet rapid, încântător de poznaş. Şi nici unul dintre noi nu vrea să-şi atragă mânia lui Petal, nu-i aşa?

„Doamne, cât e de superb", îşi spuse Amber, zâmbindu-i la rândul ei. „Uită-te la gropiţele lui. L-aş putea privi la nesfârşit şi să nu mă plictisesc niciodată."

– Ăăă... Era ca şi cum dr. Raf i-ar fi citit gândurile, căci vocea lui de tenor răsună mai puternic decât normal când continuă: S-a întâmplat ceva relevant pentru tine la terapia de grup de azi-dimineaţă despre care să vrei să discuţi?

„S-a întâmplat ceva relevant pentru mine acum un minut, ceva despre care aş vrea să discut", îşi spuse Amber, dar ştia că nu putea pomeni de ostilitatea lui Lucy faţă de ea; nu în faţa doctorului Raf. Se lovise de nenumărate ori de acest scenariu în viaţa ei profesională: bărbaţii – bărbaţii mai buni – voiau să creadă că femeile se înţelegeau bine. Nu avea nici un rost să faci comentarii răutăcioase sau să te plângi de acest lucru.

„Dar m-aş putea folosi de asta – aş putea discuta subiectul fără a o pomeni pe dr. Lucy."

– Mă simt mult mai puternică decât în trecut, spuse. Deschid gura şi mă trezesc că spun lucruri. Lucruri

pe care aş fi vrut să le spun şi mai de mult, dar nu reuşeam niciodată.

Nu putea să-l privească pe dr. Raf când vorbea. Nu fusese în stare niciodată. Privirea lui era fixată pe ea, ochii lui întunecaţi atât de blânzi şi plini de empatie încât Amber se pierdea în ei şi nu mai reuşea să se întoarcă.

Prin urmare Amber îşi privi mâinile, răsucite în cutele şalului ei de caşmir, continuând:

– Nu am fost niciodată în stare până acum să iau atitudine pentru a mă apăra. Indiferent cine ce îmi cerea, eu acceptam. Sincer, nu cred că ştiam să folosesc cuvântul „nu".

Dr. Raf aprobă din cap.

– Iar aici erau incluse şi medicamentele, desigur, spuse el.

– Da. Amber reuşi să zâmbească palid. Nu am refuzat niciodată o pastilă. Ştii, privesc în urmă şi îmi dau seama că în ultimii zece ani, aproximativ, am fost în permanenţă ca într-o ceaţă. Şi nu mi-a plăcut. Întâlni pentru o clipă privirea dr. Raf. Chiar nu mi-a plăcut. Unora le place. Vor să fie rupţi de lume tot timpul. Dar, de fapt, cred că aş fi fost un model mai bun dacă aş fi avut mintea limpede. Pun pariu că dacă m-aş uita la nişte poze mai vechi de-ale mele, aş recunoaşte asta în ochii mei. Faptul că nu sunt complet prezentă.

– Nu ţi-ai făcut niciodată munca fără a fi sub efectul medicamentelor? o întrebă el.

Ea clătină din cap:

– Am fost sub efectul tranchilizantelor încă de la paisprezece ani.

Amber se aştepta ca dr. Raf să spună ceva în replică, dar el nu o făcu. Se mulţumi s-o privească în continuare. Iar ea ştia ce aştepta el; îşi dăduse seama aproape încă de la prima ei sesiune cu el.

– Nu o învinovăţesc pe *Matka* – mama mea, spuse ea în cele din urmă. Ea doar încerca să mă ajute.

– Dar e dependentă şi ea, din câte îmi spui, interveni dr. Raf.

– Da. Întotdeauna spune că e pentru a-i uşura durerile. Ştii, o doare spatele sau artrita ei e mai rea, sau ceva

de genul ăsta... Amber se întrerupse, căci avu brusc o revelaţie. În toţi acei ani, *Matka* îi spusese că avea probleme cu spatele din cauză că muncise mult ca femeie de serviciu. Aplecându-se, spălând şi frecând podele. Dar ea nu muncise niciodată la curăţenie. Fusese o minciună. „Câte alte minciuni mi-a spus?"

– Amber, eşti bine? întrebă dr. Raf. Ai devenit foarte palidă.

– Nu, spuse Amber încet. Nu sunt bine...

Apoi, spre groaza şi consternarea ei, cuvintele se revărsară din ea. Îi spuse cum Slava o încuia în apartament pentru a fi în siguranţă, când ieşea în fiecare noapte, spunându-i că făcea curăţenie în birouri, deşi, de fapt, se prostitua. Disperarea cu care Slava o împinsese pe Amber în lumea modelelor, insistenţa ei neclintită că Amber trebuia să aibă neapărat succes fiindcă nu se puteau întoarce niciodată la vechea lor viaţă din Margate. Şi momentul în care Amber înţelesese exact la ce se referise Slava.

– Nu-mi pot imagina, şopti Amber, cu şalul strâns într-un ghem jilav acum, frământat de degetele ei. Nu mi-a spus niciodată nimic.

– Se pare că încerca să te protejeze, sugeră dr. Raf înţelegător.

Amber ridică brusc capul, îndreptându-şi spre el ochii verzi cu o privire plină de nefericire.

„Ar fi adevărat – dacă nu ar fi acceptat senină să fac şi eu acelaşi lucru. Dacă nu mi-ar fi spus că ştia ce erau de fapt toate «întâlnirile» mele. Dacă nu ar fi insistat să merg în Dubai."

– Nu sunt sigură de asta, spuse, cu lacrimile ţâşnindu-i din ochi atât de repede încât i se revărsară pe obraji înainte să-şi dea seama că plângea.

Dr. Raf îi întinse cutia de şerveţele. Amber băgă mâna în ea şi degetele îi întâlniră fundul de carton al cutiei: era goală. Murmurând scuze, dr. Raf se ridică şi scotoci pe rafturile din spatele biroului, căutând o cutie nouă şi deschizând-o. Când se întoarse cu ea, trecând pe lângă fotoliul lui Amber, se aplecă şi îi întinse cutia.

Fața lui Amber era udă de lacrimi. Nu vedea aproape de loc. Întinse stângace mâna după cutie, dar îi căzu printre degete, ajungând pe podea între ei. Dr. Raf se aplecă să o ridice, dar cutia alunecase parțial sub fotoliul ei; se așeză în genunchi pentru a o scoate, iar când se îndreptă, încă așezat în genunchi, ținând cutia de șervețele în mână, fața îi ajunse exact la același nivel cu cea a lui Amber.

Timp de o fracțiune de secundă se priviră, atât de aproape încât, chiar și printre lacrimile ce i se agățau de gene, Amber îi văzu fiecare detaliu minuscul al trăsăturilor. Fu unul din acele momente de care depindea totul: în care aștepți ca unul dintre voi să se aplece în față, infinit de puțin... iar celălalt să se aplece în față și el, recunoscând tensiunea plutind în aer între voi, densă și amețitoare ca un nor de tămâie.

Sau să aștepți ca momentul să treacă. Ca unul dintre voi să se retragă, făcându-și de lucru stângaci cu ceva precum o cutie de șervețele, amintindu-și că el e doctor, iar tu ești pacient și că a sta cu gura atât de aproape de a ta e complet neprofesional.

„N-am să las să se întâmple așa. Îmi doresc asta mai mult decât mi-am dorit orice altceva toată viața."

Fu cel mai curajos lucru pe care îl făcuse Amber vreodată; și dacă și-ar fi lăsat cât de puțin răgaz să se gândească înainte, s-ar fi blocat.

Dar nu o făcu. Se aplecă în față și îl sărută pe dr. Raf, cu gura moale și umedă de propriile-i lacrimi, și de îndată ce buzele li se atinseră curentul electric ce stârnise scântei înainte, când își atinseseră mâinile, provocă un scurtcircuit și izbucni în flăcări. Dacă ar mai fi existat vreo urmă de rezistență în dr. Raf, aceasta se topi în clipa în care simți gustul sărat al lacrimilor lui Amber pe căldura gurii lui.

Sărutul era mai intens decât orice medicament pe care îl luase Amber vreodată. Erau învăluiți într-un nor acum; greu și întunecat, cuprinzându-i pe amândoi atât de strâns încât mișcările lor deveniră lungi și lente și languroase ca într-un vis. Mâinile doctorului Raf alunecară în sus pe brațele lui Amber, zăbovind pe pielea

ei goală, înfășurându-se pe spatele ei, încâlcindu-se în părul ei, trăgând-o mai aproape, fără ca gurile lor să se despartă o clipă. Limba lui se strecură dincolo de buzele ei iar trupul lui Amber se cutremură de neputința de a crede cât de minunat era; dr. Raf în ea, dorind-o, învăluind-o în parfumul lui, cu mâinile pe trupul ei. Își strânse degetele peste brațele lui, desenându-i conturul mușchilor, auzindu-l gemând din fundul gâtului când îi simți degetele pe el, și nu-i veni să creadă că toate acestea se întâmplau, că lumea o luase atât de mult razna încât chiar putea să-l atingă pe dr. Raf așa cum tânjise încă de prima dată când îl văzuse, să se lipească de el, să-și treacă degetele peste capul lui, simțind cârlionții strânși ai părului lui întunecat arcuindu-se sub palmele ei, absorbind fiecare senzație cât mai încet posibil, evitând să irosească din grabă chiar și un singur moment.

I se păru că sărutul nu încetase nici o clipă. Dr. Raf îi dezbrăcă șalul de pe umeri, iar senzația mâinilor lui pe pielea ei goală fu atât de minunată încât Amber se auzi gemând ca de la mare distanță. Dr. Raf găsise fermoarul din spatele rochiei ei și îl desfăcu. Amber se lipi de pieptul lui pentru a-l ajuta, incapabilă să facă orice altceva în afară de a se apropia și mai strâns de el, ridicând gura spre a lui pentru a putea continua sărutul, în vreme ce rochia îi alunecă până la brâu. Iar când gura lui se desprinse de a ei pentru o clipă, pentru a putea s-o privească, Amber începu să-i deschidă cămașa, desfăcând ușor fiecare nasture, avansând cât mai încet posibil, despachetând cel mai frumos cadou de care avea să se bucure în toată viața ei, prelungind cât mai mult posibil fiecare moment.

Regulile Slavei privind ținuta lui Amber fuseseră întotdeauna stricte. Nu îi impusese doar să fie impecabil machiată, cu unghiile strălucitoare și lăcuite, nu avea voie nici să poarte vreodată lenjerie neasortată. Amber nu fusese niciodată mai recunoscătoare pentru acea regulă decât în acel moment: setul de sutien și slip Chantelle din dantelă verde-deschis pe care îl purta era extrem de rafinat, iar ea știa acest lucru. Dr. Raf oftă cuprins de pură încântare la vederea sânilor ei în sutienul

Era perfect. Era ca o întoarcere la esență. Era ca și cum trupurile lor ar fi fost făcute pentru a se potrivi unul cu celălalt. Dr. Raf se legănă peste ea încet, cu penetrări mărunte, dar apăsându-se inexorabil peste clitorisul ei și frecându-i punctul G cu o stimulare atât de fin treptată încât ea începu să plângă și se cambră, implorându-l să accelereze ritmul.

Sprijinindu-și coatele de o parte și cealaltă a capului ei, cu mâinile ținându-i fața în căușul lor, dr. Raf îi șopti, cu gura lipită de a ei, amuțind-o, sărutând-o, refuzând să accelereze, întețind focul dintre ei cu fiecare legănare leneșă a șoldurilor. Amber își ridică propriile șolduri pentru a-l primi, apăsându-se în jos de fiecare dată când el o penetra complet, făcându-l să geamă de plăcere peste gura ei, provocându-și o transă de încântare. Amber închise ochii, iar capul îi căzu pe spate. Valuri de excitare tot mai intensă îi cuprinseră trupul, preluând controlul. Încetase să mai încerce să se grăbească, să-l forțeze pe dr. Raf să accelereze; se abandonase complet ritmului, iar acum doar atât mai simțea.

Avea să ajungă la orgasm. Nimic nu mai putea opri acest lucru. Avea să ajungă la orgasm doar de la sex și avea să se întâmple fără urmă de chimicale în organism, fără alcool sau medicamente care să-i diminueze vreun pic senzațiile.

„Dumnezeule", își spuse. „Dacă toată lumea ar putea primi un astfel de tratament la reabilitare, nu ar mai rămâne în lume nici o persoană dependentă..."

Acel gând i se păru atât de amuzant, se simți atât de norocoasă, de fericită, încât își dădu seama că râdea, un râs ce începea din profunzimile pântecului ei și îi reverbera în tot corpul, zguduind-o și mai puternic sub dr. Raf; ridică mâinile și îi trase gura peste a ei, sărutându-l cu râsul încă pe buze, înălțându-și șoldurile pentru a se freca de el, primindu-l atât de adânc în ea încât el nu mai reuși să reziste și începu să ejaculeze.

Vederea chipului lui în extaz când ajunse la orgasm, senzația penisului lui contractându-se în ea o împinse pe Amber dincolo de granița subțire pe care își ținuse echilibrul, iar trupul ei se abandonă complet și își simți

propriul orgasm cuprinzând-o deodată cu al lui. Nu semăna cu nimic din ceea ce simțise până atunci; senzația o copleși, revărsându-se peste ea și prin ea, fierbinte, zguduind-o și ținând-o strâns, provocându-i noi și noi orgasme, cu valuri de electricitate scurgându-i-se din cap până în picioare.

Senzația se prelungi atât de mult încât Amber pierdu noțiunea timpului. Era posibil să-și fi pierdut cunoștința la un moment dat. În cele din urmă, cu trupul încă pulsându-i de undele de plăcere de după orgasm, își reveni suficient în simțiri cât să-și dea seama că dr. Raf stătea întins peste ea, cu capul pe umărul ei, cu respirația gâfâită dezmierdându-i pielea goală. Simțea sincer că era posibil să nu se mai poată mișca niciodată; fiecare nerv din trupul ei era vlăguit. Zăcea sub el ca o stea de mare lăsată în urmă de reflux.

Efortul de a deschide ochii îi păru ca încercarea de a ridica o greutate de cincizeci de kilograme. Să își târască mâna pe covor, ridicând-o suficient cât să și-o poată odihni în părul lui, i se păru titanic. Dar trebuia să reușească să-l privească, să-l atingă. Genele lui erau dese și întunecate pe obrazul lui; își dăduse jos ochelarii și arăta înduioșător de vulnerabil fără ei, semănând cu un băiețandru.

Dr. Raf se foi, desprinzându-și genele, și o privi și el. Apoi Amber își înăbuși un sunet de protest când el își schimbă poziția, băgându-și mâinile sub el și împingându-se, retrăgându-se din ea, ținându-și o mână pe penis pentru a prinde prezervativul, frecându-se pentru scurt timp de ea când ieși și provocându-i o ultimă undă de șoc de plăcere ce îi străbătu tot corpul.

– Ar trebui..., murmură el, împiedicându-se stângaci când încercă să se ridice în picioare, trăgându-și în sus pantalonii ce îi rămăseseră agățați în jurul pulpelor.

– Da, știu, spuse Amber, ridicându-se și trăgându-și în jos fusta, căutându-și din priviri sutienul. Nu știa de ce, dar nu era câtuși de puțin jenată. Își închise sutienul și își trase slipul alunecat pe gleznă, și își ridică corsetul rochiei din jurul taliei, aranjând totul, cu o expresie pe-atât de senină pe cât de chinuită era cea a dr. Raf.

Deși nu putu să se abțină să nu zâmbească observându-i eforturile de a se descotorosi de prezervativ. Luase o mână zdravănă de șervețele din cutia cea nouă și îl învelise în ele; dar apoi se apropiase de coșul de hârtii din cabinet și stătea acolo, cu privirea ațintită asupra lui, încercând evident să decidă dacă putea arunca în el un prezervativ învelit în șervețele, cu riscul ca personalul de curățenie să-l găsească.

Amber se ridică în picioare, își luă șalul și îl înveli în jurul umerilor, rearanjându-și părul cu îndemânarea căpătată după o practică îndelungată.

– Eu plec, spuse simplu, aranjându-și și ultima buclă.

– Amber...

Stând în continuare lângă coșul de hârtii, Dr. Raf o privi pe Amber cu ochi întunecați, bântuiți. Buzele îi rămaseră deschise, chinuindu-se să găsească și alte cuvinte, dar nereușind.

Însă Amber nu simțea nevoia ca el să spună ceva. Cu un ultim zâmbet fermecător se întoarse și porni spre ușă.

„Azi chiar am reușit să las doi psihiatri fără cuvinte", își spuse ea, zâmbind și mai larg. „Descopăr că am simțul umorului, sunt în stare să lupt pentru ceea ce vreau și tocmai am trăit cea mai uluitoare partidă de sex cu bărbatul pe care îl iubesc. E clar că reabilitarea e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată."

Din cealaltă parte a coridorului apărură Joe și Brian, discutând despre baseball: însă când o văzură pe Amber ieșind din cabinetul dr. Raf, se opriră ca înlemniți.

– Amber, spuse Joe în cele din urmă. Dumnezeule, arăți uluitor.

– Mulțumesc, spuse Amber amabilă, aruncându-i un zâmbet ce îl năuci și pe el, și pe Brian.

– Pe toți dracii, ce fel de sesiune a fost asta care tocmai s-a încheiat? spuse Joe, rânjind. Dr. Raf împarte pastile magice, mai nou?

– O, sunt drogată doar cu efectele terapiei, spuse Amber, rotindu-se pe călcâie cu un fâlfâit al rochiei și îndepărtându-se, cu buclele jucându-i peste umeri.

– Ador s-o privesc pe fata aia îndepărtându-se, îi spuse Joe oftând lui Brian. Dumnezeule, aș putea să-mi petrec naibii toată ziua privind-o cum se îndepărtează.

– Oare a pozat vreodată pentru postere? întrebă Brian plin de speranță. Mi-ar plăcea foarte mult să am un poster cu ea. Îmbrăcată într-un bikini. Oare a pozat vreodată pentru așa ceva?

– Pe cuvânt, are ceva magic, spuse Joe pe un ton de sinceritate profundă, ignorându-l pe Brian. Este un înger divin coborât din ceruri.

Skye, care se strecurase în urma lor cu intenția de a-l surprinde pe Joe cu o ciupitură furișă pe fundul lui ferm, înlemni complet auzindu-l.

„Iar începe cu povestea cu îngerul!", își spuse ea furioasă. „Chiar dacă am face sex clocotitor toată ziua, până să-și piardă mințile, tot ar fi obsedat de Amber!" Își mușcă buza. „Nu contează ce îmi spune Amber legat de faptul că nu e interesată de Joe. Chiar cred că e sinceră. Dar câtă vreme Joe e atât de prins de ea, nu am nici o șansă reală la el. Rahat, sunt o idioată. Ar trebui să plec doar și să duc înregistrarea celor de la *Investigator*."

Dar stând acolo și privindu-i pe Joe și Brian îndepărtându-se încet, își dădu seama că încă nu se simțea pregătită să facă acest lucru.

„Adevărul adevărat e că îmi place mult de el. Și dacă merg la revista *Investigator* n-am să-l mai văd niciodată."

Skye se îndrăgostise până peste cap de Joe Jeffreys. Ceea ce era o idee foarte proastă. Fiindcă el nu se putea abține să nu viseze la o fată care era evident îndrăgostită de psihiatrul ei.

„Renunță, Skye", se îndemnă singură.

Știa că era singurul lucru logic. Dar pur și simplu nu găsea în ea forța de a-i întoarce spatele lui Joe Jeffreys pentru totdeauna.

Skye

Skye se luptă cu dilema ei ore întregi. Joe, revista *National Investigator* și Amber i se rostogoliră și se agitară

prin cap într-o serie de diverse combinații, precum piesele unui puzzle pe care trebuia să-l asambleze.

Doar că nu-i reușea. Când intrară toți, rând pe rând, la sesiunea de după-amiază a terapiei de grup și își ocupară locurile, Skye funcționă pe pilot automat la început, concentrându-se prea puțin pe ceea ce spunea lumea. De-abia treptat începu să simtă că atmosfera din încăpere era ciudată. Existau adesea momente de intensitate când pacienții divulgau fapte jenante despre ei înșiși sau izbucneau în lacrimi, sau săreau unul la gâtul celuilalt; dar era clar că dr. Raf și dr. Lucy erau obișnuiți cu toate. Expresiile lor antrenate, echilibrate, nu trădau nici surpriză, nici tulburare, indiferent ce lucruri ar fi fost dezvăluite și știau exact cum să gestioneze sau să aplaneze orice tensiune.

„O", își dădu seama Skye, suficient de detașată de desfășurarea terapiei cât să se poată concentra pe a înțelege de ce atmosfera părea atât de aiurea la acea sesiune, „probabil dr. Raf și dr. Lucy sunt cei care fac ca ședința asta să pară atât de noduroasă. Oare s-au certat?"

O privi atent pe dr. Lucy pentru prima dată. Aceasta strângea din buze, iar picioarele îi erau încrucișate la fel de strâns. Ochii îi erau ațintiți asupra lui Amber, iar privirea îi era clar dușmănoasă. Deși Amber nu dădea semne să observe. Amber arăta ca și cum cineva ar fi aprins o sursă de lumină pe chipul ei, una perlată, în nuanțe rozalii; pielea ei era colorată în roz, iar ochii verzui îi licăreau.

„E absolut extraordinară", fu nevoită Skye să recunoască. Skye nu era în mod normal genul de persoană geloasă. Se ghida după principiul trăiește și lasă să trăiască; acesta îi permisese să rămână fericită și echilibrată la clubul Midnight Lounge, într-o atmosferă plină de lovituri pe la spate și rivalități. Dar nici una dintre fetele de la club nu fusese supermodel internațional. Și deși Skye știa exact cât era de drăguță, nu prea îi plăcea să fie comparată cu Amber, care apăruse pe copertele a numeroase reviste și era vedetă a publicației *Sports Illustrated*.

„Nici nu-i de mirare că dr. Lucy nu o place. Pentru un medic, dr. Lucy te poate da pe spate. Probabil

se simte ca un supermodel tot timpul. Până dă peste unul adevărat."

„O. Asta-i ciudat." Privirea lui Skye alunecase într-o parte spre dr. Raf și remarcase imediat cât de stins părea. De regulă, când terapia de grup era în toi, el se apleca în față, cu ochii lui negri atenți și captivați de ceea ce se spunea: Brian, în cazul de față, povestind monoton despre episoadele anterioare petrecute la reabilitare și despre cum învățase în ce fel să-și rezolve problemele legate de încrederea în femei. În cursul acestei sesiuni însă, dr. Raf era aproape prăbușit în scaun, cu privirea ațintită asupra podelei din fața lui. Părea complet rupt de ceea ce se întâmpla; lipseau complet intervențiile lui obișnuite care să ajute grupul să meargă mai departe, să-i încurajeze să dezvolte conexiuni, să-i oblige să muncească din greu.

„Arată de parcă n-ar avea nici un chef să fie aici. Probabil el și dr. Lucy au avut un meci al naibii de urât – dacă de asta se poartă atât de ciudat..." Dar apoi Skye își îndreptă privirea spre Joe și uită de toate speculațiile privind dispozițiile ciudate ale lui Raf și Lucy din seara aceea.

Joe stătea relaxat pe spate în fotoliul lui, cu glezna sprijinită peste genunchiul opus, cu ochii lui albaștri luminoși și limpezi, concentrat în întregime pe Amber, cu buzele curbate într-un zâmbet de apreciere deplină și neștirbită.

„E ca și cum nici n-aș fi în încăpere", reflectă Skye amar, și își dădu seama că Amber era cea care vorbea în acel moment.

– Știu la ce te referi când vorbești de problema încrederii în femei, Brian, spuse Amber, deși în sens opus. Eu nu am avut niciodată nici o experiență pozitivă cu bărbații, sincer. Se strâmbă. E ciudat, dar în cadrul terapiei de grup nu mi-a trecut niciodată prin cap că n-aș putea spune ceva în fața unui bărbat sau că mi-ar fi mai ușor să vorbesc dacă ar fi doar femei în încăpere.

– Avem și sesiuni doar pentru femei, spuse dr. Lucy ridicând tonul. Ți-am spus acest lucru.

Amber îi adresă un zâmbet fericit, arătând atât de uluitor încât Joe și Brian se aplecară instinctiv în față.

Privirea admirativă din ochii lui Joe fu picătura care umplu paharul pentru Skye. Fără a se gândi la consecințe, fără a-și oferi măcar răgaz să respire, spuse pe nerăsuflate:

– Amber, dacă nu te deranjează să discuți despre lucruri în fața bărbaților, cred că ar trebui să ne împărtășești ceea ce mi-ai spus mie ieri. Știi tu, despre tipii care te plăteau ca să ieși cu ei? Și tipul care îți plătește tratamentul aici?

Amber întoarse capul pentru a o privi pe Skye, cu ochii ei verzi căscându-se sub șocul total. Dr. Raff se foi în scaun, îndreptându-se de spate. Dar dr. Lucy fu cea care spuse mustrător:

– Skye! Avem o regulă absolută aici de a nu dezvălui nimic din ceea ce ne împărtășește un alt pacient, decât dacă este ceva ce contravine regulilor de conduită de la Cascabel!

Lui Skye nu-i venea să creadă ce făcuse. Toată lumea se holba la ea acum, oripilată, cu gurile larg căscate. Toată lumea, adică, în afară de dr. Raf, a cărui privire se ridicase de pe podea și era ațintită acum asupra lui Amber.

Amber devenise albă ca varul. Cu multă atenție, ca și cum ar fi avut oase casabile, își trase șalul de cașmir peste umeri și se ridică.

– Amber? spuse dr. Raf pe o voce răgușită, dar ea clătină din cap fără a-l privi.

În tăcere deplină, grupul o urmări traversând încăperea și îndreptându-se spre ușă.

– Mă duc după ea, spuse dr. Lucy la câteva secunde după ieșirea lui Amber.

„O, Doamne, biata Amber! Asta doar va înrăutăți lucrurile!"

– Nu, mă duc eu, spuse rapid, sărind din fotoliul ei. Eu am fost cea care a supărat-o – eu ar trebui să merg...

Când Skye se întoarse să plece, fu surprinsă să constate că Petal îi arunca priviri veninoase, machiajul negru de urs panda transformându-i ochii, îngustați

de resentiment, într-o mască de ură. Nici dacă Skye ar fi trădat un secret al lui Petal în loc de cel al lui Amber nu ar fi privit-o Petal cu mai mult dezgust.

Skye nu îndrăzni să îl privească pe Joe. Pur și simplu nu avea suficient curaj.

„Am dat-o în bară urât de tot." Skye își lăsă capul în jos, ieșind în urma lui Amber. „Nu ar fi trebuit nicicum, niciodată să-mi deschid gura proastă despre ceea ce mi-a spus. Niciodată."

Skye o căută mai întâi în camera lor, dar Amber nu era acolo. Îi luă o vreme până o găsi în grădină, unde stătea așezată lângă fântână, cu părul ei castaniu și rochia verde pierzându-se pe fundalul zidului acoperit de bougainvillea din spatele fântânii, cu șalul cenușiu înfășurat strâns în jurul ei, ca o pătură. Unii pacienți chiar își aduceau păturile la sesiunile de dimineață ale terapiei de grup, ca și cum le-ar fi oferit o oarecare izolare de eforturile emoționale dureroase pentru care se pregăteau; dar aceștia se înfofoleau ca niște pachete rotofeie, în vreme ce Amber, sub faldurile șalului ei, era zveltă și rafinată. „Poți fi sigur că Amber va rămâne elegantă și când e complet tulburată", își spuse Skye cu o nouă izbucnire de resentiment, înainte de a se scutura zdravăn ea însăși.

Ropotul constant al apei de pe stâlpii de bambus în fântână era suficient de puternic cât s-o împiedice pe Skye să facă zgomot suficient ca Amber să știe că era acolo. Fu nevoită să întindă mâna și s-o atingă pe Amber pe umăr; Amber tresări și, ridicând privirea și văzând-o pe Skye, se încruntă, dându-se în spate pe zidul jos de piatră pe care era așezată.

– Nu vreau să vorbesc cu tine, spuse Amber, întorcând capul.

– Amber, îmi pare atât de rău. Skye rămase în spatele ei, jenată. Știu că n-ar fi trebuit să spun nimic. A fost doar...

– Joe, o completă Amber. Voiai să mă pui într-o lumină proastă în fața lui.

Skye se foi rușinată; nu aveai unde să te ascunzi când Amber rostea adevărul atât de simplu.

– Ironia e că nu cred că va conta pentru el, remarcă Amber pe o voce subțire, rece și detașată. Dacă el crede că am nevoie de un cavaler care să mă salveze, cu cât sunt mai negre lucrurile pe care le-am făcut în trecut, cu atât mai bine pentru el. Mai mulți monștri de care să mă salveze.

Skye nu se gândise la acest lucru. Rămase cu gura căscată în fața lui Amber, dându-și seama că avea perfectă dreptate.

„De când a devenit Amber atât de deșteaptă? Și de când a ajuns atât de bună la a înțelege oamenii? Asta nu e aceeași fată care a sosit acum zece zile, dependentă de narcotice și atât de liniștită încât n-ar fi omorât nici o muscă."

– Deci nu te-ai ajutat cu nimic. Și mi-ai făcut rău mie, continuă Amber, cu privirea ațintită asupra apei ce se revărsa în cascadă.

– Amber – îmi pare atât de rău. Skye își mușcă buza. Eram atât de geloasă, îi mărturisi deznădăjduită.

– Te rog, lasă-mă în pace, spuse Amber. Credeam că pot să am încredere în tine. Dar dacă nu pot, nu am nimic să-ți spun.

Skye se simțea ca și cum Amber ar fi atacat-o cu o serie de lovituri atent plasate, fiecare calculată perfect pentru a produce cea mai mare durere posibilă. Și știa că le meritase pe toate. Se întoarse să plece; nu mai putea face nimic acum decât ceea ce îi ceruse Amber.

Skye nu se simți în stare să se întoarcă la terapia de grup, nevoită să admită că Amber îi spusese că nu mai putea avea încredere în ea și îi ceruse să plece. În schimb, se întoarse în camera lor, se întinse pe pat și izbucni în lacrimi. Distrusese totul. Prietenia ei promițătoare cu Amber, posibilitatea de a avea ceva cu Joe. Iar ea era singura vinovată.

Petal

Petal stătea în patul ei, uitându-se pentru a nu știu câta oară la înregistrarea video de pe telefonul ei în care

apăreau Skye și Joe în camera de depozitare. La început, simplul fapt de a deține acel material îi furnizase suficientă plăcere; gândul imens de satisfăcător că ea – Petal, fata pe care nimeni nu prea o băga în seamă pe aici – deținea ceva atât de exploziv încât ar fi putut arunca în aer în întregime micuța lor lume de aici, de la Cascabel.

Dar încântarea nu durase mult. Petal era obișnuită să fie în centrul atenției. Relația ei cu Dan, plus ideea ingenioasă a lui J.C. de a-i vopsi părul blond intens stârniseră mai multă senzație decât oricând. Paparazzii se călcaseră în picioare pentru a-i face fotografii, iar nenorocitul de tată al ei o făcuse pachet și o trimisese aici înainte să poată savura pe deplin momentul. Mesajele primite de la Tas și J.C. îi confirmaseră că șederea lui Petal în clinica de reabilitare era discutată în toate ziarele, deci cel puțin oamenii nu uitau de ea. Dar nu era suficient. Chiar mai mult decât de droguri sau băutură, Petal era dependentă de atenția oamenilor.

Sesiunile regulate de terapie unu la unu, plus munca pe care o făcea în grup, îi dezvăluiseră foarte clar motivul: toți acei ani în care încercase cu disperare să-l facă pe Gold să o observe, practic țopăind și agitându-se și strigându-i numele, dându-și în petic la școală, adoptând un comportament obraznic și răzgâiat fiindcă nu părea să aibă nimic de câștigat din cumințenie. Dr. Raf îi explicase că, din punct de vedere psihologic, copiii aveau atât de mare nevoie de atenție încât orice fel de atenție era mai bună decât a fi ignorat, iar acest fapt fusese o revelație pentru Petal.

„Atâția ani am crezut că sunt pur și simplu rea. Un copil sălbatic. Și acum aflu că încercam doar să-l fac pe Gold să mă observe."

Nici măcar nu putea să-i spună „tată" când se gândea la el; era ciudat să vorbească despre el ca fiind tatăl ei.

„Iar eu mă credeam grozavă fiindcă îi spuneam pe nume", reflectă cu amărăciune. „Poate după ce mă întorc la Londra am să încep să-i spun «tati». Asta l-ar enerva; l-ar face să-și simtă vârsta."

Oftă, un suspin prelung și profund, învârtind telefonul în mâini. Ardea de nerăbdare să împartă acea bârfă

incredibil de savuroasă cu J.C. și Tas. Ar fi ucis-o dacă ar fi aflat că le ascunsese așa ceva. Și era cinci după-amiaza, ora la care Cascabel anula interferențele ce împiedicau efectuarea de apeluri pentru ca pacienții cărora li se permitea accesul la celulare să-și poată suna prietenii și să se văicărească despre cât erau de nefericiți. Putea trimite înregistrarea chiar în acel moment dacă voia.

Petal era sincer și profund nehotărâtă. O parte din ea încă nutrea resentimente violente pentru că fusese trimisă la Cascabel; dar o altă parte din ea știa că tratamentul îi făcea enorm de mult bine. O parte din ea era furioasă că fusese separată de Dan; o altă parte știa că Dan muncea ca nebunul în studioul de înregistrări și că, dacă s-ar fi aflat în Londra, l-ar fi înnebunit încercând să-l târască la petreceri în loc să-l lase să-și vadă de treabă. Iar acest lucru nu ar fi fost tocmai grozav pentru perspectivele lor pe termen lung. O parte din ea se sufoca de dorința de a le împărtăși celor mai buni prieteni ai ei această bârfă nebunesc de savuroasă. Dar, în mod bizar, o altă parte se gândea la încrederea pe care o construise în grupul de reabilitare în timpul pe care îl petrecuseră împreună.

„Joe e un tip de treabă", recunoscu în sinea ei. La început, îl considerase plin de sine și complet neinteresat de orice altceva în afară de a saliva după Amber și Skye. „Dar se poartă foarte bine cu Brian. Am văzut cât de multe eforturi a făcut pentru a avea grijă de Brian și a petrece timp cu el. Chiar i-a fost alături lui Brian. Iar Joe e grozav și la terapia de grup. Ai impresia că poți să-i spui orice și nu te va judeca. Plus că nu s-a dat niciodată la mine, ceea ce ar fi fost foarte aiurea fiindcă e, practic, suficient de bătrân să-mi fie tată."

Acest lucru nu-i împiedicase pe numeroși prieteni și amici de-ai lui Gold, prea mulți pentru a le mai ține socoteala, să încerce să flirteze cu ea. Încă de pe la treisprezece ani, când începuse să se machieze puțin și să poarte fuste scurte, fusese nevoită să se apere de libidinoșii mai bătrâni – fără a fi ajutată câtuși de puțin de Gold, care nu observase niciodată.

„Așa că trebuie să-i dau o bilă albă lui Joe și pentru asta. Chiar și cu Skye și Amber a fost în regulă. Adică

n-a încercat să le stârnească una împotriva celeilalte sau ceva de genul ăsta."

Petal nu o luă în calcul pe Jennifer Downs, logodnica lui Joe și vedetă de cinema cunoscută în întreaga lume. Copilărind în casa lui Gold, Petal era cât se poate de conștientă de toate căsătoriile false de la Hollywood și de relațiile înscenate pentru a ascunde homosexualitatea uneia sau ambelor vedete, preferințele lor sexuale ciudate sau pur și simplu pentru a le promova cel mai recent proiect. Și auzise din bârfe cu mulți ani în urmă că Jennifer era lesbiană. Așadar, când Joe și-o trăsese cu Skye în camera de depozitare, nu trădase pe nimeni căruia să-i pese măcar puțin unde își băga pula.

Dar Skye... cu Skye era o altă poveste.

„Ceea ce i-a făcut Skye lui Amber azi la terapia de grup a fost oribil. Foarte nasol."

Petal fusese martoră la tot felul de manevre ale unor femei înnebunite să se apropie de Gold, dispuse să calce în picioare pe oricine altcineva dacă era nevoie. Și știa că Amber nu încerca să pună mâna pe Joe; singurul bărbat de aici care o interesa pe Amber era dr. Raf. „A început să-i ofere sesiuni duble acum", își spuse Petal geloasă. „Norocoasa naibii."

Dar, ca toți ceilalți membri ai grupului lor de reabilitare, Petal era sincer impresionată de Amber: frumusețea ei era hipnotică, dar dincolo de ea Amber ducea o luptă cruntă pentru a se reface după atâția ani în care fusese dependentă de pastile și pentru a afla cine era cu adevărat în spatele acelei dependențe. „Plus că are o mamă oribilă care o așteaptă când iese de aici", își spuse Petal, înfiorându-se. „Cu siguranță asta-i stă pe suflet."

Încercarea lui Skye de a o discredita pe Amber stârnise numeroase amintiri pentru Petal, și nici una dintre ele nu era plăcută. Toate acele femei – dintre care multe ar fi trebuit să aibă grijă de ea – ciondănindu-se și bătându-se pentru Gold.

„Skye e exact ca ele. Dădacele mele, mamele prietenilor mei, profesoarele mele. Credeam că nu e mai de treabă decât teapa lor, dar e. Este doar o altă nenorocită hotărâtă să câștige cât mai mult posibil."

Degetele ei se jucară pe tastatura telefonului, selectând numerele lui Tas și J.C., atașând înregistrarea video, ținându-și nehotărâtă degetul mare peste butonul Trimitere. Ezită o clipă, cu gândurile gonindu-i prin minte. În fond, singurul motiv pentru care se afla aici era că Rudy făcuse acele fotografii cu ea și cu Dan și le vânduse ziarelor! Oare nu făcea și ea același lucru?

„Nu. Vreau doar să le-o arăt celor mai buni prieteni ai mei. N-o s-o vândă nimeni ziarelor de scandal."

Apăsă butonul Trimitere și urmări, hipnotizată, desfășurarea procesului; globul micuț ce apăru în partea de sus a ecranului, cu mici săgeți învârtindu-se în jurul lui, semnalizând transmiterea minifilmului până de cealaltă parte a Atlanticului. După un minut sau două formă numărul lui Tas și așteptă nerăbdătoare ca aceasta să răspundă.

- Petal? țipă Tas peste zgomotul muzicii ce urla din difuzoare în spatele ei și strigătele oamenilor; era probabil într-un club.

- Se pare că te distrezi! șuieră Petal invidioasă.

- E foarte, foarte târziu, spuse Tas cu limba împleticindu-i-se. Suntem prin cluburi de ore întregi... Nu te aud - e foarte gălăgie aici.

- Tocmai ți-am trimis un filmuleț! Petal intră în baie și închise ușa pentru a putea vorbi puțin mai tare fără a fi auzită de alții. Trebuie să te uiți la el!

- Ce dracu' - sunt muci de beată, fată - mă duc la budă să te aud...

Zgomotul de pe fundalul conversației cu Tas se reduse puțin, iar ea continuă:

- O, tocmai am primit un mesaj de la tine - stai așa...

Urmă o pauză lungă. Petal știa că Tas nu-i închisese; încă mai auzea ritmul energizant al muzicii. Apoi, într-un final, Tas spuse:

- Nu. Nu. Îți bați joc de mine, fată. Ăla e ...

- Da!

- Dar ce fac - o, Doamne, el o - și ea îl - o, Doamne!

- Da!

- Scandalos! Tas inspiră adânc. Trebuie să-i arăt asta lui J.C.!

- Tas! Doamne, Dumnezeule! se auzi vocea lui J.C. Stai să vezi ce mi-a trimis Petal!

- E la telefon acum.

J.C. smulse telefonul de la Tas.

- Păpușă, spuse el adorator, părând o idee mai treaz decât Tas, ne e atât de dor de tine! Știi ce tare ne e dor de tine! Dar filmulețul ăsta - o, Doamne - aproape că merită să ne fie dor de tine pentru asta! Ești supermișto!

Un zâmbet larg se întinse pe chipul lui Petal.

- Și mie mi-e dor de voi, spuse.

- Ești regina bârfelor! croncăni J.C. Cine-i fata care e cu el?

- Doar o stripteuză desfrânată care e aici cu noi, spuse Petal răzbunătoare. Să nu-l trimiți nimănui, adăugă rapid. Poți să-l arăți, dar să nu-l trimiți.

- Nu-ți face griji, spuse el. Promit solemn. Dar, o, Doamne! Asta da, bârfă!

- Ne e dor de tine, spuse Tas împleticit în telefon. Întoarce-te cât de repede acasă!

Rânjetul lui Petal se întinse de la o ureche la cealaltă.

- Și mie mi-e dor de tine, spuse fericită.

Ei o iubeau; le era dor de ea; voiau să se întoarcă. Își restabilise statutul de tipă mișto, de la reabilitare.

Fusese o idee foarte bună să trimită acel filmuleț.

Amber

După evenimentele zguduitoare din ziua precedentă, Amber nu avea habar la ce să se aștepte în legătură cu sesiunea ei individuală cu dr. Raf din dimineața următoare. Dar de îndată ce intră în cabinetul lui, deveni evident că acesta se pregătise pentru acel moment. Când se deschise ușa, stătea în picioare în spatele scaunului său și se agăța strâns de spătarul de piele al acestuia pentru a se abține să nu traverseze încăperea spre ea.

- Amber, spuse el pe o voce răgușită, te rog să iei loc. Arătă din cap spre fotoliul rezervat pacientului.

Dorești - roși intens - dorești să mai fie cineva de față cât vorbim?

Amber se holbă la el, căscând ochii ei verzi și clătinând din cap atât de vehement încât o duru.

- Bun, în regulă, spuse el rapid. Am considerat doar că trebuie să te întreb...

Amber se așeză în fotoliu, ridicând privirea spre el, iar el continuă:

- Mai întâi, trebuie să-mi cer scuze de la tine pentru ceea ce s-a întâmplat între noi ieri. Evident, a fost complet și pe deplin inadecvat. Un astfel de contact între un doctor și un pacient - orice fel de contact între un doctor și un pacient - e complet interzis, din motive foarte solide... Se întrerupse și își drese vocea, cu ochii lui întunecați pe deplin concentrați asupra ei. Ținând în continuare fotoliul între ei ca pe un scut, o întrebă: Amber, știi ce înseamnă transferul afectiv?

Amber clătină din nou din cap, de data asta mai blând.

- Apare atunci când tu - pacientul - începi să nutrești sentimente față de psihiatrul sau terapeutul tău, îi explică el. Dar acele sentimente nu sunt reale. Sau, mai exact, nu sunt îndreptate asupra terapeutului. Cu alte cuvinte, sentimentele tale sunt doar proiectate asupra mea. Iar contratransferul afectiv - roși din nou - e atunci când terapeutul începe să simtă că nutrește sentimente față de pacient. Dar nici acele sentimente nu sunt reale. Dacă sunt corect gestionate, transferul și contratransferul afectiv sunt esențiale pentru procesul terapeutic deoarece ele înseamnă că pacientul face progrese reale în rezolvarea problemelor sale. Dar dacă sunt incorect gestionate...

Mâinile i se înfipseră adânc în spătarul scaunului, strângându-l atât de tare încât încheieturile degetelor i se albiră.

- Dacă sunt incorect gestionate - iar ceea ce s-a întâmplat ieri e un exemplu de manual privind modul exact de a le gestiona incorect - atunci întregul tratament este pus în pericol. Și vreau să subliniez că este în întregime

vina terapeutului în acest caz. Nu ești nicidecum vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat între noi.

Era evident cuprins de o asemenea agonie încât Amber tânjea să se ridice, să se apropie de el și să-l strângă în brațe. Chipul lui frumos era torturat, buzele, strânse.

- Desigur, e de la sine înțeles că nu am mai făcut niciodată nimic de genul ăsta cu nici un pacient, spuse el, plecându-și capul rușinat. Sincer, ar trebui să mă autodenunț la Asociația Medicală Americană. Și tu ai putea s-o faci dacă ai dori. Am încălcat complet încrederea pe care mi-ai acordat-o.

- N-aș face niciodată așa ceva! spuse Amber repede.

- Ei bine, s-ar putea să te răzgândești, iar dacă așa va fi ai tot dreptul să mă denunți, spuse el cu noblețe. M-am chinuit cu gândurile astea toată noaptea - aproape n-am dormit deloc, Amber, mă simt atât de îngrozitor din cauza a ceea ce ți-am făcut! Și, evident, e imposibil să continui tratamentul cu mine. Am să te transfer imediat ca pacient pe lista doctorului Lucy.

- O, nu!

Amber se trezi în picioare; sărise din scaun fără să-și dea seama. Gândul de a nu mai putea să fie singură cu Dr. Raf în fiecare zi era mai mult decât putea suporta.

„Și când mă gândesc că mi-am făcut atâtea griji legate de ce a spus ieri Skye la terapia de grup!" reflectă ea frenetic. „Mi-era atât de teamă că îi va trezi repulsia - că îl va face să creadă că sunt la fel ca mama mea, doar o altă femeie dispusă să facă sex pe bani. Doar o altă prostituată. În schimb, el n-a dormit toată noaptea, făcându-și griji ce voi crede eu despre el..."

- Te rog, nu mă obliga să te părăsesc! spuse Amber pe nerăsuflate. Apoi, ca să nu pară disperată, adăugă: Nu pot fi tratată de dr. Lucy! Ea mă urăște!

Dr. Raf adoptă o expresie și mai vinovată decât până atunci. Amber s-ar fi așteptat ca el să nege, în schimb acesta murmură:

- Ei bine, asta nu-i imposibil.

Amber îl privi cu o expresie goală.

– Avem o relație, îi explică dr. Raf, roșu până în vârful urechilor acum. Eu și dr. Lucy.

Amber înlemni. Își simți buzele paralizate ca și cum ar fi primit o injecție cu anestezic de la un dentist. Dar reuși să îngaime:

– E ceva serios?

Își ținu respirația, așteptând răspunsul lui. Fu cuprinsă de amețeală; își spuse că avea să leșine dacă răspunsul era afirmativ. Păru să dureze o veșnicie până dr. Raf medită asupra răspunsului. Se dădea o luptă interioară în el și păli complet până să spună:

– Credeam că e.

Pielea de pe pomeți îi era întinsă, expresia bărbiei fermă; era alb ca varul la față.

– Credeai că e, repetă ea încet.

– Amber...

Fără a se putea abține, dr. Raf o privi în ochi. Era atât de aproape acum încât ar fi putut să-l atingă doar ridicând mâna. Îi simțea mirosul loțiunii de după ras și parfumul cald, îmbătător al pielii lui, îi vedea țepii de pe bărbie acolo unde îi scăpase o mică pată când se răsese de dimineață. Un cârlionț întunecat de păr îi atârna pe frunte, iar Amber tânjea să-și împletească degetele în el.

– Ceea ce simțim nu e real, spuse el. Tu cauți pe cineva care să aibă grijă de tine – ești pierdută și singură – iar eu caut pe cineva de care să am grijă.

„Și ce e în neregulă cu asta?" se întrebă Amber, ușor nedumerită.

Dr. Raf își dăduse seama că obiecția lui nu era atât de solidă pe cât se așteptase, căci continuă imediat:

– Ai venit aici pentru terapie, iar eu te-am trădat. Am făcut cel mai rău lucru pe care un doctor poate să i-l facă pacientului său. Ar trebui să-mi pierd dreptul de practică pentru ceea ce ți-am făcut.

Vocea lui devenea treptat mai sonoră, convins de propriile cuvinte. Amber trebuia să intervină cu toate resursele disponibile, cu fiecare gram de convingere de și încredere și certitudine pe care și le construise în timp grație terapiei.

„Dar este prea devreme!" își spuse ea, panicată. „Nu sunt pregătită! Nu sunt suficient de puternică!"

Apoi auzi o altă voce în mintea ei, clară și fermă: „Trebuie să fii".

– Ești cel mai bun doctor pe care l-am avut vreodată, se auzi spunând cu voce tare. M-ai salvat. M-ai învățat cum să-mi trăiesc propriile sentimente. Să fiu sinceră cu mine și să știu ce vreau. Tot discutăm la terapia de grup despre capacitatea de a te conecta. Ei bine, eu sunt conectată acum. Sunt conectată cu sentimentele mele și știu că sunt reale. Sunt adevărate. Îl privi implorator, punându-și sufletul în ochi. Știu ce vreau. Te vreau pe tine, spuse ea atât de curajoasă încât aproape nu-i veni să creadă de câtă îndrăzneală dădea dovadă. Și știi ce? Te vreau chiar și dacă toată povestea ajunge la un deznodământ oribil. Te vreau chiar și dacă te întorci la dr. Lucy. Te vreau chiar dacă îmi va cauza o suferință și o durere uriașe. Și nu asta înseamnă să fii adult? Nu asta învăț să fiu? Nu asta ar trebui să învăț prin toată terapia asta – să știu ce vreau și să fiu dispusă să plătesc pentru ceea ce vreau?

Zâmbi, un zâmbet uriaș, superb.

„Sunt atât de mândră de mine", își spuse, radiind de triumf. „N-am fost niciodată mai mândră de mine în toată viața mea."

– Te vreau, repetă Amber, și, într-un ultim act de curaj, făcu un pas spre el, apropiindu-se până când trupurile ajunseră să li se atingă ușor.

El era doar puțin mai înalt decât ea, iar când Amber își ridică puțin capul, buzele îi ajunseră aproape la aceeași înălțime cu ale lui.

Apoi așteptă.

„Trebuie s-o facă el. Trebuie să mă sărute el. Trebuie să îmi vină și el în întâmpinare."

Era insuportabil. Își ținu respirația și închise ochii.

„Dacă nu mă sărută, n-am să mai respir niciodată – niciodată, niciodată, niciodată..."

Dr. Raf scoase un sunet din adâncul gâtului, un sunet aspru, gutural, plin de frustrare, și dorință, și confuzie.

Amber se încordă. Apoi i se tăie complet respirația când brațele lui o cuprinseră atât de strâns, iar gura lui coborî peste a ei cu atâta forță încât ar fi oftat de surpriză dacă ar fi putut. În schimb, își aruncă brațele în jurul gâtului lui, trăgându-i capul și mai aproape de al ei, frecându-și corpul de al lui, apăsându-și sânii pe pieptul lui, cu pubisul lipit de al lui, amețită acum de încântarea de a ști că dr. Raf nu se putea controla când era vorba de ea. Că vorbele ei avuseseră puterea de a-l convinge.

Că el crezuse că relația lui cu dr. Lucy era serioasă – înainte de a o fi cunoscut pe Amber.

Simți că îi venea să râdă și să plângă în același timp. Trupurile lor se încordară împreună, dr. Raf plimbându-și mâinile în sus și în jos pe spatele ei, încercând s-o lipească de el cât mai strâns posibil, cu picioarele depărtate pentru a o trage între ele, astfel încât ea îi simți bărbăția ridicându-se spre ea în timp ce limba lui îi pătrunse adânc în gură. Amber îi scoase cămașa din betelia pantalonilor, lăsându-și mâinile să alunece în sus pe pielea lui goală, auzindu-l gemând sub mângâierea mâinilor ei. El își împleti degetele în părul ei, iar ea își dădu capul pe spate, nerăbdătoare, dorindu-și ca el să o sărute pe gât, iar el păru să știe exact ce-i trebuia, trasând cu buzele o linie ce-i coborî pe gât. Mâinile lui se desprinseră din părul ei, urmând linia trasată de gură, cu degetele fierbinți pe pielea ei, făcând-o să se zvârcolească de excitare când palmele lui îi cuprinseră sânii, ridicându-i spre gura lui, sărutându-i prin bumbacul fin al bluzei.

Amber se arcui pe spate peste scaun, cu mâinile pe fundul lui acum, trăgându-l și mai aproape, savurând senzația feselor lui cu mușchi fermi, abandonându-se complet și fără șovăială plăcerii. Când dr. Raf îi trase jos bluza suficient cât să-i dezvelească sutienul de mătase, Amber se lipi de el unduindu-se, pe jumătate cuprinsă de delir, dorindu-și să-l simtă în ea chiar în acea clipă.

– Amber – o, Doamne, nu putem face asta din nou... gemu dr. Raf, deși faptul că nu se putea abține să nu-i sărute sânii îi contrazise vorbele.

– Ba da, putem, spuse Amber ferm, strecurându-și mâinile în partea din față a pantalonilor lui, mângâindu-l prin ei, simțindu-i penisul tresărind de excitare, împingându-se spre fermoar. Întinse mâna spre catarama curelei, dar mâinile lui se închiseră peste ale ei, ridicând-o din nou în picioare, ținând-o strâns în brațele lui, cu buzele lipite de fruntea ei, respirând sacadat, disperat, în timp ce se străduia să își recapete într-o oarecare măsură autocontrolul.

– Nu aici, nu așa... spuse el, gâfâind. Nu ca și cum ai fi o mică aventură ușoară. Meriți ceva mai bun decât asta. Îi ridică mâinile împreunate spre buze, sărutându-i degetele. Nu am să te tratez așa cum au făcut-o alți bărbați, Amber.

„Dar eu vreau s-o faci!" își spuse Amber înnebunită, cu trupul aprins de dorința de a fi cu el. Apoi își auzi propriile cuvinte și înțelese adevărul a ceea ce spunea.

– Trebuie să fii respectată, spuse dr. Raf. Trebuie să te respect, nu doar să te arunc pe covor ca și cum am fi niște animale în călduri...

– O, Doamne, dar a fost minunat, rosti Amber visătoare.

– Amber, nu mă ajuți! spuse dr. Raf atât de mustrător încât ea începu să chicotească, îmbătată de ușurare și de încântare și de conștiința faptului că el nu doar o dorea, ci o și respecta, deși făcuse dragoste cu el chiar ieri, exact pe acel covor, iar el știa acum, datorită lui Skye, că făcuse sex cu bărbați pentru bani.

Dr. Raf își băgă din nou cămașa în pantaloni, se îndepărtă de ea și își înfipse degetele în cârlionții strânși ai părului lui negru, inspirând adânc și prelung.

– Nu așa mi-am imaginat conversația asta, spuse el, părând atât de derutat încât o făcu pe Amber să râdă și mai tare.

Dr. Raf întinse mâinile și îi aranjă tricoul pentru a-i acoperi sutienul, netezindu-l cu mângâieri atât de tandre încât ea fu nevoită să înghită un nod. Apoi îi ridică o șuviță de păr de pe obraz, aranjând-o blând la locul ei, în spatele urechii. Și tocmai își desprinsese din nou

mâinile de pe ea, încet și cu regret, când se auzi o bătaie în ușă, urmată de răsucirea clanței și deschiderea ușii.

Amber avu suficientă prezență de spirit cât să nu sară grăbită în spate sau să facă alte mișcări bruște care ar fi putut părea suspecte. Întoarse capul pentru a vedea cine îi întrerupea sesiunea, dar intuiția îi sugera deja, oarecum, cine era.

– Lucy, sunt în plină ședință, spuse dr. Raf furios, reușind un ton ce transmitea exact gradul potrivit de indignare justificată. În mod cert protocolul nu permite așa ceva. Nu pot accepta să tot faci asta...

– Uite!

Amber nu o văzuse niciodată pe dr. Lucy atât de agitată. O șuviță a părului ei lung și drept de culoare închisă se desprinsese din coadă și îi atârna peste față, cel mai clar semn posibil că dr. Lucy nu mai era perfect stăpână pe sine. Alergă efectiv spre dr. Raf, fluturând un ziar, cu ochii dilatați de agitație.

– Tocmai am văzut asta! strigă. Aveai habar de ce se întâmpla?

Dr. Raf, încruntându-se puternic, luă ziarul de la ea, spunând scurt:

– Lucy, chiar trebuie să fie o regulă bătută în cuie că o sesiune nu poate fi întreruptă decât dacă intervine vreo urgență medicală... O, Dumnezeule mare!

„Ce ciudat." Amber își lungi gâtul pentru a privi ziarul. „Arată ca o revistă de scandal britanică – dar așa ceva e imposibil! Ce să caute în California?"

Apoi, când o studie mai îndeaproape și își dădu seama că era *Daily Mirror*, icni șocată, exact așa cum făcuse și dr. Raf.

„O BLONDĂ MISTERIOASĂ SARE PE JOE!" țipa titlul mare, dar nu acesta fu primul lucru care îi atrase atenția lui Amber. Ochii ei căzură pe imaginea color neclară a doi oameni aflați într-o poziție care, la prima vedere, părea un număr al spectaculosului Cirque du Soleil în plină desfășurare, iar apoi, la o a doua vedere, o făcu pe Amber să înghită în sec de rușine pentru amândoi.

Fiindcă îl recunoscuse pe Joe Jeffreys. Și chiar dacă, din motive evidente, fața partenerei lui era ascunsă, își dădu seama, din context, exact cine era.

– Ăla, spuse dr. Lucy pe o voce stridentă, chițăitoare, e interiorul magaziei principale!

– Dumnezeule bun, murmură dr. Raf, holbându-se îndeaproape la fotografie, întorcând-o de pe o parte pe cealaltă. Nu cumva... oare ea... e posibil așa ceva?

– Amândoi sunt internați pentru dependență de sex, scânci dr. Lucy. E un dezastru!

– Trebuie să luăm problema în mâini imediat, spuse dr. Raf.

– Se pare că asta a spus și ea, comentă Amber înainte să se poată stăpâni, și spre încântarea ei secretă văzu gura frumoasă a doctotrului Raf curbându-se într-o umbră de zâmbet.

– Amber, spuse el oficial, întorcându-se spre ea. Îmi pare atât de rău pentru asta. Și, Lucy, chiar nu vreau ca ședințele să-mi mai fie întrerupte pentru nimic în afară de urgențe medicale, în regulă?

Privirea întunecată, fulgerătoare pe care dr. Lucy i-o aruncă lui Amber la auzul cuvintelor lui fu o dovadă mai mult decât suficientă pentru dr. Raf pentru a-i confirma că Amber avea perfectă dreptate când spunea că dr. Lucy o detesta.

– Dar acum, dacă tot am fost deranjați... îi spuse dr. Raf lui Amber, care aprobă din cap. Sper să putem reprograma pe mai târziu, adăugă. Sunt perfect conștient că au rămas, ăă, probleme ce au fost menționate azi și pe care trebuie să le rezolvăm cât mai curând posibil.

– Te rog..., spuse Amber, fără a-i păsa că schimbul lor de replici ar fi putut stârni suspiciunile dr. Lucy.

– Cât de curând posibil. Promit, spuse dr. Raf încet.

Schimbară o privire prelungă, galeșă, înainte ca Amber să se întoarcă. În spatele ei îl auzi pe dr. Raf întrebând:

– Ai vorbit deja cu administratorul despre asta, Lucy? Cred că trebuie să convocăm o ședință de urgență – să-i aducem pe membrii consiliului de administrație, cât mai mulți putem găsi într-un timp atât de scurt.

– Am discutat cu Administrația, se ocupă de asta chiar acum, spuse dr. Lucy. Avem o teleconferință programată peste douăzeci de minute.

– Și trebuie să aflăm cine naiba i-a ajutat pe Joe și Skye să ajungă în camera de depozitare – și cine a făcut fotografiile.

– O, eu am o suspiciune foarte întemeiată în privința asta, spuse dr. Lucy înverșunată când Amber închise ușa în spatele ei.

Amber ieși pe terasă, inspirând aerul proaspăt, însorit, cu brațele înfășurate în jurul ei, rămânând nemișcată și revăzând în minte tot ceea ce tocmai se întâmplase între ea și dr. Raf. Gura lui peste a ei, cuvintele pe care i le spusese el, mâinile lui atingând-o, nu doar într-un mod sexual, ci cu tandrețe – ridicându-i bluza, rearanjându-i părul...

– Amber!

Skye sări în picioare de pe peluză, unde stătuse întinsă la soare. Joe era întins pe șezlongul lui favorit lângă ea.

– Putem vorbi? Skye veni în grabă lângă Amber. Am așteptat să ieși de la sesiunea cu dr. Raf – vreau sincer să-mi cer iertare, din nou, pentru ceea ce s-a întâmplat ieri. Se opri, cu o expresie nedumerită. Ai terminat mai devreme?

Amber aprobă din cap, ieșind din transă.

– Și în locul tău eu nu mi-aș face prea multe griji pentru mine, spuse sec. Ai probleme mult mai mari care o să ți se spargă în cap din clipă în clipă...

– Skye? Joe? strigă Daniyel, apărând în pragul terasei. Vreau să veniți amândoi în biroul principal, acum!

Ochii mari și albaștri ai lui Skye se holbară de să-i sară din orbite.

– Ce s-a întâmplat? întrebă rapid.

Dar Amber nu-i răspunse. Porni încet spre fântână și se așeză lângă ea, departe de scena ce urma să înceapă, pentru a putea rememora fericită, la nesfârșit, toate momentele pe care tocmai le petrecuse cu dr. Raf.

„Nu-i sunt datoare lui Skye cu nimic", își spuse ferm. „Cu absolut nimic."

Skye

– Cred că al meu e *Frumușica*, spuse Skye, mestecând un fir de iarbă.

Joe își dădu ochii peste cap.

– Serios? Asta-i tot?

– Ăă, îmi place și *Blonda de la drept*, spuse Skye. L-am văzut și pe ăla de nu știu câte ori.

– Skye. Păpușă. Chiar trebuie să-ți extinzi puțin orizonturile, spuse Joe. Mai schimbă canalul pe Turner Classic Movies sau ceva de genul ăsta din când în când. Uită-te la un film alb-negru.

Skye se bosumflă; își dădea seama că vorbea serios după felul în care se încrunta spre ea. Știa că era ignorantă în multe domenii, dar nu era prea frumos din partea lui să o privească de sus din cauza asta.

– Ei bine, dar care sunt filmele tale preferate? îl întrebă ea. Pun pariu că ai câteva foarte valoroase.

„O Doamne, sună ca și cum aș încerca să-l pup în fund. Numai nu reușesc să o nimeresc azi cu Joe. S-a purtat ciudat cu mine încă de când m-am dezlănțuit împotriva lui Amber. La naiba, am dat-o în bară cu asta."

Dar, cel puțin, întrebarea ei adusese un rânjet pe chipul lui Joe și o sclipire în ochii lui albaștri luminoși.

– *Râul roșu*, spuse el imediat, întinzându-se din nou pe șezlong. Un film al naibii de bun. *Căutătorii*. Vai, tare mi-ar plăcea să fac un remake al filmului ăluia. Tot cochetez cu ideea asta de câțiva ani. Și știi ce? Trebuie să recunosc, și *Greu de ucis*. Nu mă plictisesc niciodată de *Greu de ucis*.

– Hei, trișezi, spuse Skye, asumându-și riscul.

Dar lui Joe îi plăcea când îl tachina; însemna că îl trata ca pe un om normal, nu ca pe o vedetă de cinema.

– Poftim? Joe o privi. Cum adică?

– Alegi doar filme în care ți-ar plăcea să joci, spuse Skye, aruncându-i cel mai obraznic zâmbet al ei.

– Și ce dacă? răspunse Joe, făcându-i cu ochiul. Și tu tot așa ai făcut, nu? *Greu de ucis*. Ce scenariu grozav, spuse el visător. Știi ce? Oricât de mult mi-ar displăcea

să recunosc, nu m-aş fi putut descurca mai bine decât Bruce. Nimeni n-ar fi putut.

Din nou, Skye înţelese că nu era cazul să-l contrazică.

– A fost grozav, consimţi ea. Foarte amuzant.

Îşi dădu seama că Joe conştientizase faptul că refuzase o ocazie de a-i face un compliment; buzele îi tremurară într-un zâmbet aprobator când spuse:

– Comedia – asta contează în final. Zâmbi trist. Nu câştigi premii pentru comedie, dar ai de lucru la nesfârşit, iar încasările sunt fantastice. Când devii prea bătrân pentru filmele de acţiune, asta te aşteaptă. Meryl, Bob de Niro – chiar şi actorii serioşi o fac. Îşi scoase o ţigară din pachet. Vreau doar să fiu scutit de a lucra cu puşti simpatici. Am terminat lucrul la un film în care am jucat alături de un câine, şi mi-a fost mai mult decât suficient.

– E vorba de cel făcut după carte?

Joe aprobă din cap:

– *Eu, el şi domnul Lăbuţe*. Un titlu de rahat, ei? Dar cu ăsta am rămas. O să aibă încasări uriaşe. Îşi aprinse ţigara şi suflă un cerc gros de fum. O să primesc procente din ele. Vreau să primesc verde pentru un remake al unui film de acţiune din Hong Kong – foarte sumbru. Căţelul şi povestea lui mă vor ajuta să-l realizez.

Skye se ridică în capul oaselor, strângându-şi genunchii la piept. Părul blond îi era desfăcut pe umeri, tricoul albastru-deschis i se asorta cu ochii şi era foarte puţin machiată, doar puţin rimel şi luciu de buze; arăta proaspătă şi drăguţă şi, deşi Joe reflecta fericit la perspectivele profesionale luminoase ce îl aşteptau, privirea lui zăbovi asupra ei apreciativ.

– Joe, spuse Skye ezitând. Vreau să-ţi explic puţin ce s-a întâmplat ieri, cu Amber.

– Bătaie între fete, spuse Joe tărăgănat, ridicând din umeri. Crede-mă, nu e prima dată când văd aşa ceva. Ar fi trebuit să-i ducă mintea să nu pună două fete atât de drăguţe ca voi în aceeaşi cameră. Era inevitabil să apară probleme.

– Nu a fost o bătaie între fete, spuse Skye cu sinceritate. Amber n-a făcut nimic. Eu am fost în întregime

vinovată. N-ar fi trebuit să fac public ceva ce ea mi-a mărturisit în secret.

Joe ridică sprâncenele blonde într-o expresie de aprobare.

– Nu, n-ar fi trebuit s-o faci, consimţi el. I-ai spus că-ţi pare rău, nu?

Skye confirmă din cap.

– Totuşi, e încă furioasă.

– Are dreptate să fie, spuse Joe.

– Ştiu. Skye oftă. Trebuie să îndrept lucrurile cu ea. Dar nu voiam să crezi că sunt o ticăloasă fără scrupule.

– Hei, spuse Joe ridicând mâinile. Trăieşte şi lasă să trăiască. Nu mă priveşte.

Skye înghiţi un nod la această mustrare. Dar trebuia să continue:

– Nu vreau să ai o părere proastă despre mine, insistă ea. Îmi place de tine. Mult.

– Păi şi mie îmi place de tine, păpuşă, spuse Joe relaxat. Ne distrăm bine împreună.

– Nu, mai mult de atât, spuse Skye puţin tristă, coborându-şi privirea spre genunchii ei goi fini, acoperiţi de un bronz auriu. Îşi încârligă degetele de la picioare în iarbă. Mai mult decât „ne distrăm bine împreună".

Joe se opri cu mâna în aer în timp ce-şi ducea ţigara la buze.

– Păpuşă, începu el încet, ştii că sunt într-o situaţie cam delicată. Mă aşteaptă o logodnică afară – Dumnezeule, vorbesc de parcă am fi în închisoare! – şi în clipa în care mă scot de aici trebuie să mă arunc în genunchi în faţa ei ca să pară că mi-am învăţat lecţia, moment pregătit astfel încât paparazzii din Hollywood să poată, până la ultimul, să surprindă un cadru clar cu toată povestea, ştii? Iar apoi va trebui să fiu băiat cuminte pentru foarte multă vreme. Trase cu sete din ţigara Camel. Ceea ce e în ordine. Înţeleg ce încearcă să-mi spună. Rolul de Casanova începea să nu-mi mai vină. Nu prea dă bine în ochii publicului mic burghez.

– Public mic-burghez?

– Mămicile de clasă medie, îi explică Joe. După cum ziceam, nu pot să joc în filme de acţiune la nesfârşit.

Trebuie să fiu atent la ce imagine proiectez. Până acum n-a fost o problemă faptul că aveam reputaţie de Casanova, fiindcă bărbaţii care vin la filmele mele în cinematografe multiplex nu sunt deranjaţi de asta câtuşi de puţin. Dar timpul trece. Nu mai sunt tânăr. Şi nu-mi pot menţine cariera la nivelul ăsta dacă mămicile de clasă medie mă consideră...

– Un destrăbălat mare şi gras, îl completă Skye.

– Da! Joe zâmbi. Un destrăbălat mare şi gras. Care nu e un personaj prea îndrăgit în Vestul Mijlociu. Uită-te la Clooney. Chiar şi el are o prietenă serioasă în preajma premiilor Oscar.

Skye dădu să răspundă – avea o sugestie pe vârful limbii, una pe care ardea să i-o împărtăşească de câteva zile deja –, dar apoi, din colţul ochiului, observă silueta înaltă a lui Amber ieşind pe terasă, cu coama elegantă de păr castaniu strălucindu-i în lumina soarelui, şi îşi dădu seama că nu putea continua conversaţia câtă vreme Amber plutea eteric peste iarbă, distrăgându-i atenţia lui Joe.

„În plus, chiar trebuie să-mi cer iertare de la Amber. Am dat-o în bară. A refuzat să-mi vorbească azi-noapte, dar de obicei e binedispusă după o sesiune cu dr. Raf. Dacă e cât de puţin la fel de binedispusă ca ieri, probabil pluteşte pe un norişor şi sunt mult mai mari şansele să mă ierte."

– Să nu uiţi ce voiai să spui, în regulă? îi spuse lui Joe, sărind vioaie în picioare. Adică nu neapărat ce voiai să spui acum, dar subiectul general al discuţiei...

Dar de-abia dacă apucă să-i spună un cuvânt lui Amber când Daniyel apăru în spatele ei, părând mai furioasă decât o văzuse Skye vreodată. Chiar şi Joe îşi dădu seama, din tonul ascuţit pe care Daniyel îi strigase pe nume, că se întâmplase ceva; făcu o faţă comică şi traversă peluza spre locul în care Daniyel, cu mâinile pe şolduri, îi aştepta. Aceasta se întoarse rapid pe călcâie când se apropie Joe şi intră tropăind în clădire, iar Skye şi Joe o urmară supuşi.

– Ne-am ars clar, îi murmură Joe lui Skye.

„Imposibil să se întâmple asta!" îşi spuse Skye frenetic. „Nu acum când chiar am reuşit să-l fac pe Joe, oarecum, să discute cu mine despre viitorul relaţiei!"

Biroul principal era plin de oameni: dr. Lucy şi dr. Raf; Daniyel; directorul clinicii Cascabel şi medicul-şef, faimosul dr. Solomon, care era prea bătrân şi prea important pentru a mai trata pacienţi; acesta înfiinţase centrul de tratament cu vreo câteva decenii în urmă, înainte ca reabilitarea să devină ceva atât de la modă, iar acum încasa profituri uriaşe. Plus trei avocaţi – „Trei!", reflectă Skye. „Aşa de important este Joe!" – înarmaţi cu exemplare ale contractelor de conduită pe care Skye şi Joe le semnaseră când se internaseră la Cascabel.

Şi, pe masa de conferinţă, un exemplar al unui ziar britanic, cu un titlu mare ţipător şi o fotografie ce o făcu pe Skye mai întâi să roşească până în vârful unghiilor, apoi să îşi spună: „Cel puţin arăt foarte bine în ea. Adică, dacă tot e să fiu goală puşcă şi cu capul în jos sub privirile tuturor, slavă Domnului că măcar corpul meu arată foarte ferm... se vede clar că fac mişcare..."

Tot grupul celor care formau personalul clinicii amuţi, într-o manieră de rău augur, aşteptând reacţia lui Joe şi Skye. Toate privirile erau îndreptate spre ea. Ea nu reuşi să spună nimic. Se mulţumi să se zgâiască la fotografie, cu gândurile alergându-i nebuneşte prin minte.

„Cine a făcut poza? Mi-a furat Dave poşeta şi a vândut filmul? E un stop-cadru din el?"

Îşi îndreptă privirea spre Joe, sperând din tot sufletul că nu avea să-şi dea seama că ea fusese responsabilă de acel dezastru. Deveni evident că Skye nu era în stare să vorbească: toate privirile acuzatoare, furioase, se întoarseră spre Joe, aşteptând să spună ceva.

– Ei, spuse acesta în cele din urmă, îndreptându-se de spate după ce examină îndelung şi în detaliu fotografia. S-a ajuns ca în ziua de azi să poţi publica aşa ceva pe prima pagină a unui ziar? Ca să vezi.

Cuvintele lui fură primite cu o scurtă tăcere de incredulitate. Joe îşi plimbă privirea prin încăpere:

- Serios, vă vine să credeți așa ceva? întrebă prietenos. Nici măcar nu au folosit o bară neagră să-i acopere fundul! Care arată grozav, apropo, îi spuse lui Skye pe lângă subiect. Dar, știți, copiii ar putea vedea chestia asta! oftă. Societatea asta chiar e pe drumul cel bun spre iad.

- Joe, spuse dr. Raf pe un ton de reproș, nu-i tocmai răspunsul pe care speram să-l aud.

- Ai aruncat clinica într-un scandal profund rușinos, interveni dr. Solomon furios. În toți acești ani de când conduc Cascabel nu am avut niciodată un scandal de o asemenea magnitudine. Doar fiindcă nu ți-ai putut ține mâinile nici două secunde departe de o parașută blondă!

Dr. Solomon, ca un adevărat doctor din L.A., era cât se poate de aranjat și de cosmetizat chirurgical, cu pielea de pe față fermă și lucioasă de la exfolieri și aproape imobilă de la Botox, cu părul îndesit cu implanturi și vopsit artistic. Însă, chiar dacă aspectul fizic îi ascundea vârsta adevărată, vocabularul îl trăda.

- Hei, protestă Joe. O cheamă Skye, în regulă? Iar asta – împunse ziarul cu un deget mare – a fost în întregime vina mea.

- Așa-i, spuse dr. Lucy sarcastic. Arată ca și cum n-ar fi fost deloc dornică să participe.

Cel mai tânăr dintre avocați își înăbuși un chicot.

- Joe, spuse dr. Raf trist, mă tem că nu avem de ales în situația de față.

- Prevederile din contract sunt foarte clare, spuse avocatul principal. Ați încălcat amândoi mai multe clauze – atât dintre cele ce țin de comportamentul vostru general, cât și, după cum spune dr. Solomon, dintre cele vizând afectarea în mod rușinos a credibilității și reputației acestei clinici.

- Cu siguranță ne pare rău pentru aceasta din urmă, spuse Joe sincer. Dr. Raf face o treabă al naibii de bună aici. Ajută o grămadă de oameni. N-aș face niciodată nimic care să-i stea în cale în acest sens.

Exact când dr. Lucy începu să se zbârlească, Joe se întoarse spre ea, adresându-i un zâmbet uluitor de luminos, și adăugă:

- Și tu, desigur, dr. Lucy.

- Mulțumesc, Joe, spuse dr. Raf cu seriozitate. Ai fost un membru foarte bun și înțelegător al grupului nostru.

Zâmbi, și de ambele părți ale gurii i se formară gropițe.

„Doamne, dr. Raf chiar e sexy", își spuse Skye. „Are cel mai dulce zâmbet pe care l-am văzut vreodată la un bărbat în toată firea."

- Nu pot spune că ai încercat din răsputeri să îți răscolești în profunzime sufletul în cadrul sesiunilor noastre individuale, continuă dr. Raf, dar mi-a făcut mare plăcere să te știu printre noi.

- Mulțumesc, doctore, spuse Joe, salutându-l din cap. Sentimentul e reciproc.

- Și, Skye – dr. Raf își îndreptă privirea spre ea –, deși nu te-am tratat individual, aș spune sincer același lucru și despre tine în privința sesiunilor în grup. Ai dat dovadă de empatie și ai făcut un efort față de colegii tăi.

- Mulțumesc, spuse Skye, surprinsă de cât de mișcată se simțea de cuvintele doctorului Raf.

- Toate astea sunt înduioșătoare, lătră dr. Solomon posac, dar sunteți dați afară amândoi, oricum. Nu putem lăsa să se înțeleagă că închidem ochii la un astfel de comportament.

Joe oftă adânc:

- Cred că sunt incorigibil, spuse el sumbru. Puteți să-i sunați pe ai mei să vină după mine.

- Desigur, vom demara o anchetă internă pentru a afla cum a fost posibil ca un asemenea scandal să ajungă la urechile presei, rosti directorul amenințător.

- Eu aș putea oferi o sugestie destul de plauzibilă, bombăni dr. Lucy. Dar Joe, Skye, avem nevoie să ne spuneți dacă ați avut parte de ajutor la... asta.

Arătă din cap spre exemplarul din *Daily Mirror*.

- Ei bine, ideea mi-a venit dintr-un film pe care l-am văzut odată – începu Joe să spună înainte de a fi întrerupt de o privire mustrătoare a doctorului Raf. Scuze,

doctore. Ăă, voiam să spun că nu. Nu ne-a ajutat nimeni. A fost în întregime vina mea, de la cap la coadă. Am văzut ușa magaziei întredeschisă și am convins-o pe Skye să intre cu mine. Dumnezeu știe cine a făcut fotografia, dar credeți-mă, nici unul dintre noi nu a avut nimic de-a face cu ea. Al naibii să fiu dacă am fost implicat cumva, valabil și pentru Skye.

Îi aruncă o privire liniștitoare lui Skye, care se simțea atât de vinovată încât nu putea nici măcar să-l privească în ochi.

„E atât de bun – îi protejează pe toți. Iar singurul motiv pentru care mă aflu eu aici e ca să-i înscenez un scandal. Doamne, mă simt oribil."

- Și fiindcă ai încălcat contractul de conduită, trebuie să specific că taxa plătită în avans pentru șederea ta de treizeci de zile nu va fi rambursată în mod proporțional, adăugă avocatul principal.

- Sigur, cum spuneți voi, replică Joe nepăsător, renunțând la discuție cu o fluturare din mâna lui mare. Oftă din nou adânc, cu pieptul ridicându-i-se și coborându-i maiestuos. E timpul să înfrunt circul. Probabil povestea a fost preluată de toate canalele de știri deja.

- Trebuie să-ți plănuim atent ieșirea, consimți Daniyel. S-a strâns o haită uriașă de paparazzi în fața intrării principale.

- O, pun pariu că da, spuse Joe. Am să-mi sun agentul de presă, Carmen; n-are decât să hotărască ea cum vrea să gestioneze situația. Se schimonosi. Nu-mi dați careva un Valium? Carmen va urla la mine tot restul zilei, non-stop. Mi-ar prinde bine ceva care să facă lucrurile puțin mai suportabile.

- Joe, spuse dr. Raf, dar nici măcar el nu se putu abține să nu zâmbească.

- O, dați-i omului un Valium dacă vrea, spuse dr. Solomon nerăbdător. Nu a fost internat pentru dependență de medicamente, nu?

- Nu, doar de parașute blonde, spuse Skye.

Dr. Solomon avu chiar bunul-simț de a păru rușinat de vorbele acestea:

- Ei bine, am terminat aici, spuse el pe un ton de falsă siguranță. Daniyel, te ocupi tu, te rog, ca aceștia doi să părăsească incinta în cea mai bună manieră posibilă, după părerea ta, pentru a face față mulțimii de afară? Dr. Raf, vrei te rog să redactezi o declarație pe care s-o prezint distinșilor gazetari adunați la fața locului, apoi să le-o dai avocaților să se uite peste ea? Și cred, dr. Lucy, că ai o teorie privind cine este responsabil de această situație oripilantă?

- O, da, spuse dr. Lucy cu înverșunare, în vreme ce Skye și Joe, conduși de Daniyel, se întoarseră să plece. O narcisistă imatură cu o nevoie puternică de a fi în centrul atenției și care are legături strânse cu presa britanică? Aș crede că nu e nevoie să căutăm prea mult. Raf, nu-mi vine să cred că i-am dat voie să-și primească înapoi celularul!

- Se descurca foarte bine la terapia de grup și începuse cu adevărat să se deschidă și să-și gestioneze sentimentele în sesiunile noastre individuale, spuse dr. Raf nefericit. Telefonul a fost o recompensă de bună purtare. Și încă nu știm cu certitudine că Petal a fost cea care...

- O, Doamne, vorbim despre Petal Gold? îl întrerupse doctorului Solomon. La naiba! Ce dracu' s-a întâmplat aici? V-am lăsat pe voi să vă ocupați de clinică pentru a putea să mă bucur și eu de o vacanță de care aveam mare nevoie, și uite ce s-a întâmplat!

Daniyel închise ușa în urma lui Skye și Joe, întrerupând tirada dr. Solomon. Dar aceștia auziseră mai mult decât suficient.

- Petal? spuse Joe pe un ton meditativ. La asta nu m-am așteptat.

- Am s-o omor pe ticăloasa aia mică imediat ce pun mâna pe ea! exclamă Skye scrâșnind din dinți.

Petal

Petal stătea prăbușită lângă valizele făcute vraf, cu lacrimi scurgându-i-se încet pe față. Încercase tot ceea ce-i

stătuse în putere pentru a o convinge să o lase să rămână; implorase, pledase, plânsese și se rugase, iar în cele din urmă se retrăsese în camera ei, plângând în hohote, întinsă în pat și refuzând să-și facă bagajele, astfel încât Daniyel, ajutată de un alt infirmier, fu nevoită să i le facă în locul ei.

Singurul lucru pe care nu fusese în stare să-l facă fusese să-și nege fapta. Fiindcă atunci când o chemaseră în birou, iar dr. Lucy îi ceruse să-i înmâneze mobilul, ce ar fi putut să facă? Cum ar fi putut să refuze?

Apoi, când găsiseră înregistrarea cu Joe și Skye, se terminase totul.

Mai puțin țipetele. Fiindcă se țipase foarte mult.

– Dr. Raf!

Când îl văzu apărând în salonul de recepție, Petal sări în picioare și, din nefericire, își surprinse reflexia în panourile cu oglinzi ce decorau pereții verde-deschis de la intrarea în holul clinicii Cascabel. Arăta ca naiba. Pielea ei albă nu reacționa niciodată bine când plângea; devenea imediat pătată, cu urme late de roșeață pe nas și pe obraji. Iar ochii îi erau și ei roșii de la cât îi frecase.

„Grozav. Păr galben, piele albă și nas roșu. Arăt ca un nenorocit de clovn."

– Dr. Raf, s-au răzgândit? Îmi dau voie să rămân?

Alergă spre el nerăbdătoare, cu vocea înecată de cât plânsese. Dar de îndată ce se apropie, fu din nou cuprinsă de tristețe. Își dădu seama din expresia lui că răspunsul era negativ.

– Îmi pare rău, Petal, spuse el trist. Știi că eu consider, luând în calcul tot ce s-a întâmplat, că ar trebui să rămâi. Ai progresat atât de mult de când ai ajuns aici.

– Așa e! Așa e! scânci ea.

Și era adevărat: chiar progresase. Desigur, era disperată să rămână fiindcă știa foarte bine că Gold avea să se țină de cuvânt. Dacă nu parcurgea tot programul de treizeci de zile, urma să-i fie retras accesul la fondul fiduciar.

„Dar nu e doar asta. Terapia chiar mă ajută. Discut despre tot felul de chestii pe care nu le-am conștientizat până acum. Și când o fac, mă simt mai bine după.

Mult mai bine. Iar dr. Raf e atât de minunat... el chiar mă înțelege..."

– Managerii clinicii rămân de neclintit, mă tem, continuă el. Și nu pot spune că nu-i înțeleg. Ai provocat un rău incalculabil reputației acestei clinici.

Petal își plecă rușinată capul.

– Noi ajutăm oameni aici, Petal, spuse el blând. Oameni vulnerabili care au probleme îngrozitoare. Gândește-te la Amber și prin ce trece ea. Și la Brian. Și la bietul Mitch. Acțiunile tale au pus în pericol toate astea. Dacă oamenii își închipuie că această clinică de reabilitare nu poate fi luată în serios, că e doar un loc unde poți să te cuplezi și să ți-o tragi...

Se întrerupse, roșind. Petal privi în spatele ei, pentru a vedea dacă se întâmplase ceva ce ea nu observase, dar nu. Probabil dr. Raf fusese străbătut brusc de un gând anume. Acesta își drese vocea, roșind în continuare:

– În fine – dacă reabilitarea devine subiect de batjocură, oamenii nu vor mai încerca tratamentul, iar asta îi va lipsi de o resursă care ar putea efectiv să le salveze viața, încheie el.

Petal simți că i se taie respirația de rușine.

– Îmi pare atât de rău, șopti.

– Am decis că poți continua ca pacient în ambulatoriu, spuse el blând. Pot fi în continuare terapeutul tău, cu sesiuni zilnice.

„O, slavă Domnului." Umerii lui Petal se relaxară de ușurare, dar fu doar pentru moment.

– Asta oricum nu va conta pentru Gold – pentru tatăl meu! se corectă singură. Și unde să merg? Unde să locuiesc dacă voi continua să vin la terapie aici?

Chipul frumos al dr. Raf fu luminat de un zâmbet.

– De asta m-am ocupat eu, spuse el, pe un ton mai vesel. Conform legii din California ești minoră, așa că nu te-am fi internat dacă nu ai fi avut un membru de familie sau adult responsabil aici în stat.

– Doar nu mama mea? exclamă Petal, căscând ochii de șoc.

– Tocmai am sunat-o. Vine chiar acum să te ia, spuse dr. Raf. Era în zona munților Palisade, întâmplător, așa

că va ajunge în scurt timp. Dacă traficul i-o permite, adăugă cu un zâmbet strâmb.

– Poftim? Ce a spus? Cum părea?

– Ăăă, a fost puțin surprinsă, recunoscu dr. Raf. Evident, tatăl tău nu o anunțase că numărul ei fusese indicat drept contact în caz de urgență, așa că mi-a luat o vreme să-i explic situația... dar sunt sigur că va fi bine. O privi cu o expresie serioasă în ochii lui întunecați. Să știi, Petal, nu vreau să fac pe asistentul social, dar asta ar putea fi o oportunitate grozavă pentru tine de a reface legătura cu ea.

– O, Doamne! Petal se prăbuși pe valize. Nu știi cum e acum, scânci ea. Și-a făcut o grămadă de intervenții plastice... are o emisiune la televizor, se pare... ultimul lucru de care are nevoie e să se trezească în prag cu fiica ei.

– O, sunt sigur că nu e așa, spuse dr. Raf pe o voce încurajatoare excesiv de vioaie. Băgă mâna în buzunar. Și poftim telefonul. Dr. Lucy a șters filmulețul, desigur.

Petal luă telefonul. Simți o dezamăgire uriașă. În sfârșit era liberă să îl folosească oricând dorea; dar prețul pe care îl plătise pentru acea liberate era mult prea mare. Răsucindu-l în mâini, privind sumbru cristalele Swarovski strălucitoare, se întrebă pe cine să sune mai întâi pentru a-și împărtăși veștile.

„Dar ce-aș putea să le spun? Poate cardurile mele de credit îmi vor fi bune cât să pot zbura acasă, dar ce mă fac dacă Gold – tata – îmi taie fondurile imediat ce ajung? Cel puțin dacă rămân în L.A. și termin terapia aici cu dr. Raf s-ar putea ca tata să fie de acord să-mi finanțeze în continuare cardurile de credit...

– Hei! O caut pe Petal Gold, strigă vocea unei femei din prag, cu un accent ce era un amestec bizar de londonez și american și pe un ton iritat. M-a sunat un doctor de aici și mi-a spus că trebuie să vin după ea. Cum e cu parcarea aici? Trebuie să validez ceva?

– Mamă? Petal se ridică stângaci în picioare, rămânând temătoare în fața valizelor ei.

– Petal? În ce hal ești! Ce ți-ai făcut la păr? exclamă Linda.

„Da' știu că ești o companie plăcută", își spuse Petal iritată.

Când Gold o cunoscuse pe Linda, cu douăzeci de ani în urmă, fetele considerate sexy erau în întregime naturale. Sânii mari erau cei cu care îi înzestrase natura, părul la fel de voluminos era, eventual, tapat la coafor, dar nu se făcea apel la extensiile de păr. Iar dacă buzele nu le erau suficient de pline, își aplicau luciu de buze roz-deschis care să reflecte lumina, își întipăreau un zâmbet uriaș pe fețele drăgălașe și își scoteau pieptul în afară pentru a distrage privitorul.

Așadar Linda fusese, la douăzeci și unu de ani, o fată extrem de atrăgătoare, chiar dacă înzestrată cu o siluetă prea generoasă pentru a avea o carieră serioasă ca model. Nu era de mirare că Gold se îndrăgostise de ea, suficient de tare cât să o ia de soție și să facă un copil cu ea.

„Dar dacă ar vedea-o pe mama acum, nu prea cred că ar recunoaște-o", reflectă Petal, holbându-se la mama sa. Chipul Lindei suferise în mod evident intervenții; ochii ei aveau acea expresie holbată rezultată în urma unor ridicări de pleoape exagerate, iar buzele îi erau umflate dincolo de contururile lor naturale.

Și mai era și liposucția. Majoritatea actrițelor/modelelor/starletelor începeau prin a fi slabe de la natură și își modelau sânii după nevoi; Linda făcuse exact invers. Când sosise în L.A., după divorț, și remarcase că standardul de frumusețe de pe Coasta de Vest era slab ca un țâr, investise imediat o parte din suma foarte generoasă obținută la divorț pentru a-și face o liposucție și a-și lua un antrenor personal. Își ridicase sânii cu vreo câțiva ani în urmă, dar mărimea era în întregime naturală, și erau atât de disproporționat de voluminoși în raport cu silueta ei subțire încât Linda părea a fi pe punctul de a se răsturna în față.

Însă sânii îi erau echilibrați într-o oarecare măsură de păr, care era galben ca paiul și strălucitor ca bijuteriile ieftine placate cu aur, genul care îți înnegresc pielea. Și îi era prins în creștetul capului într-un aranjament complex de bucle ce era atât de des și de greoi încât în mod sigur fusese umplut cu extensii.

– Arăţi diferit, spuse Petal cu sinceritate.

Linda, din fericire, luă acest lucru drept un compliment. Ridică o mână cu manichiură îngrijită pentru a-şi mângâia din spate părul, rânjind:

– Aşa zic şi eu! consimţi ea fericită. Filmez o emisiune pentru VH1 – mi-am făcut multe îmbunătăţiri.

Linda îşi măsură fiica din cap până în picioare, observându-i valizele. Apoi privirea ei trecu asupra doctorului Raf şi ochii i se luminară vizibil.

– Hei, bună, spuse ea pe un ton de flirt. Tu eşti dr. Green? Eşti mult mai atrăgător decât îmi păreai la telefon! Chicoti. Doamne, sunt îngrozitoare, nu-i aşa?

Se apropie de el străbătând holul în papucii ei cu tocuri joase, care erau de aceeaşi nuanţă de roz intens ca bluza de trening din velur Juicy Couture.

– E foarte drăguţ din partea dumneavoastră să veniţi după Petal, spuse dr. Raf.

– Da, în legătură cu asta... Linda îi aruncă un zâmbet. Trebuie s-o iau cu mine? E foarte inconfortabil în momentul de faţă. Tocmai am terminat de filmat o emisiune, trebuie să mă ocup de publicitatea pentru ea... Nu ar putea să rămână aici? Vă rog foarte, foarte frumos?

Îşi trecu un deget peste reverul jachetei dr. Raf, mângâindu-l seducător.

Petal se foi jenată. De parcă un asemenea flirt copilăresc ar fi funcţionat vreodată cu dr. Raf – chiar dacă erai suficient de tânără şi de drăguţă cât să ţi se potrivească rolul.

Blând, dr. Raf desprinse mâna Lindei de pe el.

– Îmi pare rău, doamnă Gold, spuse el, pe un ton sincer plin de regret. Mi-ar fi plăcut să o păstrez pe Petal ca pacientă, dar decizia nu îmi aparţine. Va putea să se întâlnească zilnic cu mine, pentru terapie.

– Doamne! Trebuie s-o aduc aici cu maşina în fiecare zi? exclamă Linda, încercând să se încrunte şi nereuşind din cauza botoxului injectat în frunte. Se întoarse spre Petal, cu mâinile în şolduri. Ce drăcovenie ai mai făcut de te dau afară? îi aruncă furioasă. Ar trebui să te urc într-un avion şi să te trimit direct acasă la tatăl tău!

– Nu, mamă, te rog... se rugă Petal. Trebuie să-mi termin tratamentul!

Dr. Raf îi zâmbi aprobator.

– Of! Deci rămâi pe capul meu! spuse Linda iritată. E un moment foarte prost pentru asta! Apoi chipul i se lumină când un gând nou îi trecu prin minte. Deşi, să ştii, s-ar putea să ajute la publicitatea pentru emisiune... am să-i sun pe cei de la VH1 să văd ce spun... Poate o să ne ofere o emisiune împreună! Mama şi fiica! La fel ca *The Gastineau Girls!*

Petal îi aruncă o privire doctorului Raf. Acesta era prea obişnuit cu manierele de la Hollywood pentru a fi surprins de reacţia Lindei, însă îi răspunse lui Petal cu o privire înţelegătoare.

– Ei bine, haide atunci, dacă trebuie! îi spuse Linda lui Petal. Îşi fâlfâi degetele în semn de salut către dr. Raf. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, spuse. Şi ai numărul meu acum... poţi să-l foloseşti oricând!

Prinzând mânerele valizelor Samsonite, Petal ieşi de pe hol în urma mamei sale, cu geamantanele lovindu-i-se de dalele de pe alee. Le încărcă în Beetle-ul verde gălbui al Lindei, în vreme ce aceasta specula cu voce tare spre posibilitatea unui nou reality-show la VH1.

– Au o întreagă serie de emisiuni numită *Celebreality*, turui ea fericită, şi sunt în permanenţă în căutare de idei noi... am putea merge împreună şi să le facem o prezentare...

– M-am săturat de publicitate pentru o vreme, mamă, spuse Petal. Se opri preţ de o clipă, uluită. Doamne! Nu-mi vine să cred că tocmai am spus asta!

– Va trebui să dormi în casa de lângă piscină, spuse Linda, pornind motorul. E ca un studio – are propria baie. O să avem amândouă puţină intimitate, în felul ăsta. Chicoti. Şi trebuie să-ţi povestesc despre Bobby! Ooo, emisiunea asta a fost atât de distractivă!

– Cine e Bobby?

Petal închise ochii când mama ei ieşi în trafic fără a se asigura şi fără a semnaliza; o maşină din spatele lor le claxonă furioasă.

– Bobby este băiatul meu de jucărie! spuse Linda bucuroasă. Eu l-am ales! Emisiunea asta, să vezi, se numeşte *Cougar Hunt*. Am avut cincisprezece băieţi de vreo douăzeci şi ceva de ani dintre care să aleg şi ne-am mutat toţi într-o casă mare din Woodland Hills ca să filmăm. Aparent, casa e închiriată de regulă pentru a filma producţii porno, nu-i aşa că e tare? Unul dintre puşti a recunoscut-o dintr-un film porno pe care îl văzuse. Aşa de amuzant. În fine, cincisprezece băieţi sexy dându-se peste cap ca să fie cu mine! Imaginează-ţi! În fiecare episod scăpam de câte unul dintre ei spunându-i: „Îmi pare rău, dar nu eşti bun de vânat!" Nostim, nu?

– Nostim, mamă, repetă Petal sec.

– O – Linda întoarse capul pentru a o privi pe Petal, dezlipindu-şi complet privirile de pe drum – apropo de asta? N-ai putea să-mi spui Linda? Orice alt nume mă face să par foarte bătrână. Te-am avut când eram atât de tânără... Adică, sincer, aş putea să fiu sora ta mai mare...

„Ah, Doamne", îşi spuse Petal disperată. Cascabel, cu toate restricţiile sale, începea să semene din ce în ce mai mult cu raiul pe pământ.

Skye

– E clar că agenţii de presă ai lui Joe se descurcă de minune să o ia înaintea poveştii, spuse Kevin, lăsându-se pe spate în scaun şi uitându-se la televizor. Se transmitea *E! News* şi un prezentator entuziasmat declara pe nerăsuflate:

– Iar acum, cea mai spectaculoasă ştire legată de celebrităţi, în transmisiune directă de la Hollywood! Joe Jeffreys pleacă acoperit de ruşine din clinica de reabilitare pentru dependenţa de sex după ce a fost prins cu o stripteuză – şi se aruncă direct la picioarele logodnicei sale, Jennifer Downs, implorându-i iertarea! Urmăriţi imaginile noastre!

– O, Doamne, spuse un alt jurnalist al *National Investigator*, intrând în biroul lui Kevin şi zgâindu-se la ecran.

Povestea asta e chiar mai spectaculoasă decât scena dintre Hugh Grant şi Elizabeth Hurley după ce el a fost prins cu urâta aia...

– Ia uitaţi cum e îmbrăcată, spuse Kevin vesel.

De data asta, Carmen părea să fi sărit calul când o aranjase pe Jennifer. Părul tuns scurt al acesteia fusese vopsit într-un blond palid ce îi dădea un aer şi mai diafan decât de obicei; ochii ei căprui-deschis, uriaşi şi depărtaţi, erau machiaţi cu rimel din belşug, şi purta o rochie de crep alb, în stilul unei cămăşi de noapte, ce îi cobora până sub genunchi. În jurul gâtului avea...

– E o nenorocită de cruce, şopti celălalt jurnalist uluit, când camera oferi un prim-plan cu aceasta.

Scena fusese regizată în grădina unei prietene a lui Jennifer, anume aleasă astfel încât camerele carelor de ştiri (apărute la faţa locului graţie lui Carmen) să îi poată vedea perfect clar pe Jennifer şi pe Joe peste zidul scund de piatră. Jennifer era aşezată pe un leagăn de grădină a cărui umbrelă roz-deschis proiecta o lumină trandafirie asupra ei. În jurul gâtului zvelt Jennifer purta, într-adevăr, un crucifix de argint, suficient de mare cât să fie clar vizibil.

Iar în faţa ei, cu o atitudine imploratoare, era îngenuncheat Joe.

– Prea mult, spuse Kevin. Mult prea mult.

– A fost un băiat foarte, foarte rău! continuă prezentatorul *E! News*, aproape salivând de plăcere. Iar acum întrebarea arzătoare e: îl va ierta sau nu Jennifer? Ar trebui să-l ierte? Au fost iubiţii favoriţi ai Americii – s-a terminat totul acum pentru acest cuplu de aur?

Imaginea redată de camere era uşor neclară, iar unghiul de filmare îl arăta pe Joe din spate. Skye îi privi umerii puternici şi musculoşi şi părul blond bogat, tânjind sincer după el.

„N-am să-l mai ating niciodată", îşi spuse. „Probabil nici n-am să-l mai văd vreodată altfel decât pe marele ecran, prefăcându-se că e îndrăgostit de logodnica lui lesbiană." Oftă adânc. „Sunt aşa o idioată. Să mă îndrăgostesc de o vedetă de cinema care doar îşi omora timpul cu mine. Asta da greşeală de stripteuză începătoare."

– Rămâneți alături de noi pentru cele mai recente informații privind această știre spectaculoasă, spuse prezentatorul înainte de a intra într-o pauză publicitară.

Kevin se întinse după telecomandă și închise sunetul.

– Ne-am uitat peste ceea ce ai înregistrat tu, Skye, spuse el, rotindu-și scaunul pentru a se întoarce spre ea, făcându-i semn din cap celuilalt jurnalist de la *Investigator* pentru a ieși din birou. Bine lucrat! Deși nu înțeleg de ce nu ai plecat imediat după ce ai obținut materialul și să vii direct la noi cu el. Își prinse mâinile laolaltă, sprijinindu-și bărbia pe ele. Așa nu ne-ar fi luat-o înainte pe ultima sută de metri cei de la nenorocitul ăla de ziar britanic.

– Joe era foarte prins de mine, spuse Skye. Se așteptase la această întrebare și își pregătise deja un răspuns. Eram convinsă că vom ajunge s-o facem din nou și puteam să înregistrez și acel episod.

– Mi-e greu să cred că orice altceva ar fi putut fi la fel de spectaculos ca asta! spuse el vesel. Dar, hei, ce-i făcut e bun făcut. Se strâmbă. Ascultă, bonusul îți fusese promis pentru a ne vinde nouă materialul mai întâi, pentru a avea exclusivitate. Acum că ziarul ăla britanic de scandal ne-a luat fața, nu se mai pune problema de bonus. Înțelegi, nu?

Skye n-ar fi putut să-l contrazică. Era în întregime vinovată că nu plecase de la Cascabel de îndată ce reușise să înregistreze cu bine acel material video exploziv.

– Dar, spuse Kevin vesel, aruncându-i un oscior, vom publica un articol mare în care să ne povestești totul în detaliu. Ei bine, fără a menționa sursa. Și vei fi plătită pentru asta.

– Grozav, spuse Skye pe un ton plictisit.

– Desigur, mai e și problema complexă a drepturilor pentru DVD, continuă el. Ne-ar plăcea la nebunie să-l dăm publicității. Ai primi și tu un procent, evident. Avocații noștri lucrează la asta chiar acum – sunt probleme mari în privința camerei ascunse, plus faptul că totul a fost filmat efectiv în incinta unei clinici precum Cascabel. Fotografiile sunt una, dar dacă scoatem

un DVD porno asta îi va înnebuni cu siguranță pe oamenii lui Joe. S-ar putea să nu reușim asta.

– O, ce păcat, minți Skye.

Nici măcar nu se gândise că ei ar fi fost interesați să promoveze DVD-ul pe piață și strânse pumnii acum, rugându-se să nu fie în stare să o facă. Gândul că oricine din lume ar fi avut oricând posibilitatea să o privească făcând sex cu Joe îi stârnea greață.

„Ce-ar spune Joe? Doamne, ce idioată ești. De parcă pe Joe îl doare undeva de tine."

– Deci, am vești bune pentru tine, Skye! îi spuse Kevin radios, cu ochii sclipindu-i în spatele ochelarilor pretențioși cu ramă de aur. Vrem neapărat să rămâi în L.A. o vreme – o să avem nevoie de tine pentru articolele următoare. Să vedem cât de departe putem duce povestea asta. Doar Dumnezeu știe dacă Jennifer îl va ierta pe Joe – treaba asta o să se prelungească la nesfârșit. Deci nu vrem să dai declarații altcuiva decât nouă. O să te punem să semnezi un contract de exclusivitate, o să-ți plătim un bonus generos pentru asta și o să te instalăm într-un hotel de aici cu toate cheltuielile plătite. Asistenta mea ți-a făcut rezervare la hotelul Grafton, pe Sunset Strip. O să te ducem să te cazezi acolo imediat după ce îmi povestești cât mai în detaliu tot ce îți amintești despre aventura ta sălbatică alături de Joe Jeffreys.

Radiind, scoase un minireportofon digital din sertarul biroului și îl împinse în mijlocul mesei, poziționându-l între ei.

– O să înregistrez asta și o să iau notițe, în regulă? spuse el. Vrei o cafea? Suc? Apă?

Skye clătină din cap.

– Bun, să începem, spuse el vesel. Care a fost primul lucru pe care ți l-a spus Joe?

„Nu vreau să fac asta", își spuse Skye nefericită. „Chiar nu vreau. Dar nu am să-mi primesc bonusul acum – am nevoie de banii ăștia. Dacă nu îi spun povestea, o să mă trimită înapoi la New York. Și atunci voi fi nevoită s-o iau din nou de la zero. Nu pot să mă întorc la Midnight Lounge cu coada între picioare. Nu pot să mă întorc la viața aceea."

– Nu-mi amintesc exact, se auzi spunând. Ceva de genul „Bine ai venit la Cascabel".

– Hm. Cred că o să mergem pe „Bună, frumoaso!", replică Kevin, începând să tasteze. Sau poate „Bună, păpușă blondă!" Sună mai sexy, nu?

Amber

– Amber! Scumpo!

Chiar și după standardele din California, Tony părea imposibil de înalt și bronzat. Dinții lui străluciră albi pe fundalul pielii bronzate când se apropie cu pași mari de Amber; mâinile întinse în față – dintre care una împodobită cu un inel de aur cu sigiliu – păreau uriașe.

– Hai să te scoatem de aici! spuse el, ajungând la ea și cuprinzând-o într-o îmbrățișare largă. Dumnezeule, în ce loc te-am trimis, iubito! Îmi pare atât de rău!

– O, nu, a fost minunat, spuse Amber, lipită de umărul lui.

– Ce mai faci? Se dădu în spate și o privi. Iubito, arăți grozav. Mai bine decât te-am văzut vreodată.

– Nu mai iau pastile, spuse Amber simplu. Totul este mult mai clar.

– Uau, asta e minunat, spuse el entuziast. Sper doar că o să mă placi în continuare și acum că te-ai repus complet pe picioare!

„Vorbești de parcă am fi avut o relație, dar eu nici măcar nu te cunosc", reflectă Amber, aproape amuzată de cât de mult se autoiluziona Tony. „Am fost plătită să merg la întâlniri cu tine de câteva ori. Atâta tot."

– Îți mulțumesc foarte mult că m-ai trimis aici, spuse ea sincer, ridicând privirea spre fața frumoasă a lui Tony. Chiar cred că mi-ai salvat viața.

– O, iubito... Tony clătină din cap. Erai foarte, foarte rău când am venit să te văd în ziua aia. Mama ta era isterică.

Ridică din umerii imposibil de lați. Purta o cămașă albă scrobită, cu un model discret de carouri roz palid, băgată în pantalonii chino de culoare bej, la fel de atent

apretați și călcați. Ambele articole de îmbrăcăminte miroseau plăcut a balsam de haine și ambele fuseseră cu siguranță cumpărate dintr-un magazin specializat în furnizarea de haine pentru bărbați de peste un metru nouăzeci. Amber și-l amintea spunându-i că pantofii lui de piele erau toți făcuți la comandă.

– Dar ăsta e rolul meu, continuă Tony cu seriozitate. Amber, eu mă ocup de lucruri. Asta e munca mea. Sunt cel care rezolvă problemele. Mi se dau tot felul de titluri pretențioase, dar în esență asta sunt. Zbor dintr-un capăt în altul al lumii ca să rezolv probleme, să mă asigur că oamenii pot monta conducte din punctul A în punctul B. Astea-s chestii grele, scumpo. Deci dacă pot să mă ocup de așa ceva, nu se pune problema să nu pot să mă ocup și de tine.

– Nu știu ce să spun, răspunse Amber sinceră. Tony, trebuie să-ți dau înapoi toți banii pe care i-ai cheltuit cu mine. Am ceva economii – pot cel puțin să încep să ți-i dau înapoi. Poți să-mi spui cât...

– Ei, taci acum! Își duse un deget la buze. Nu spune nimic. Uite cum o să facem. O să te duc să o vezi pe mama ta – arde de nerăbdare să te vadă, te asigur. Am instalat-o într-o căsuță confortabilă din Hollywood Hills închiriată de compania mea pentru personal. Avem locuințe peste tot, deci să nu-ți închipui că e mare scofală, în regulă? Puteți sta pe îndelete la povești. Rânji. Știu că femeilor le place să vorbească până rămân fără aer. Astea sunt valizele tale?

– Da, dar...

– Mai târziu, scumpo. După ce te instalăm.

Tony își flutură mâna spre cineva de dincolo de ușile mari de sticlă ale holului clinicii Cascabel; un șofer în costum închis la culoare intră și, luând valizele lui Amber, le scoase rapid.

Daniyel, stând în picioare la biroul de recepție, spuse:

– Amber, scumpo, ne pare foarte rău că pleci înainte de a fi încheiat luna de tratament...

– Ei bine, la ce naiba vă așteptați? exclamă Tony. V-ați trezit cu un scandal uriaș spărgându-vi-se în cap –

Amber a fost colegă de cameră cu stripteuza aia! Adică, nu prea știu multe despre cum se face reabilitarea asta, dar ceea ce știu e că trebuie să ai încredere în toți cei de aici din motive sănătoase, nu-i așa?

– Așa e, spuse Daniyel, aprobând din cap. Regret tot ceea ce s-a întâmplat. Și știu că doctorul lui Amber i-a recomandat un program pentru pacienți externi.

– Voi merge la tratament în fiecare zi, îi spuse Amber lui Daniyel. Dar nu mai pot rămâne aici.

– O, înțeleg, spuse Daniyel cu sinceritate, luând amândouă mâinile lui Amber într-ale ei. Ești o fată foarte, foarte bună, scumpo. Dar toți ne dorim binele tău și e foarte devreme să te externezi. Adică ai ajuns la noi în stare destul de gravă.

Tony aprobă din cap.

– Ai discutat despre toate astea cu dr. Raf și ești în continuare sigură că vrei să pleci? o întrebă Daniyel cu sprâncenele adunate a îngrijorare.

– O, da, spuse Amber încet. Am discutat despre tot cu dr. Raf.

– Amber! Dr. Raf își frământa mâinile. Nu pot continua să te tratez – trebuie să înțelegi asta! Simplu spus, tu nu ai mai putea să îmi mărturisești totul, o să-mi spui lucruri de care poate ți-e rușine sau pe care nu vrei – e crispă – nu vrei să i le spui unui bărbat cu care ai avut relații intime.

– Dar nu pot fi tratată de dr. Lucy! protestă Amber. Știi bine că nu pot!

Dr. Raf păru și mai chinuit.

– Nu, cred că nu poți, spuse el deznădăjduit.

– Și atunci eu ce-ar trebui să fac, dacă tu nu mă poți trata și nu pot merge la dr. Lucy? insistă Amber.

– Nu aș putea implica un alt terapeut, spuse el, cu o expresie bântuită în ochii lui negri. Nu în această fază a tratamentului. Ar părea ciudat și nu ai avea continuitate. Își lăsă capul în jos. Doar la asta m-am gândit, Amber. Habar nu ai cât de mult ai apărut în gândurile mele. Chiar și situația asta îngrozitoare cu Joe și Skye –

în mod normal asta m-ar obseda. Dar acum nu mă pot concentra decât pe faptul că te-am dezamăgit.

„O, nu!" Amber fu cuprinsă de o tristețe profundă. „Speram că s-a gândit la mine fiindcă are sincer sentimente față de mine... nu fiindcă m-a dezamăgit..."

– Nu m-ai dezamăgit deloc! protestă ea disperată.

– Ceea ce am făcut a încălcat toate regulile de bună practică, spuse dr. Raf cu tristețe.

– Dar nu a fost – Amber se aplecă în față în scaun și îl atinse pe dr. Raf pe genunchi. Acesta sări ca ars – nu a fost minunat! insistă ea. Cum ar putea ceva atât de plăcut să fie o greșeală!

– Probabil exact așa au gândit și Joe, și Skye, spuse el amar.

– O, nu e corect! protestă Amber. Nu poți să pretinzi că e același lucru!

Dr. Raf își scoase ochelarii, frecându-se la ochi cu palmele atât de puternic încât, când o privi din nou pe Amber, albul ochilor îi era pătat de firicele roșii.

– Nu, nu e același lucru, spuse el. Ceea ce au făcut ei a presupus doar o încălcare a angajamentului de abstinență asumat când au venit la Cascabel. Ceea ce am făcut eu – sex cu un pacient – este mult, mult mai grav de-atât.

Amber simți că îi venea să țipe de frustrare.

– Amber, continuă el, tu crezi că ai sentimente pentru mine din cauza transferului tău afectiv. Te asigur, acele sentimente pur și simplu nu sunt reale.

– Ba da, replică Amber sfidătoare. Știu că sunt. Crede-mă, am fost înainte și cu bărbați pentru care nu simțeam nimic. Știu diferența. Ceea ce simt pentru tine e real. Își îndepărtă părul de pe față, înfruntându-l cu toată frumusețea ei, provocându-l să o privească și să [illegible] ceea ce simțea. Iar sentimentele tale față de mine sunt reale și ele, știu asta.

– Amber, spuse el mohorât, e ultima dată când noi doi mai putem fi în aceeași încăpere împreună, singuri.

Amber nu simțise niciodată o asemenea durere. Era ca și cum ar fi înjunghiat-o în piept.

– Dar atunci nu pot să rămân aici, spuse ea pe o voce firavă, dorindu-și din adâncul sufletului ca el s-o contrazică, să-și dea seama că nu ar fi suportat gândul ca ea să plece de la Cascabel.

– Nu, nu poți, consimți el în schimb, făcând-o să simtă ca și cum i-ar fi răsucit cuțitul în rană. Pot să mă ocup să fi transferată la o altă clinică...

– Nu, spuse ea imediat, cu ochii ei verzi aruncând fulgere de furie și de dorința de a-l răni la fel de tare pe cât o rănise el pe ea. Nu mai vreau clinici. În fond, ce s-ar întâmpla dacă un doctor de acolo ar profita de mine așa cum ai făcut tu?

Chipul lui atrăgător deveni alb, pielea părând să se întindă și mai strâns peste oasele lui puternice.

– Merit asta, spuse el încet.

– Am s-o sun pe mama, spuse Amber, ridicându-se în picioare, și am să-i cer să ia legătura cu Tony. El poate rezolva totul. Se pare că se pricepe la așa ceva.

– Mă tulbură gândul că te-ai putea întoarce să locuiești cu mama ta, spuse dr. Raf îngrijorat. După ce în trecut ați abuzat împreună de medicamente, crezi că asta e o idee înțeleaptă?

– Ceea ce fac de acum nu te privește, spuse Amber rece. Mi-ai explicat asta foarte clar.

Se întoarse spre ușă.

– Dar îl cunoști măcar pe acest Tony? întrebă dr. Raf, ridicându-se și el.

– Mai mult decât te cunosc pe tine, îi aruncă ea. Cel puțin, el n-o să-mi spună că nu vrea să rămână singur într-o cameră cu mine! Ba chiar dimpotrivă, cred!

– Amber...

Dr. Raf părea devastat. Ridică mâinile ca pentru a se întinde după ea înainte de a-și da seama ce făcea și a le coborî din nou, îndesându-le în buzunare pentru a se împiedica să facă aceeași greșeală din nou.

„Grozav", reflectă ea. „L-am rănit la fel de tare pe cât m-a rănit el. Am băgat cuțitul la fel de adânc. Interesant însă – credeam că o să mă ajute să mă simt mai bine dacă îl văd suferind atât de tare. În schimb, nu am reușit decât să mă simt mai rău."

*

– Am ajuns! exclamă Tony vesel, când mașina Lexus, după ce se strecurase pe o serie de mici străzi înguste, pe marginea cărora casele păreau să atârne precar, intră pe o alee scurtă ce dădea spre o curte mică înconjurată de ziduri. Sări din mașină, ocolind-o pentru a-i deschide portiera lui Amber, făcându-i semn din cap șoferului să-i aducă valizele. Îți place?

Amber ridică privirea spre drăgălașa casă din stuc, cu două etaje, acoperită de paliere cu iasomie.

– Arată minunat, spuse ea sincer.

Chipul lui Tony se lumină.

– Mama ta pare foarte fericită aici, spuse el când ușa de la intrare se deschise, iar Slava apăru în prag.

– Amber! strigă ea, deschizând larg brațele. *Láska!* Mi-a fost atât de dor de tine!

Slava își adaptase cu ușurință stilul la vremea mai caldă din L.A. Purta pantaloni bej de pânză și o bluză crem cu mânecă scurtă, iar colierul ei de perle mari de cultură îi era legat strâns în jurul gâtului pentru a-i ascunde ridurile. Părul ei blond cenușiu era proaspăt aranjat, iar unghiile lăcuite într-o nuanță de roz corai, aceeași ca și pe unghiile de la picioare, ce se vedeau prin sandalele de piele albe-argintii din picioarele ei.

„Arată grozav", își spuse Amber. Și, în pofida a tot ceea ce se întâmplase, se trezi alergând spre mama ei cu brațele deschise și un nod în gât. Slava era singura constantă din viața ei, singura persoană care fusese întotdeauna alături de ea.

– *Matka!* strigă ea, îmbrățișându-și strâns mama. O, *Matka*, și mie mi-a fost dor de tine!

„Fără *Matka* aș fi complet singură", reflectă Amber, inspirând parfumul familiar al mamei sale, *Rive Gauche*. Nu prea putea să-l ia în considerare și pe Tony; oricât ar fi fost de bun, acesta nu o cunoștea deloc.

– Ești fericită aici, *láska?* Slava se dădu în spate, privindu-și fiica înaltă, superbă. Lumina soarelui este minunată! Iar Tony e atât de bun, atât de amabil!

Îi zâmbi larg lui Tony, care rămăsese politicos în spate pentru a le oferi mamei și fiicei șansa de a-și sărbători revederea.

– Am făcut multe schimbări, *Matka*, spuse Amber încet. Trebuie să stau și să las totul să se liniștească o vreme. Și trebuie să discutăm despre tot ceea ce s-a întâmplat. Trebuie să facem câteva schimbări împreună.

Slava își abătu ochii de sub privirea serioasă și directă a fiicei ei.

– Ești mult mai bine, spuse pe un ton vioi. Și suntem fericite – nu avem probleme cu banii, ai un prieten bun – ce trebuie schimbat aici?

Îi făcu semn cu mâna lui Tony, cu soarele scânteind pe inelele masive de pe degetele ei. Convocat oficial, Tony veni țopăind spre ele.

– Am să vă părăsesc pentru moment, doamnele mele, spuse el. Să vă las să-i oferiți lui Amber un tur al casei, doamnă Peters.

– E o casă minunată, gânguri Slava.

– Amber – Tony o privi – mâine trebuie să zbor înapoi în Houston, la prima oră. Îmi dai voie să te invit la cină diseară?

„Cum aș putea să-l refuz?"

– Sigur, spuse Amber, ciupită încurajator de Slava cu mâna încă înfășurată în jurul brațului ei.

– Grozav! Vin după tine la opt!

Tony străbătu curtea în pas vioi și intră în Lexus.

– E ca Tigger, comentă Amber.

Slava își încolăci brațul peste cel al lui Amber și o conduse înăuntru:

– Uite! spuse ea, arătând în jurul lor. Uite! Superb!

Casa era construită în jurul unui hol central cu gresie de Toscana, cu un grup de ferigi în centru, scăldate în lumina soarelui ce se revărsa prin plafonul transparent de deasupra lor. O scară urca în jurul holului, într-o spirală dramatică, iar când Slava o conduse pe Amber pe sub curba acesteia, intrară într-un salon cu pereții de sticlă în spatele căruia apa licărea pe faianța albastru intens a unei mici piscine ovale.

– Văd că te-ai instalat confortabil, *Matka*, spuse Amber cu afecțiune, strângând talia mamei sale.

Slava își recrease cuibul confortabil pe care și-l amenajase în apartamentul din Mayfair: o canapea mică tapițată era trasă aproape de televizorul cu ecran plat, având în față un scăunel pe care Slava să-și poată odihni picioarele. O învălmășeală de lână și andrele era așezată pe unul dintre brațele canapelei de două persoane, iar pe o măsuță alăturată se afla cutia de broderii a Slavei și ghergheful pentru broderii fine.

La televizor se transmitea, firește, o emisiune de dezbateri, cu un grup de femei grave așezate pe o canapea curbată, sprijinindu-se reciproc, în vreme ce partea de jos a ecranului era traversată de legendă: „Ar trebui ca Jennifer să-l ierte din nou pe Joe după ultimele dezvăluiri șocante? Intră pe site-ul nostru și spune-ne ce crezi TU!"

– Sunt foarte fericită aici, spuse Slava mulțumită de sine, cufundându-se în locul ei favorit. Soarele e bun pentru oasele mele.

– E minunat, spuse Amber, îndreptându-se spre ușa ce dădea spre grădină și studiind priveliștea ce se întindea dincolo de ea, cu piscina, șezlongurile îngemănate și terasa frumos amenajată. Se aflau într-un punct înalt din Hollywood Hills, iar dincolo de zidul jos de piatră relieful cobora, oferind o priveliște uluitoare spre canioanele de dedesubt.

– Vreau să rămân aici, anunță Slava, luându-și materialele de tricotat.

– Nu mă surprinde, spuse Amber cu un zâmbet strâmb, întorcându-se să-și privească mama. Și eu aș vrea. Dar, *Matka* – Amber ezită, încercând să găsească cea mai bună exprimare pentru ceea ce avea de spus – totul e confuz și nehotărât pentru mine acum. Trebuie să îmi dau seama ce îmi doresc, spre ce mă îndrept. Inspiră adânc. Am renunțat la pastile, știi asta. Iar doctorii spun că nici nu ar trebui să mai beau. Trebuie să merg la întâlnirile Narcoticilor Anonimi și la sesiunile de terapie.

– Bun! spuse Slava, tricotând între timp și cu atenția îndreptată deja pe jumătate spre ecranul televizorului. Asta e bine, nu? Îi aruncă o ocheadă fiicei sale. Și costă mai puțin. Doctorii sunt foarte scumpi.

– Da, e bine, spuse Amber puțin deznădăjduită. *Matka* – se așeză pe brațul canapelei de două persoane, forțând-o pe mama ei să o privească – se spune că atunci când ai fost dependent totul trebuie să se schimbe. Asta înseamnă nu doar eu, ci noi. Tu și eu. Am avut un stil de viață foarte nesănătos până acum.

– Am nevoie de Vicodinul meu, spuse Slava aspru. Pentru spatele meu, am nevoie de el.

„Nu a avut niciodată probleme cu spatele", reflectă Amber nefericită. „Le-a inventat doar pentru a justifica înghițitul de medicamente. Dar nu are rost să mă cert acum cu ea. Dr. Raf spunea întotdeauna la terapia de grup că oamenii nu pot auzi nimic până nu sunt pregătiți să înțeleagă. Iar *Matka* cu siguranță nu este deloc pregătită."

Oftând, se ridică în picioare.

– Va trebui să reflectez îndelung, spuse ea încet.

– *Láska?* Vocea Slavei deveni tremurătoare. Am reflectat și eu puțin. A fost o greșeală să-ți spun să mergi în Dubai. Înțeleg asta acum. E prea mult. Ți-am spus lucruri pe care nu ar fi trebuit să ți le spun. Ochii începură să i se umple de lacrimi. Te-am încărcat prea mult, m-am bazat prea mult pe tine. Când te-ai îmbolnăvit mi-am dat seama de asta și m-am simțit foarte prost. Întinse mâna spre Amber. Ai să mă ierți? spuse, ștergându-se pe obraji cu cealaltă mână. Tot ce vreau e pentru tine, *láska*. Tot ce fac e pentru tine. Îmi pare atât de rău că te-am supărat așa de tare.

– O, *Matka*... Amber se așeză în genunchi lângă mama ei, prinzând-o pe Slava de mână și lipindu-și-o de obraz. Bineînțeles că te iert! Când mă gândesc prin câte ai trecut ca să poți avea grijă de mine, cum aș putea să te învinovățesc pentru ceva?

– Te iubesc, *láska*, spuse Slava printre lacrimi. Vreau doar să fii fericită. Vreau să fii fericită. Și eventual să te căsătorești cu Tony. E un bărbat bun. Slava se șterse

la ochi. Îi place să aibă grijă de oameni. Asta va face din el un soț bun. Crede-mă, știu. Eu am avut un soț rău. Văd diferența.

– Poftim?! exclamă Amber, dându-i drumul Slavei de mână. De-abia dacă îl cunoaștem! În plus, l-am cunoscut când a plătit să facă sex cu mine!

Slava ridică din umeri.

– Mulți bărbați plătesc să facă sex, spuse ea, pe un ton neutru. Asta nu înseamnă nimic.

– O, Doamne... Amber inspiră adânc. Am să-mi despachetez bagajele și o să fac o baie, spuse ea ferm. Apoi s-ar putea să mă odihnesc.

– Ai putea înota, spuse Slava, arătând spre piscină. Au curățat-o ieri. E o piscină foarte frumoasă.

– O să văd, spuse Amber, ducându-și degetele la tâmple și masându-le pentru a alunga începutul unei dureri de cap, în vreme ce ieși din salon.

„Trebuie să încetez să mai locuiesc cu *Matka*", își spuse. „O să mă scoată din minți într-o săptămână. Nici nu-i de mirare că luam atâtea pastile – aș fi ajuns la spitalul de nebuni altfel. Dar cum ar putea *Matka* să se descurce fără mine? Și oare ce naiba o să fac în privința lui Tony?"

– Îți place aici? o întrebă Tony neliniștit, trăgându-i scaunul lui Amber. E oarecum simplu, dar asistenta mea personală spune că aici vin toate vedetele de cinema pentru un moment romantic.

– Arată minunat, spuse Amber, privind în jur la pereții de cărămidă, mesele de lemn și luminile joase, în globuri aurii, ce se reflectau pe panourile de vitralii ale ferestrelor curții interioare ale restaurantului Laurel Canyon Boulevard, aflat la doar zece minute de ceea ce, pentru moment, presupunea că putea considera a fi casa ei din Hollywood Hills.

– Bun venit la Pace, spuse chelnerița, așezând meniurile pe masă. Totul e organic aici, iar supa vegetariană a zilei e de morcovi și coriandru. Doriți să vă aduc ceva de băut?

Amber comandă apă minerală, iar Tony, urmându-i exemplul, o Cola.

– Dacă tu nu bei, spuse el când chelnerița plecă, n-am să beau nici eu.

– Asta e foarte amabil din partea ta, răspunse Amber, zâmbindu-i.

– Ești foarte frumoasă, spuse el, întinzându-se după mâna ei peste masă, cuprinzând-o în palma lui mult mai mare. Îmi place cum îți stă părul.

În pofida dezaprobării Slavei, Amber nu făcuse efortul ei obișnuit perfecționist de a se pregăti pentru ieșirea din acea seară; se mulțumise să-și strângă părul într-o coadă de cal prinsă sus și îmbrăcase o rochie mulată, simplă, de bumbac, cu bretele.

„Cred că am vrut să văd dacă Tony mă place și fără să fiu aranjată până în vârful unghiilor", reflectă ea. „Și ia te uită. Chiar mă place. S-ar putea ca *Matka* să aibă dreptate când spune că e un bărbat bun."

– Vreau să lămuresc lucrurile între noi, Amber, spuse el simplu. Știu că povestea asta a început... ăă... oarecum ciudat. Maxilarul lui pătrat se încordă. Știu că nu mă pune într-o lumină prea bună. Dar sunt atât de mult pe drumuri încât nu am ocazia să cunosc fete de calitate așa ca tine, și mă simțeam singur. Am ales soluția ușoară, cred. Am luat-o pe scurtătură.

– Povestea asta nu mă pune nici pe mine într-o lumină mai bună, remarcă Amber.

– Amber, spuse el cu sinceritate, mă duce destul capul. Îmi dau seama că ești o fată bună. Ai fost într-o situație dificilă și n-am să te judec niciodată pentru cum ne-am cunoscut. Dar vreau să lăsăm toate acele lucruri în urmă și să luăm totul de la început. Am putea încerca să facem asta?

Amber îl privi intens. Era greu să se gândească la Tony ca la o persoană reală; îl identifica atât de mult cu imaginea texanului uriaș, cu rânjetul lui enorm și frumusețea lui de american tipic. Dar cuvintele lui păreau sincere și nu văzu nimic în afară de franchețe în expresia lui.

– Nu vreau să-ți bați capul cu nimic pentru o vreme, continuă el. Acordă oricât de mult timp ai nevoie

pentru a te repune pe picioare. Ți-am angajat un șofer și am deschis un card de credit pentru tine – îți va fi adus mâine. Am să-ți dau detaliile mele de contact, iar asistenta mea personală din biroul nostru din L.A. te poate ajuta cu eventualele mărunțișuri de care ai avea nevoie. Eu voi călători la greu cel puțin două săptămâni de acum încolo – Kazakhstan, Moscova, prin tot Orientul Mijlociu – așa că vreau să mă asigur că ești bine înainte să plec din oraș.

– Am propriii mei bani pentru cheltuielile cotidiene, spuse Amber rapid. Nu am nevoie de un card de la tine. Oricum mă simt destul de prost pentru cât ai cheltuit cu mine până acum. Va trebui să-ți dau înapoi banii aceia – va trebui să-mi spui cât a costat...

– Te rog! Hai să nu stricăm atmosfera discutând despre bani!

Tony flutură din mână într-un gest de negare vehementă, făcându-și ceasul mare Patek Philippe să alunece pe încheietura lată și bronzată a mâinii și aproape doborând-o pe chelneriță, care tocmai sosise cu băuturile lor.

– Dar eu..., insistă Amber.

– Mai târziu, bine? spuse Tony. Să bem pentru noi începuturi. Întinse sticla de Cola spre Amber, așteptând până când aceasta cedă și își ridică paharul de Pellegrino pentru a ciocni. Deci! Rânji. Ai văzut vreun film bun în ultima vreme?

– Nu recent, spuse Amber sfioasă, sorbind din apa minerală. Dar colega mea de cameră de la Cascabel era o fană înfocată a filmului *Frumușica*.

Tony se înecă bând din Cola.

– Amuzant, spuse el când reuși să vorbească din nou.

Amber întinse mâna și îi tamponă cu puțină apă minerală pieptul cămășii albastru-deschis, ca să nu se păteze.

– Mulțumesc, iubito, spuse el. Hei, cine ar fi crezut că ai și un simț al umorului grozav?

– Eu sigur nu! spuse Amber veselă.

Tocmai își terminaseră cina – salată de sfeclă și nuci pentru Amber, atentă la greutate, și pizza cu ardei

și cârnați pentru Tony – când un freamăt de entuziasm, ce mătură restaurantul ca un vânt cald, îi anunță pe clienții cu mai multă experiență că o celebritate de cel mai înalt rang fusese observată prin preajmă. Personalul de servire se buluci la ușă ca și cum deschiderea ei ar fi creat un vid; un minut mai târziu, se revărsară în spate, ca într-un film derulat în sens invers; apoi apăru șeful de sală, conducând înăuntru un bărbat care fu recunoscut instantaneu de toți cei aflați în restaurant.

– O, Doamne, e Joe Jeffreys! îi șuieră o femeie de la masa alăturată bărbatului cu care ieșise. Iar aia este – o, Doamne, da! Chiar ea e!

Joe era mult mai înalt decât cea care îl însoțea, care era la fel de măruntă și de fragilă pe cât era el de înalt și de impozant. Jennifer Downs, actrița de primă mână cu chip angelic, avea doar puțin peste un metru șaizeci înălțime și nu cântărea nicidecum mai mult de patruzeci și cinci de kilograme cu tot cu haine. Ochii ei enormi, cu gene dese, erau la fel de mari ca ai unei căprioare, buzele pline și frumos arcuite de un roz palid, părul blond-deschis tuns scurt arătând ca o aureolă de lumină ce se potrivea perfect aspectului ei de copil pierdut. Purta aceeași rochie simplă pe care o îmbrăcase la începutul zilei, dar, din fericire, renunțase la crucifixul teatral ce fusese adăugat pentru camerele carelor de știri.

– Deci presupun că s-au împăcat? îi murmură Tony lui Amber.

În acel moment privirea lui Joe, care plutise leneș peste sala aglomerată a restaurantului, se opri cu o sclipire de recunoaștere asupra lui Amber. Ochii lui albaștri se măriră când îi întâlniră pe ai ei; în mod evident, Amber era ultima persoană pe care se așteptase să o vadă, căci, din câte știa, o lăsase să-și continue tratamentul la Cascabel atunci când el fusese dat afară.

„Ce naiba?" îi aruncă pe mutește, fără a-și ieși din ritm.

– Tocmai s-a uitat direct la tine! exclamă Tony.

Amber ridică din umeri:

– Nu știa că am plecat azi-dimineață, îi spuse. Probabil a fost un șoc să mă vadă umblând liberă pe aici.

– De ce i-ar păsa? întrebă Tony posesiv.

– O, am petrecut câteva săptămâni împreună la reabilitare, îi explică ea când grupul de însoțitori ai lui Joe și Jennifer trecură pe lângă ei, îndreptându-se spre o masă din colț, cu alaiul încheiat de o femeie răpitoare, cu trăsături hispanice, îmbrăcată într-o rochie roșie de mătase. Vezi aceleași fețe în fiecare zi, de la opt dimineața până la ora stingerii. Și ajungi să-ți pese cum se simte toată lumea. E ca un fel de prietenie foarte intensă. Amber își înăbuși un căscat: De fapt, spuse, sunt obișnuită să mă culc devreme, și a trecut cu mult ora mea de culcare. Te deranjează dacă...?

– Nu, bineînțeles că nu! Și eu trebuie să mă trezesc devreme mâine.

Tony se răsuci în scaun, căutând un chelner, dar toată lumea era încă distrasă de prezența lui Joe și Jennifer. Vedete de o asemenea importanță ar fi atras întreaga atenție și în condiții normale, dar dată fiind amploarea scandalului ce izbucnise chiar în ziua aceea, era aproape imposibil pentru toată lumea să privească în altă direcție în afară de masa lor.

– Mă duc să caut un chelner, spuse Tony, împingându-și scaunul în spate și ridicându-se în picioare. N-am de gând să aștept până termină toți să se târască la picioarele lui Joe Jeffreys.

„Cred că nu pot să nu-l înțeleg dacă e puțin gelos", își spuse Amber. „Joe e destul de impresionant."

– Amber? Un bărbat în cămașă neagră strânsă pe corp și pantaloni negri la fel de mulați apăru lângă ea. Numele meu este Kai și lucrez pentru Joe Jeffreys. Mi-a cerut să obțin datele tale de contact. Ai un număr de telefon curent pe care să i-l pot da?

Buzele lui Amber se despărțiră de surpriză.

– Serios? spuse ea.

– Poftim?

Bărbatul se aplecă mai aproape de ea.

„O, de ce nu?" își spuse Amber indiferentă.

– Bine, spuse, dictându-i numărul de telefon mobil. E un număr de Anglia, dar funcționează și aici.

– Grozav! spuse el, notând rapid numărul pe organizatorul personal și dispărând discret exact în clipa în care Tony se întoarse la masă.

„Viața nu-ți lasă răgaz să te plictisești“, își spuse Amber, întrebându-se în ce naiba se mai băga acum...

Petal

– Ar trebui să ieși din umbră, îi spuse Bobby lui Petal. Să stai puțin la soare. Ești albă ca o stafie.

Pufni în râs, amuzat de propriul simț al umorului.

– Nu mă pot bronza, spuse Petal rece, aplicându-și loțiune de protecție cu SPF 30 pe picioarele ei lungi și palide. Mă ard doar.

– Du-te la un salon de bronzare cu spray, atunci, îi sugeră Bobby. Există un salon Mystic Tan în cadrul centrului comercial.

– Îmi place să fiu albă, spuse Petal pe un ton și mai înghețat. Asta e stilul meu. Și dacă aș fi bronzată nu mi s-ar potrivi culoarea părului.

– Hei, ești în L.A. acum, păpușă, spuse Bobby mulțumit de sine. Trebuie să te integrezi.

Se întinse, contractându-și brațele mari și umflate în spatele capului, făcând ca salteaua pe care era întins să se agite pe apa sclipitoare din piscină.

– Eu, unul, mă bronzez în fiecare zi, spuse. Și stau în poziții diferite. Nu poți să zaci pur și simplu în solar, altfel nu obții o culoare uniformă peste tot.

– Fascinant, murmură Petal.

„E așa un cretin!“ reflectă ea răzbunătoare. „Nu știu cum poate mama să-l suporte. Arată ca o bucată mare de carne.“

Îl măsură din priviri pe Bobby, care se legăna pe saltea, cu pielea lui portocalie, lucind de ulei și bine întinsă peste mușchii lui masivi, umflați cu steroizi.

– Nu trebuie să te ții deoparte, dacă ăsta este motivul pentru care te agiți atâta, îi spuse lui Petal. Nu mă dau la fetițe. Se scărpină pe boașe prin slipul de supraelastic. Tipele mai în vârstă – scuze, doamnele

cu experiență – știu chestii pe care fetițele nici nu și le-ar putea imagina.

– E mama mea cea despre care vorbești, spuse Petal scandalizată.

– Hei, ar trebui să te bucuri că este fericită, replică Bobby. Știi tu. Nu duce lipsă. Rânji din nou sugestiv. În sensul că are parte de o grămadă.

„Doamne, ce mult mă bucur că nu locuiesc în casa principală cu ei“, reflectă Petal recunoscătoare. Construcția numită pompos „casa de lângă piscină“ era, în principiu, un șopron mare de grădină, cu o canapea extensibilă în loc de pat, vopsea cojită și un separeu îngust cu toaletă și cadă de duș despărțit de restul spațiului doar printr-o ușă culisantă rablagită din plastic gofrat. Însă avea o chiuvetă și un frigider al cărui zumzăit zgomotos constant era un sunet monoton pentru Petal, ajutând-o să doarmă. Ferestrele clădirii erau mari, iar perdele subțiri nu prea țineau soarele afară, dar Petal încă mai avea masca pentru ochi oferită în avion când venise în aici.

Iar partea crucială era faptul că era scutită de compania mamei ei și a lui Bobby, care era un coșmar. Linda se pisicea pe lângă Bobby, ceea ce era foarte jenant pentru fiica ei, iar Bobby răspundea plesnind-o jucăuș peste fund și numind-o „păpușă“, ceea ce era, într-un fel, și mai rău...

Telefonul lui Petal sună și întinse mâna după el nerăbdătoare, înnebunită de încântarea de a-i auzi vocea lui Dan.

– O, Doamne! exclamă ea, sărind să răspundă la telefon în interiorul casei de lângă piscină. Iubitule! Ce se întâmplă: Ai aflat când poți să vii aici?

Îl sunase pe Dan imediat ce ajunsese acasă la Linda, cu două zile în urmă; era prima lor discuție după ce ea îi trântise receptorul în nas la studioul de înregistrări, dar vestea alungării de la Cascabel o făcuse să treacă peste orice urmă de resentiment legată de cearta lor. Acum își dorea cu disperare ca el să vină s-o viziteze; dacă tot fusese dată afară de la reabilitare, măcar să profite ca să-și poată vedea prietenul.

– Drăguță..., spuse Dan ezitând.

– O, nu! Petal fu cuprinsă de tristețe. Nu poți veni, așa-i?

– Lucrurile au luat-o serios razna aici, spuse Dan, cu vocea tulburată trădându-i nehotărârea. Single-ul pe care l-am lansat urcă vertiginos în topuri – ne agităm ca nebunii, suntem prinși cu sesiuni foto și interviuri și tot soiul când nu înregistrăm.

– Asta este grozav, spuse Petal pe un ton ușor dezamăgit, dar...

– Mi-e tare dor de tine, drăguță! spuse Dan deznădăjduit. Mi-aș dori să fii aici! Dar oricum nu prea aș avea timp să ne vedem, știi? Adică, dăm pe gât câteva halbe pe Camden după ce terminăm, dar suntem rupți de oboseală, știi ce zic? Fig – se referi la solist – nici nu mai iese cu noi, băieții. Își face o grămadă de griji pentru vocea lui. Merge acasă devreme să bea miere și lămâie! N-am crezut că o să ajung într-o zi ca asta! Ah – își drese vocea – și am dat întâmplător peste Tas și J.C. în Hawley Arms.

– Serios, spuse Petal amenințătoare.

– Drăguță, ar trebui să-i suni. Se simt îngrozitor. Tas mi-a plâns în hohote pe umăr. Știi că n-au câștigat nici un sfanț vânzând filmulețul celor de la *Mirror*. Cineva i-a furat telefonul în club după ce l-a arătat la ceva lume. Nici măcar nu știe cine a fost.

– Cred asta, recunoscu Petal. Adică, știu că ea și J.C. nu ar face nimic de genul ăsta pe la spatele meu. Dar ar fi trebuit să fie mai atentă cu telefonul ei...

– Drăguță, i-ai trimis filmul la trei dimineața, ea era ruptă de beată... ce credeai c-o să se întâmple? Bineînțeles că avea să-l arate unora și altora, apoi era inevitabil să i-l șterpelească cineva! remarcă el. Adică, un film porno cu Joe Jeffreys – n-ar fi trebuit să-l trimiți niciodată nimănui!

Petal oftă, recunoscându-și responsabilitatea pentru prima dată.

– Tas și J.C. mă sună încontinuu, spuse. Și îmi tot trimit mesaje. Telefonul meu e plin de mesaje.

– Atunci sună-i înapoi și spune-le că i-ai iertat, o sfătui Dan. Sunt prietenii tăi. N-au vrut să facă nimic rău și suferă teribil că ai fost dată afară de la reabilitare. Tas arăta al dracului de rău.

– În regulă. Oftă din nou. Am să-i sun. Chiar mi-e dor de ei. Și de tine. La auzul propriilor cuvinte, se prăbuși într-o prăpastie de nefericire. Sunt complet singură aici, spuse ea tristă. E de tot rahatul, Dan. Nu m-am gândit niciodată că o să ajung să spun asta, dar mi-e dor de Cascabel.

– Nu se poate! Dan păru uluit. Detestai clinica aia!

– Da, dar cel puțin aveam cu cine să vorbesc... era un tip, Brian, care era în regulă...

– A, da? spuse Dan gelos. Brian, ei?

– O, ce naiba, Dan, era un mic plângăcios fricos care îl urmărea pe Joe peste tot ca un câine. Atâta că ne plăcea același gen de muzică.

– Încă nu-mi vine să cred că ai fost acolo cu Joe Jeffreys, spuse Dan cu respect.

– Da, bine..., oftă Petal. Dacă nu aș fi fost, nu i-aș fi înregistrat și nu aș fi ajuns acum să locuiesc în nenorocitul de șopron al mamei mele, cu idiotul de băiat de jucărie al ei care să-mi spună că sunt albă ca o stafie și ar trebui să mă dau cu autobronzant.

– Să nu îndrăznești! spuse Dan imediat. Îmi placi albă! Ești adevărata mea fată gotică!

Petal chicoti.

– Să faci bine să nu te întorci toată maronie și vulgară, cu țâțe false și păr decolorat, că altfel o să fug mâncând pământul de cum te văd la aeroport.

– O, Dan.... Petal era și ea sfâșiată în două: era fericită că Dan vorbea ca un prieten serios, nefericită că îi spunea foarte clar că nu poate veni să o viziteze. E atât de nașpa aici! Nu am nimic de făcut, nu am cu cine să-mi petrec timpul – încerc să fiu cuminte, știi, să nu fac nimic ce n-ar trebui...

– Te-ai lăsat complet de prafuri? o întrebă Dan.

– Da.

– Bun, spuse el, oftând ușurat. O luasem razna aici. Chiar și eu cam începusem să mă las dus de val. I-am

pus cruce și eu. Doar o halbă sau șase pentru mine, de-acum încolo. Iar tu ai ocazia să petreci timp cu mama ta, drăguță! Asta trebuie să fie un lucru bun!

Dan provenea dintr-o familie plăcută, stabilă, în care mama și tatăl lui încă locuiau împreună într-o casă primită la un preț modic din partea consiliului local; sora lui avea puțin peste douăzeci de ani, era deja căsătorită și avea copii cu un tip de încredere (după părerea lui Dan), care lucra ca sudor.

„Habar nu are cum sunt părinții în lumea mea", își spuse Petal cu tristețe.

– Ea nu-i tocmai...

– Ups! Mă strigă, știi? Vin acum, răspunse țipând. Drăguță, scuze, sunt gazetarii de la NME. Trebuie să închid, iubito! Te sun mâine dacă pot.

– Nu, Dan, eu...

Dar Dan închisese. Ochii lui Petal se umplură de lacrimi de autocompătimire. Își aruncă telefonul pe patul nefăcut, zgâindu-se nefericită în grădina din spate. Era la fel de sărăcăcioasă și de dărăpănată ca și casa de lângă piscină. Faianța piscinei era ciobită, șezlongurile pătate de rugină, iarba crescută aiurea și veștejită din cauză că nu fusese udată regulat. Casa principală era un bungalow scund, cu acoperiș roșu, construit în stil spaniol, și ar fi arătat minunat cu un strat nou de zugrăveală și dacă i-ar fi fost schimbate țiglele de pe acoperiș.

Bobby ieșise din piscină și începuse să se șteargă cu prosopul. Sub privirile lui Petal, adoptă câteva poziții de culturist, aruncându-și prosopul și flexându-și brațele în fața pieptului, umflându-și pectoralii, cu venele gata să-i plesnească în brațe; își îndoi un picior în față, îndreptându-i vârful, coborând privirea pentru a aprecia ghemurile mari de mușchi de pe cvadriceps și pulpă.

– Ooo! Sexy!

Mama lui Petal ieși pe ușa terasei, îmbrăcată într-un maiou alb și pantaloni strâmți marca Juicy, atât de scurți încât aproape îi dezveleau o parte din fese. Din depărtare arăta foarte tânără; părul ei blond îi atârna pe spate ca al unei adolescente. De-abia când alergă spre Bobby, sărindu-i în brațe și petrecându-și picioarele

în jurul taliei lui, scheunând când el o învârti pe loc, Petal văzu luciul artificial al pielii de pe fața Lindei și celulita din partea de sus a coapselor.

– Petal! țipă mama ei, în vreme ce Bobby o scutură în sus și-n jos, mimând gesturi obscene de penetrare cu șoldurile. Te pregătești pentru diseară? Vrei să mergi la coafor și manichiură?

Ezitând, Petal deschise ușa cu plasă și ieși în prag.

– Eu nu-s genul care umblă la manichiură și pedichiură, mamă, spuse ea, coborându-și privirea spre unghiile scurte și boante, de pe care lacul negru începea să se cojească. Nu se potrivește cu stilul urban.

– Bărbații nu sunt interesați de tipe care nu se îngrijesc, sugeră Bobby. Uită-te la mama ta! O învârti ținând-o de talie, iar ea chicoti încântată. Unghiile îngrijite, părul frumos aranjat – și nu mă refer doar pe cap, știi ce zic? Trebuie să pui osul la treabă, fetițo. Ești în L.A. acum.

„Dacă mai spune asta o singură dată..."

– Poate ar trebui să-ți rezolvi și țâțele, îi sugeră, plecându-și capul într-o parte și studiind-o pe Petal din cap până în picioare. Ești ca o scândură acolo. Bărbaților le place ceva care să le umple mâinile. Pun pariu că mama ta cunoaște un doctor bun de țâțe.

– Bobby! strigă Linda pe un ton de reproș, punând mâna pe propriii sâni mărimea 34DD. Ăștia sunt complet adevărați!

– Mă refeream doar la o grămadă de prietene de-ale tale, spuse Bobby. Toate au silicoane. Întinse mâna după sânii Lindei. Nu ca frumoșii ăștia mari...

– Uh, mă duc să vomit, spuse Petal. Ați putea să nu mai faceți asta în fața mea? Este mai mult decât dezgustător. Și complet deplasat.

Se întoarse pe călcâie, intrând înapoi în casa de lângă piscină, trântind ușa cu plasă în urma ei cât de tare a fost în stare.

– Numai să fii neapărat gata la șase! strigă Linda spre spatele fiicei sale. Avem de mers la o premieră.

– O, Doamne, asta e cea mai mare grămadă de rahat pe care am văzut-o în viața mea, își murmură Petal

doar pentru sine câteva ore mai târziu, strecurându-se pe ieșirea din spate a clubului Lizard Room pentru a-și aprinde o țigară și a scăpa de primul episod din *Cougar Hunt*. Nu fusese în stare să suporte decât cincisprezece minute în care mama ei pozase și făcuse paradă într-un costum de baie minuscul, în fața unui grup de puști de douăzeci și ceva de ani umflați cu steroizi și înnebuniți de testosteron, înainte de a simți nevoia de o pauză.

„Nimeni nu ar trebui să fie nevoit să-și privească mama destrăbălându-se astfel", reflectă Petal, băgând mâna în poșetă după pachetul de Virginia Slims. „Este ca un nenorocit de abuz asupra copilului. Adică, dintre tatăl meu și mama mea, nici nu știu care este mai rău. El mă ignoră, iar ea mă obligă să urmăresc rahatul ăsta jenant."

Gold nu catadicsise nici măcar să comunice cu ea direct; dezaprobarea lui îi fusese comunicată lui Petal prin intermediul lui Jinhee, care îi trimisese un e-mail la vestea că fusese dată afară de la Cascabel. Petal trebuia să rămână să locuiască alături de Linda și să meargă zilnic la terapia cu dr. Raf. După câteva săptămâni, dr. Raf avea să-i facă o evaluare lui Petal și să își raporteze concluziile. Petal avea dreptul să își utilizeze cardul de credit până la o anumită limită prestabilită, iar Lindei aveau să-i fie decontate parțial cheltuielile legate de Petal. Un singur pas greșit și fondurile lui Petal ar fi fost tăiate complet.

„Trebuie să fac ceva", își spuse Petal nenorocită, sprijinindu-se cu spatele de un container și aprinzându-și o a doua țigară de la mucul celei dintâi. „Nu pot să-l las în continuare pe Gold – pe tata – să mă manipuleze după bunul-plac și să-mi impună ce să fac. Trebuie să devin ceva mai independentă."

– Doamne, Dumnezeule! exclamă o voce stridentă și plângăcioasă de bărbat când ușa din spate a clubului Lizard Room se deschise larg. Ce dracu' a fost asta?

– Zak..., protestă vocea unei femei.

– Nu, Michelle, haide. Știi că a fost o grămadă de rahat aburind! spuse bărbatul. Nu poți să dai cu ruj pe râtul unui porc, fată. Nimeni nu vrea s-o vadă pe stoarfa

aia trecută frecându-și pielea fleșcăită după liposucție de o mână de scule tinere.

Petal își dădu seama cu oroare crescândă că îi cunoștea pe cei doi care vorbeau, le fusese prezentată de Linda: Michelle Lee-Glazer era producătorul executiv al emisiunii *Cougar Hunt*, persoana pe care Linda își baza speranțele de a produce un serial în care să apară ea cu Petal. Iar Zak Și Atât era principalul jurnalist de televiziune de la – la naiba – *Entertainment Weekly*, una dintre cele mai mari și mai influente reviste din SUA.

Petal se lăsă să alunece de cealaltă parte a containerului pentru a nu fi observată.

– Credem că emisiunea va avea totuși un public anume, spuse Michelle slab.

– În nici un caz pe VH1! Unde ți-a fost capul? spuse Zak indiferent. Poate pe Lifetime – dar acum sunt interesați de homosexuali și, crede-mă, noi nu vrem să vedem o prună de femeie bătrână.

– Zak! începu Michelle să chicotească.

– Femeia aia pur și simplu nu e interesantă, pufni Zak disprețuitor. Dă impresia de femeie ușoară trecută de prima tinerețe care se hrănește cu succesele din trecut. Emisiunea asta o să fie un eșec. Eu aș fugi cât mai repede posibil, dacă aș fi în locul tău. Găsește vreun fraier pe care să dai vina, și păstrează restul episoadelor doar pentru difuzare pe internet.

Se auzi un șuierat când Michelle trase aer în piept printre dinți. Petal auzi pe cineva frecându-și călcâiul pe betonul parcării, zdrobindu-și țigara.

– Ar trebui să mă întorc înăuntru, spuse Michelle, părând dezamăgită.

– Fată, nu ți-am spus nimic ce nu știai deja, spuse Zak în timp ce intrară din nou în club.

„O, rahat", își spuse Petal. „Mama își bazase toate speranțele pe asta."

Cu inima cuprinsă de tristețe, reveni în clădire, trecând prin clubul întunecat în vasta sală principală în care emisiunea *Cougar Hunt* era proiectată pe un fundal în fața scenei. Erau aproape ultimele minute, căci Linda tocmai respinsese primul candidat, cunoscut doar după

porecla de Jackass. Jackass se înfurie, aruncă un scaunel spre un alt concurent, apoi își dezgoli fundul spre cameră înainte de a ieși furtunos din conacul în care se filma emisiunea.

Dar mulți dintre invitați nici măcar nu urmăreau proiecția; se instalaseră la bar, dând pe gât băuturile gratuite, bătându-și joc de emisiune în fața prietenilor lor. Linda, aflată în față, era înconjurată de un mic grup de prietene coapte care apăruseră și ele în emisiune, celebrități feminine de mâna a patra cu piele zbârcită, sâni falși și zâmbete și mai false. Când luminile se aprinseră, începură toate să chiuie și să aplaude.

– Bravo, Linda! țipă una dintre ele, care avea părul prins în cozi și sânii atât de ridicați încât îi ajungeau, practic, la același nivel cu bărbia. Bravo pentru femeile coapte!

– Iupi! îi ținu isonul Linda, ajunsă deja la cel de-al treilea pahar de margarita. Scumpo, o să ajungem vedete!

Linda privi în jurul ei, căutându-l pe Bobby, dar acesta stătea lângă un grup de colegi de platou, toți unși cu uleiuri și îmbrăcați în maiouri strâmte din care brațele le țâșneau ca niște fructe uriașe umflate. O văzu pe Linda chemându-l și ridică mâna, dar nu se apropie să o îmbrățișeze.

„Știe că emisiunea e în budă", își spuse Petal. „Bobby e mai deștept decât mama. La naiba, toată lumea e mai deșteaptă decât mama. Ea și prietenele ei sunt singurele care nu știu că emisiunea *Cougar Hunt* e un dezastru."

– *Cougar Hunt!* țipară Linda și celelalte femei coapte, ciocnind paharele deasupra capului într-un toast. *Cougar Hunt!*

Petal își îndreptă privirea spre Michelle Lee-Glazer, care urmărea șirul de nume ce defila în sus pe fundalul negru. Se auzi un val de aplauze călduțe ce încetă aproape imediat după ce începuse. Iar când numele lui Michelle apăru la sfârșit, singur pe ecran în calitate de producător executiv, Petal o văzu clar crispându-se.

„O, Doamne", își spuse Petal. „Asta este foarte, foarte nașpa."

Skye

Grafton era un vis devenit realitate. Skye se îndrăgostise de hotel cu pasiune deplină. Amplasat pe o fâșie aglomerată a Sunset Boulevard, scădea abrupt în altitudine pe panta dealului din spatele lui până la piscina cu apă sărată aflată trei etaje mai jos. Piscina era înconjurată de șezlonguri cu tapițerie albă, cu câte un prosop verde-gălbui rulat pe fiecare, așteptând un client care să le ocupe. În spatele acesteia se afla o amenajare acvatică înaltă, vopsită în portocaliu, cu apa curgând într-o fântână mică în jurul căreia personalul hotelului aranja lumânări decorative în fiecare seară. Aceasta era flancată de chiparoși și de palmieri înalți; în timpul zilei reflecta razele soarelui, iar în timpul nopții se cufunda într-o atmosferă de vis cu reflectoare ce proiectau fascicule de lumină albastră și fucsia, transformând zona piscinei în cel mai sexy bar posibil, cu muzică trip-hop și trance răsunând seducător din difuzoare ascunse, iar clinchetul paharelor de cocktail și scurgerea apei în fântână alcătuiau un cântec de leagăn ce o adormea pe Skye în fiecare noapte, dat fiind faptul că era cazată într-o cameră cu o ușă glisantă care dădea direct spre o zonă amenajată pentru oaspeți lângă piscină.

Skye își petrecuse ultima săptămână făcând plajă, luând prânzul pe mica terasă cu vedere spre piscină – restaurantul oferea o salată de crudități de care devenise dependentă –, lucrând la sală, servind cina la restaurant, bând la barul hotelului, savurând luxul de a trece totul în contul publicației *National Investigator*. Pahare de margarita lângă piscină, un șir nesfârșit de reviste de bârfe pe care să le citească: în primele câteva zile Skye fusese într-un asemenea rai încât zilele se contopiseră în nopți una după alta la fel de ușor precum plutea ea pe apa sărată din piscină.

În ultimele douăzeci și patru de ore însă, începuse să se simtă neliniștită. Revista *Investigator* publicase materiale descriind întâlnirile ei cu Joe la Cascabel, alături de o serie de fotografii artistice cu ea făcute pe marginea piscinei hotelului Grafton; ediția respectivă ieșise

cu o zi înainte, iar ea sperase – în mod prostesc, probabil – că Joe avea s-o vadă și să i se facă dor de ea și să încerce să o găsească.

„Sunt o idioată", își spuse cu tristețe, întinzându-se pe pat și admirându-și unghiile de la picioare, proaspăt lăcuite. „Sunt ultima persoană pe care ar suna-o. Știe acum că l-am trădat."

Îi sună telefonul mobil și – din nou, ca o idioată – se grăbi să răspundă. Joe avea o tonă de oameni care lucrau pentru el, oameni care ar fi putut cu ușurință să afle numărul de mobil al cuiva.

Dar, desigur, nu era Joe. Era Jada, care tocmai văzuse numărul respectiv din *Investigator* și dădea pe dinafară de încântare.

– Și tu arăți fantastic, spuse ea entuziasmată. Ai un corp de băgat bărbații în boală în pozele alea. Ar trebui neapărat să-ți iei un agent de presă.

– Cu ce bani? oftă Skye. Nu am mai primit bonusul ăla mare de la *Investigator* fiindcă nu le-am asigurat întâietate pe materialul ăla.

– Dar te-au plătit oricum, nu? spuse Jada.

– Da, dar cea mai mare parte a banilor s-au dus pe plata datoriilor de pe cardul de credit, recunoscu Skye. Și chiria pe care ți-am trimis-o.

– La naiba, fată, spuse Jada. Trebuie să-ți miști fundu' încoace și să te-apuci de treabă!

– Ce-ar fi să vii în vizită? sugeră Skye. Ai putea să te cazezi în camera mea, am putea mânca aici și să trecem totul pe nota de plată a celor de la *Investigator*.

Imediat ce se auzi vorbind, Skye se simți cuprinsă de entuziasm. „Să o aduc pe Jada aici – de ce nu m-am gândit la asta de la bun început? Ar fi așa grozav – am putea să ne relaxăm, să mergem prin cluburi împreună..."

– Fată! Oprește-te! scânci Jada. Mă omori! Nu pot să dau pur și simplu o fugă până acolo – mi-am folosit la maximum toate cardurile de credit. Trebuie să lucrez ca nebuna tot restul lunii doar ca să pot acoperi plățile minime...

– Cum ajungem să cheltuim așa de mult? întrebă Skye deznădăjduită. Când ne gândim la cât de mult câștigăm într-o noapte...

– Cocaină și cumpărături, scumpo. Cocaină și cumpărături, spuse Jada.

– Eu m-am lăsat de astea acum, spuse Skye ferm. Măcar la asta mi-a fost bună reabilitarea.

– Am căutat pe Google hotelul tău, zise Jada. Ai una dintre camerele alea cu pereți portocalii și lenjerie de pat cu imprimeu în dungi alb-negre? Sunt superbe.

– Da, spuse Skye, privind mulțumită în jurul ei lumina după-amiezii revărsându-se prin jaluzelele albe și albastrul piscinei din curte. Iar produsele cosmetice gratuite sunt uluitoare. Cu parfum de portocală roșie.

– Hei, tocmai mi-a venit o idee, spuse Jada. Du-te la câteva audiții dacă tot ești acolo!

– N-am luat lecții de actorie în viața mea...

– Și ce dacă? Pun pariu că nici Pamela Anderson n-a luat niciodată lecții! spuse Jada încurajator.

– Ai dreptate, rosti Skye încet. Ai absolută dreptate. Îl sun pe Kevin chiar acum.

„Ei bine, chiar nu aveam nevoie de lecții de actorie pentru asta", își spuse Skye mâhnită, câteva zile mai târziu, cu privirea ațintită pe cele două pagini de scenariu din poala ei.

Kevin fusese mai mult decât încântat să-i facă lui Skye legătura cu un agent, iar agentul fusese mai mult decât încântat să o trimită pe Skye la o serie de audiții. Skye era așezată în acel moment în sala de așteptare pentru cea de-a patra întâlnire a ei din ziua respectivă, recitind cele câteva replici ale personajului pentru care urma să dea proba – Fata din Bar.

FATA DIN BAR (blondă, revărsându-se dintr-o bluză prea strâmtă, pe jumătate beată): Bună, frumușelule. Mă cheamă Princess.

NICK: Princess, ei?

FATA DIN BAR: Da! Pe tine cum te cheamă?

NICK: King, păpușă. Eu sunt regele.

FATA DIN BAR: (chicotește) Uau! Grozav!

Oamenii lui STRIDER încep să tragă focuri de armă în bar. NICK o împinge pe FATĂ la pământ, deschizând focul spre aceștia.

NICK: E ora de culcare, Princess.

Skye oftă. În ziua respectivă dăduse probe pentru Fata de pe Plajă, Majoreta nr. 3 și Lindsay (în mod ironic, personajul care chiar avea un nume avusese și cel mai mărunt rol). Nu era vorba de faptul că rolurile erau mărunte; nu prea se putea aștepta să i se ofere pe tavă statutul de actriță într-un rol principal fără să aibă vreun film în trecutul ei. Problema era că absolut toți agenții de distribuție, fără excepție, îi spuseseră foarte clar de ce acceptaseră să o vadă – și își petrecuseră mai mult timp discutând despre scena de sex dintre ea și Joe, care, între timp, făcuse senzație pe internet, decât cu proba propriu-zisă. Doi dintre ei îi adresaseră rânjete libidinoase; cel de-al treilea îi spusese că avea să primească rolul dacă îi oferea un sex oral.

„Nu e nimic mai rău decât propunerile pe care le auzeam în Midnight Lounge în fiecare nenorocită de noapte", își spuse Skye. „Dar am vrut să las acele lucruri în urma mea. Asta e doar aceeași treabă. Și se plătește mai prost."

Skye cheltuise deja o mulțime de bani pe taxiuri pentru a ajunge la toate aceste întâlniri. Și nu ieșise nimic din ele. Chiar dacă reușise să-și plătească datoriile de pe cardurile de credit, începea acum să acumuleze noi datorii.

O fată ieși din biroul în care Skye aștepta să intre, a cărui ușă de sticlă opacă purta numele „Julie Tanaka". Fata era extraordinar de frumoasă, cu părul negru prins elegant într-o coadă de cal și trăsături exotice.

– Skye Simmons? spuse ea. Julie te va primi acum.

– Mulțumesc, spuse Skye, ridicându-se de pe scaun.

Julie Tanaka avea o coamă de bucle portocalii pieptănate pe spate, un zâmbet vesel și o siluetă cu rotunjimi generoase, și era îmbrăcată într-un costum sobru de culoare gri ce nu prea o avantaja. Ieși din spatele mesei de birou pentru a o întâmpina pe Skye, prinzându-i mâinile între palme.

– Skye! Ia loc! spuse ea, arătând spre două fotolii de velur aflate în colțul biroului, cu un cub de sticlă între ele. Îmi face mare plăcere să te cunosc! Ești chiar mai drăguță în carne și oase. Deci! Spune-mi, te rog, despre tine!

„N-are rost să-i vând gogoși. După filmul ăla porno și tot tam-tamul făcut în presă, toată lumea știe cine sunt și ce am făcut."

Skye se lansă într-o scurtă prezentare rapidă a vieții ei până în acel moment, încercând să adopte un stil cât mai captivant posibil. Își dădu seama în scurt timp că Julie Tanaka nu asculta cu adevărat ceea ce spunea, dar era în regulă; cine ar fi putut fi interesat de ceea ce avea Skye de zis? Cuvintele nu erau importante. Studia vocea lui Skye, cât de expresivă îi era fața când vorbea, ce spunea limbajul trupului.

– Apoi ai ajuns la Hollywood și l-ai întâlnit pe Joe, spuse Julie când Skye se opri să-și tragă sufletul. Și se pare că voi doi v-ați distrat grozav împreună!

Skye aprobă din cap jenată. „Deja toată lumea a văzut nenorocita aia de filmare", reflectă obosită. „Ei știu că există, eu știu că există – de ce trebuie să mi-o repete toată lumea la nesfârșit?"

– Deci, Skye, continuă Julie. Cred că ai fi perfectă pentru acest rol. Mi-ar plăcea foarte mult să te trimit să-l întâlnești pe regizor și să obții aprobarea lui.

Skye se îndreptă brusc în scaun. După întâlnirile anterioare din ziua respectivă, renunțase la ideea că ar putea fi luată cât de puțin în serios ca actriță.

– Asta este grozav! se bâlbâi ea, simțind că plutește de încântare. Dar, ăă, nu vrei să mă asculți citind replicile?

– O să te punem în fața unei camere când te întâlnești cu regizorul, spuse Julie zâmbind. Voi fi și eu acolo.

– Să le iau cu mine și să le repet? întrebă Skye, fluturând cele două pagini subțiri.

– Sigur! Ar fi grozav! Julie se apleacă în față. Și, spune-mi, îți place mâncarea japoneză?

– Îmi place sushi, răspunse Skye prompt, fără a fi sigură unde bătea Julie, dar încântată să continue interacțiunea cu cineva care tocmai îi oferise o a doua audiție.

– Grozav! Poate ți-ar plăcea să iei cina cu mine, la sfârșitul după-amiezii, și să discutăm mai în amănunt? Am programări una după alta pe ziua de azi, dar intuiția îmi spune că va ieși ceva foarte bun cu tine și mi-ar plăcea să luăm cina undeva.

– Mulțumesc, spuse Skye.

– Și am să văd dacă soțul meu poate să ajungă și el, adăugă Julie.

Arătă spre o fotografie mare înrămată aflată pe birou, probabil a domnlui Tanaka. Acesta stătea pe o plajă, îmbrăcat într-un costum de scufundări ud, ținând o placă de surf, zâmbind spre cameră cu soarele în ochi.

Julie zâmbi mândră.

– Face multă mișcare. Este într-o formă foarte bună. Îi aruncă o privire cu subînțeles lui Skye. A văzut și el filmulețul cu tine și de-abia așteaptă să te cunoască.

Skye începu să simtă o greutate în stomac.

– Suntem un cuplu foarte deschis, continuă Julie, aplecându-se în față și atingând-o pe Skye pe genunchi. Sunt fericită când îl văd fericit.

– Ăă, tocmai mi-am amintit că sunt ocupată în seara asta, spuse Skye, împingându-și puțin scaunul în spate și ridicându-se. Trebuie să mă văd cu cineva de la *Investigator*. Îmi pare rău.

– O, nici o problemă! Zâmbetul lui Julie nu păli, iar vocea îi rămase la fel de veselă. O s-o lăsăm pe altă dată. Se ridică și ea, conducând-o pe Skye la ușă. Uite cum facem, spuse ea, deschizând ușa. Ia legătura cu mine când ești liberă pentru cină, iar atunci vom discuta și despre alte oportunități de a apărea în filme, bine?

– Sigur, spuse Skye, încercând să se poarte la fel de firesc ca Julie.

„Cel puțin îi pot demonstra ticăloasei că sunt o actriță bună", își spuse Skye cu amărăciune, ieșind din încăpere. Recepționera îi aruncă o privire, iar Skye citi ceva în expresia ei; totul se petrecu prea rapid pentru ca Skye să apuce să decodeze mesajul în întregime, dar intui

că recepționera era perfect conștientă de cum anume înțelegea Julie să testeze la pat candidatele la roluri, și o studia pe Skye pentru a vedea dacă acceptase invitația lui Julie la cină.

„Oare ea ce a fost nevoită să facă pentru a-și obține locul de muncă?" se întrebă Skye, ridicându-și poșeta imitație de Louis Vuitton pe umăr și ieșind din birou. „A fost nevoită să-l facă fericit pe domnul Tanaka sub privirile doamnei Tanaka?"

Așteptând liftul, oftă, prelung și profund. „Tot așa vor merge lucrurile, nu-i așa? Acum că toată lumea a văzut nenorocitul de filmuleț, o să-și dorească să-mi pun fundul la bătaie în schimbul oricărei oportunități ce mi se oferă."

Skye nu putea purta nimănui pică pentru faptul că o judecau astfel. O mulțime de actrițe ajungeau cunoscute exact așa, făcându-i ochi dulci vreunui producător sau agent de distribuție. Dar unul dintre lucrurile cu care rămăsese de pe urma sesiunilor de terapie de la reabilitare, spre marea ei surpriză, era un sentiment al valorii de sine ce nici măcar nu știuse că îi lipsea.

„Doar fiindcă am făcut sex cu Joe nu înseamnă că o să mi-o trag cu soțul unui agent de distribuție pentru a fi chemată naibii la o a doua audiție ca și regizorul să aibă ocazia de a se da la mine. Orice ar crede oricine altcineva, am făcut sex cu Joe fiindcă mi-am dorit. Fiindcă mi-am dorit foarte, foarte tare. Și a fost minunat."

„Doamne. Joe."

Skye oftă din nou adânc.

„Nu pot să nu mă mai gândesc la el. Nu pot să mă abțin să nu-mi fie dor de el. Și pun pariu că, de când a plecat de la reabilitare, nu s-a gândit măcar o dată la mine. Sunt cea mai mare idioată nenorocită din lume".

Amber

– Joe Jeffreys! *Boe môj* – Dumnezeule mare!

Slava își apăsă mâinile laolaltă, cu unghiile proaspăt lăcuite strălucindu-i.

– Joe Jeffreys, să te sune pe tine! repetă ea ca o incantație. *Boe môj*, a fost o idee bună să venim la Hollywood!

– Nu am venit chiar de bunăvoie, *Matka*, remarcă Amber sec, luând borcanul de cremă de protecție solară Lancôme Bienfait și aplicându-și o nouă doză pe față.

Stăteau afară, lângă piscină, și, deși erau așezate la adăpostul unei umbrele mari de pânză albă, Amber era, ca majoritatea modelelor, foarte atentă la stricăciunile pe care soarele i le-ar fi putut provoca tenului ei.

Slava dădu la o parte această obiecție fluturând din degete.

– Ar fi trebuit să venim la Hollywood cu mulți ani în urmă, spuse ea. Joe Jeffreys! Uită de Tony! Joe Jeffreys e mult mai bun!

– Bietul Tony, comentă Amber, punându-și ochelarii și întinzându-se pe spate în șezlong. După tot ce a făcut pentru tine.

Slava ignoră acest lucru, așa cum ignora orice replică la care nu voia să răspundă.

– Spui că Joe Jeffreys se va căsători cu femeia asta care se culcă doar cu alte femei? întrebă ea. Deci va avea nevoie de sex. Bărbații au nevoie de sex.

„Și femeile au nevoie de el, la fel de mult", reflectă Amber cu regret, în minte apărându-i instantaneu o imagine cu ea și dr. Raf cu trupurile împletite, imagine ce îi inundă tot corpul cu o căldură mult mai intensă decât soarele din L.A.

– Te-a văzut la restaurant și te-a sunat! îi dădu înainte Slava.

– Asistentul lui m-a sunat, o corectă Amber.

Slava plescăi zgomotos pentru a o face să tacă.

– Faci lucrurile complicate, spuse îmbufnată. După ce ai fost în locul ăla, în spitalul ăla...

– La reabilitare.

– Ai venit aici și acum ești altfel. Dificilă, se plânse Slava. Îți permiți să nu asculți de mine. Nu-mi place. Nu așa trebuie să se poarte o fiică bună slovacă.

Înainte de a fi trecut prin acea supradoză și prin reabilitare, replica Slavei ar fi rănit-o profund pe Amber. Dar acum i se părea ciudat de ușor să-i reziste. Dar

Amber nu o contrazise; se mulțumi doar să nu-i răspundă. În schimb, își scoase o țigară din pachetul de pe masă și o aprinse. Slava îi aruncă o privire piezișă, evaluând situația, și decise cu înțelepciune să nu insiste cu plângerile.

– Deci! Te-a sunat asistentul lui! spuse ea, întinzându-se la rândul ei după pachetul de țigări. Și ce ți-a spus?

– Joe vrea să mă vadă, spuse Amber, știind cât de încântată avea să fie mama ei. Și mi-a rezolvat o audiție. Mâine-dimineață.

De șoc, ochii Slavei aproape îi ieșiră din orbite.

– O audiție? Se prinse de mânerele șezlongului, folosindu-se de ele pentru a se întoarce complet spre fata ei. Adică ceva de genul ca pentru un film?

Amber confirmă din cap.

– El crede că am un talent înnăscut.

Cu mâini tremurătoare, Slava se întinse spre masă, luă flaconul galben de Vicodin, scutură o pastilă cu ușurința dată de practica îndelungată și și-o aruncă în fundul gâtului, luând apoi o înghițitură din lichidul incolor din paharul ei, pe care Amber se ferise intenționat să îl miroasă de teama a ceea ce ar fi putut afla.

– Pentru un film! spuse Slava, aproape cântând de fericire. Joe Jeffreys te va pune să joci într-un film! Bătu din palme, făcând să zăngăne inelele masive. *Láska!* Asta e mai bine decât orice!

– *Matka*, spuse Amber atât de ferm încât mama ei o privi prudentă. Nu am de gând să fac sex cu Joe Jeffreys. Nici măcar nu am de gând să ies la întâlniri cu el.

– Dar...

Chipul Slavei înlemni.

– E un tip foarte de treabă, spuse Amber, și îmi place mult. Și dacă vrea să mă ajute să primesc un rol într-un film, asta e bine. Trebuie să câștig cumva ceva bani și nu mă deranjează să încerc să joc. Dar sunt sigură că Joe nu se va aștepta ca eu să fac sex cu el în schimbul faptului că mă ajută. Nu e genul ăla de bărbat.

– Toți sunt genul ăla de bărbat, bombăni Slava.

– Nu, *Matka*, nu e așa! Amber se înfurie. Există și bărbați buni la suflet – regret doar că tu nu ai cunoscut

niciodată vreunul. Clătină din cap, ca și cum ar fi încercat să scape de un nor de musculițe din jurul ei. Am de ajuns la terapie peste câteva ore. Ar trebui să merg să mă pregătesc. Iar la întoarcere o să mă opresc pe la magazinul de alimente semipreparate de pe Laurel Canyon și să iau ceva de mâncare, să încerc să pregătesc cina pentru noi două.

Sprâncenele Slavei se ridicară în aer până la rădăcinile albe ale părului ei când Amber se întoarse să intre în casă.

„Când *Matka* o să-și dea seama că nu am de gând să fac sex cu Tony, o să facă o criză de isterie", își spuse Amber, urcând în dormitorul ei pentru a se dezbrăca de costumul de baie. „Dar n-am s-o fac. N-am să mai fac niciodată nimic ce nu-mi doresc cu adevărat să fac. Asta e regula pe care mi-am impus-o singură la reabilitare și am de gând să mă țin de ea. Și nu mă pot vedea făcând sex cu altcineva în afară de dr. Raf. Absolut niciodată."

Audiția pe care o organizase Joe Jeffreys – sau, mai realist vorbind, unul dintre numeroșii lui manageri sau asistenți – pentru Amber era pe un platou de filmare. În pofida nenumăratelor ședințe foto pe care le făcuse pentru cei mai prestigioși clienți din lume, Amber nu se putu abține să nu se lase cuprinsă de entuziasm când mașina viră spre intrarea principală a studiourilor Paramount iar paznicii se aplecară să-i verifice cartea de identitate pe o listă, apoi îi făcură semn să intre. Cât vedeai cu ochii se întindea un șir nesfârșit de clădiri joase, vopsite în alb, flancate de palmieri. Târându-se printre ele, mașina trecu pe lângă ceva ce aducea a platoul de filmare pentru secvențele din New York ale serialului *Prietenii tăi*, ceva ce putu recunoaște a fi o replică a Manhattanului, dar mult mai curată și mai nouă decât în realitate. Dincolo de acesta, Amber văzu o serie de platouri izolate fonic; unul dintre ele avea ușile de la intrare deschise și, lungindu-și gâtul pentru a se uita, văzu că era mare cât un hangar, cu reflectoare luminoase concentrate asupra unei scene dinăuntru, tot restul interiorului părând cufundat în beznă, prin contrast.

„Se filmează un film, sau un serial de televiziune, sau un sitcom acolo chiar în acest moment", își spuse ea. „Și s-ar putea să ajung în curând să fac parte din asta."

Era o cale firească, cea de la model la actriță, deși nu erau multe care cunoscuseră succesul: pentru fiecare Charlize Theron și Cameron Diaz, existau mult mai multe care nu trecuseră niciodată de primul hop, sau – precum Cindy Crawford sau Elle Macpherson – încercaseră și se recunoscuseră învinse. Amber nu se gândise niciodată la această opțiune. Pe de altă parte, își concentrase toate resursele de energie doar pentru a duce fiecare zi la bun sfârșit, asigurându-se că avea suficiente medicamente pentru a-și păstra în mod artificial starea necesară. Acum că scăpase de asta, își simțea energiile izvorând în ea, tânjind să găsească o cale de descătușare.

Șoferul găsise locul unde trebuiau să ajungă, birourile Clearwater Productions, un mic ciorchine de bungalow-uri albe cu ferestrele acoperite de jaluzele, înconjurate de bancuri atent conturate de cactuși înfloriți și palmieri. Arătau suficient de drăguț cât să fie o casă propriu-zisă, nu doar unul dintre numeroasele birouri ale caselor de producție ce aveau contracte de dezvoltare cu Paramount și lucrau pe spațiul enorm al platourilor lor de filmare.

Amber coborî din mașină și fu aproape călcată de două mașinuțe de golf ce trecură vâjâind pe lângă ea. Acesta era modul de deplasare preferat de persoanele de rang înalt care lucrau la studiouri pentru a străbate distanțele între diversele platouri și birouri, zburând pe lângă oamenii simpli, care erau nevoiți să meargă pe jos. Amber scutură șocată din cap când își dădu seama că șoferul celei de-a doua mașinuțe era Matthew McConaughey, arătând și mai superb în realitate decât pe marele ecran, bronzat și blond. Chiar și cu ochelarii de soare pe ochi, putea fi recunoscut imediat. Și, remarcând frumusețea lui Amber, fluieră când trecu pe lângă ea, ridicându-și cozorocul șepcii de baseball în semn de apreciere.

Iar tipul de lângă el, în cămașă în carouri, părea a fi actorul din *Amurg*, își spuse Amber, traversând strada

cu prudență, căutând din priviri alte mașinuțe de golf circulând cu viteză, conduse de zei ai marelui ecran.

Nu se putu abține să nu zâmbească. Era minunat să fii o fată frumoasă în lumina soarelui de la Hollywood, traversând platourile de filmare ale companiei Paramount, fluierată din mers de vedete de cinema. Era minunat să poată savura momentul, să aprecieze micile plăceri ale vieții așa cum i se ofereau, fără a fi atât de confuză și de distrasă de tranchilizante încât să nu poată face nimic altceva în afară de a-și pune un picior în fața celuilalt. Și era de-a dreptul minunat sentimentul de a fi scăpat de grija fără sfârșit a tuturor dependenților: a sosit vremea pentru o nouă doză? Am luat destul sau mai am nevoie de încă o pastilă ca să supraviețuiesc? Și încep să mi se termine – trebuie să-mi sun doctorul acum pentru a-mi prescrie o nouă tură sau poate să aștepte până mâine?

Deschise larg ușa biroului Clearwater Productions, lovită de răcoarea umedă a aerului condiționat de îndată ce păși înăuntru.

„Sper că arăt bine", își spuse, dar își dădu seama după reacția recepționerului în fața ei că arăta mai mult decât bine. Remarcă o schimbare în atitudinea tânărului când acesta o observă, un omagiu plin de respect față de cum arăta trădat prin faptul că sări imediat să-i ofere ceai verde sau apă minerală cât aștepta. Amber nu era vanitoasă; dar știa că frumusețea ei era principala monedă de schimb și trebuia să verifice constant cum se menținea valoarea acesteia.

Înfășurându-și jerseul Armani din mătase, ușor ca pana, în jurul ei pentru a se feri de suflul rece al aerului condiționat, intră în sala de așteptare pe care o indicase acesta. Apoi se opri înlemnită, uluită de cât de bucuroasă era să o vadă pe fata așezată pe o canapea de piele albă, răsfoind un exemplar din revista *W*, îmbrăcată într-un tricou alb strâmt și o fustă scurtă kaki ce îi scoteau în evidență fiecare curbă a corpului.

– Skye! exclamă ea.

Skye ridică privirea, cu ochii mari căscându-i-se când o văzu pe Amber.

– Bună! spuse ea, fără a reacționa la fel de entuziast ca Amber; reacția ei conținea o doză de plăcere, dar și de prudență. În mod evident, Skye rememora în ce condiții se despărțiseră la Cascabel.

Amber inspiră adânc, procesându-și propriile emoții. „Skye s-a purtat foarte frumos cu mine", își aminti. „A avut grijă de mine când am ajuns la Cascabel, când eram în sevraj și mă simțeam îngrozitor. Și m-a atacat fiindcă era geloasă – Joe tânjea după mine în vreme ce făcea sex cu ea. Nu pot să-i port pică pentru asta."

– Hai să începem de la zero, se auzi Amber spunând, traversând încăperea spre Skye. Suntem prietene?

Skye aruncă deoparte revista, sări în picioare și o îmbrățișă pe Amber, cu capul ajungându-i de-abia până la umărul celeilalte.

– Îmi pare atât de rău! spuse ea, dându-se înapoi pentru a o privi pe Amber. Nu ar fi trebuit să spun acele lucruri niciodată, absolut niciodată – mi le-ai mărturisit între patru ochi – nu am nici o scuză...

– Am iertat și am uitat, spuse Amber, în clipa în care intră recepționerul cu ceaiul ei verde. Mulțumesc, spuse ea, aruncându-i un zâmbet ce îl ameți vizibil.

– Serios, spuse Skye, dându-și ochii peste cap. Credeam că eu mă pricep să-i fac pe bărbați să mă servească – până te-am cunoscut pe tine. Se aruncă din nou pe canapea, strângându-și picioarele zvelte și bronzate sub ea. Deci! Ce mai faci? întrebă ea, aplecându-se în față, în vreme ce Amber se așeză în fotoliul aflat în fața canapelei. Ce s-a mai întâmplat în viața ta? Stai! Gura ei perfectă se deschise pentru a forma un O perfect. Ce naiba tot îndrug – ce cauți aici? Te-au lăsat să ieși pentru o zi sau ceva de genul ăsta?

– Am plecat de la Cascabel mai devreme, recunoscu Amber. Acum fac tratament ambulatoriu.

– Glumești! Buclele blonde ale lui Skye i se revărsară peste față când se aplecă și mai mult înainte, cu ochii albaștri concentrați pe chipul lui Amber. Ce s-a întâmplat? O, Doamne, sper că n-a fost ceva legat de mine și de Joe, nu?

„Nu pot să-i spun nimic despre mine și dr. Raf", decise Amber într-o fracțiune de secundă. „Mi-aș dori foarte mult să-i pot spune – ea e singura prietenă pe care o am. Dar m-a dezamăgit în trecut când i-am împărtășit un secret. Iar secretul nu îmi aparține în întregime. Dr. Raf și-ar putea pierde dreptul de a mai practica."

– Am avut câteva ciocniri cu dr. Lucy, spuse ea, uluită de propria capacitate de a minți – adică, nu tocmai a minți, cât a prezenta adevărul într-o lumină ușor modificată. Și s-a stârnit o agitație al naibii de aprigă după ce au apărut poveștile alea în presă despre tine și Joe. Dr. Raf avea o mulțime de ședințe de urgență și i-a cerut lui dr. Lucy să preia sesiunile individuale cu mine, și nicicum nu am reușit să ne înțelegem, continuă ea, inspirată acum de inventivitatea ei. Așa că m-am gândit să plec și fac, în schimb, tratament ambulatoriu. Lucrurile încep să ia o întorsătură pozitivă. Noul meu terapeut e o doctoriță cu adevărat grozavă.

– Vai, e totul din vina mea, oarecum! spuse Skye, acoperindu-și fața cu mâinile. Îmi pare atât de rău, Amber! Când mă gândesc că ai fost nevoită să lucrezi cu ticăloasa aia din cauza mea! Ea te-a urât dintotdeauna!

Amber nu se putu abține să nu zâmbească.

– Nu era cea mai mare admiratoare a mea.

– Glumești? Nu suferea să vadă cum te privea dr. Raf! Întotdeauna încerca să-ți găsească nod în papură.

Amber roși involuntar auzind acestea.

– Mă mir că dr. Raf te-a dat în grija ei, spuse Skye, clătinând din cap. Bărbații sunt așa niște idioți. O! O altă întrebare îi trecu prin cap. Ce s-a întâmplat cu Petal? Nu i-au dat voie să rămână, nu? Asta chiar m-ar scoate din sărite.

– Nu, spuse Amber. Au dat-o afară în aceeași zi când ați plecat voi doi.

– Bun. Skye se relaxă din nou pe canapea. Dacă ticăloasei ăleia i se permitea să rămână, aș fi fost furioasă.

– Avea nevoie de ajutor, remarcă Amber, sorbind din ceai. Era cu totul dată peste cap. Toate problemele alea cu tatăl ei.

– Bine, rosti Skye pe un ton războinic, dar faptul că era dată peste cap nu a împiedicat-o să mă spioneze când făceam sex, nu-i așa? Și să înregistreze totul! Cine face așa ceva?

– Tu, răspunse Amber prompt.

Skye înlemni de șoc, incapabilă, pe moment, să reacționeze. „O, nu", își spuse Amber panicată. „Oare tocmai am sărit calul?" Apoi chipul lui Skye se însufleți și izbucni în râs.

– M-ai prins! recunoscu ea printre chicote. O, Doamne, nu pot să-mi stric machiajul. Se șterse atent în jurul ochilor. Dar știi ce? continuă ea, calmându-se. Bineînțeles, am înregistrat naibii totul. Dar nu aveam de gând să vând vreodată materialul. Adică nu după ce am ajuns să-l cunosc pe Joe.

– Serios? spuse Amber, surprinsă.

– Nu, nu. Skye clătină din cap vehement, cu buclele blonde dansându-i. E o nebunie, așa-i? Ar fi trebuit să plec în ziua imediat după ce am făcut-o – când aveam episodul înregistrat – și să duc filmulețul direct la cei de la *Investigator*. Îmi promiseseră un bonus uriaș dacă reușeam asta. Aveam contract și toate alea. Oftă. Atâta că eu am făcut prostia să mă îndrăgostesc de Joe. Ce cretină. De parcă o vedetă de cinema atât de importantă ca el ar fi dat doi bani pe mine după ce ieșeam de la Cascabel.

– Vrei să spui, spuse Amber, încrețindu-și sprâncenele, că dacă Petal nu ar fi înregistrat totul pe telefonul ei...

– Aș fi stat cuminte și aș fi sperat că Joe avea să-și dorească să ne vedem și după ce ieșeam de la reabilitare. Skye oftă. Era o legătură atât de uimitoare între noi. Știi cum e când se întâmplă așa ceva? Ochii ei albaștri deveniră visători. Când simplul fapt de a atinge pe cineva face să iasă scântei? Dar nu e vorba doar de sex – deși e clar că nu ajungi să simți așa ceva pentru mulți oameni. E ca atunci când vrei să fii lângă el tot timpul. Când simți că poți să spui orice și el te va înțelege. Când sunteți amândoi atât de relaxați unul cu celălalt, chiar de la bun început. E ceva magic. Și știu că este foarte

patetic să spun că eu credeam că am o astfel de legătură cu Joe Jeffreys – ca și cum aș fi făcut o pasiune stupidă pentru o vedetă de cinema –, dar chiar asta am simțit. Și credeam că și el simte ceva. Înghiți în sec. Așa că, bineînțeles, continuă ea cu tristețe, am dat-o în bară. Nu le-aș fi dus niciodată caseta celor de la *Investigator* dacă Joe ar fi încercat să-mi dea numărul lui de telefon sau să-l ceară pe al meu, în vreme ce eram dați afară. Dacă mi-ar fi dat cel mai mic semn că voia să ținem legătura, aș fi rămas și aș fi așteptat răbdătoare să mă sune. Oftă din nou. Dar nu a făcut-o.

– Îmi pare sincer rău, spuse Amber deznădăjduită.

– Iar acum iată-mă aici, prezentându-mă la un șir întreg de audiții, spuse Skye, și fiindcă toată lumea a văzut filmarea – pentru care nici nu am fost plătită prea mult de cei de la *Investigator* – directorii de distribuție și producătorii cu care mă întâlnesc îmi spun foarte clar că dacă nu îmi pun fundul la bătaie cu ei, nici măcar nu au să mă sune pentru o a doua audiție.

– O, Skye...

Amber știa foarte bine ce însemna ca oamenii să-ți ceară favoruri sexuale pentru a-ți oferi de lucru. Se întinse în față și strânse mâna lui Skye plină de simpatie.

– Și n-am s-o fac, spuse Skye, strângând la rândul ei mâna lui Amber. Pur și simplu, refuz să mai fac asta. Îi zâmbi slab lui Amber. Presupun că reabilitarea m-a ajutat totuși, până la urmă. Cine ar fi crezut?

– Faci ceea ce trebuie, rosti Amber încet.

– Da? Așa sper. Dar ghici ce? Agentul meu m-a sunat azi-dimineață. Mi s-a oferit o apariție în *Hustler*. O sută de mii. Expunere completă.

– Nu poți s-o faci, spuse Amber imediat.

Skye își plecă fruntea:

– I-am întrebat dacă n-aș putea avea doar o apariție topless, dar ei au spus că sau cu expunere completă, sau deloc.

– Skye, nu poți s-o faci, spuse Amber foarte serioasă. Din clipa în care pozele sunt publicate, nu mai poți să le ștergi cu buretele niciodată.

– Știu, murmură Skye. Dar sunt o grămadă de bani...

– Skye...

– Skye Simmons? Jeff te va primi acum, anunță recepționerul, apărând în pragul sălii de așteptare.

– Urează-mi noroc, te rog! spuse Skye veselă, sărind în picioare.

– Mult noroc, spuse Amber cu atâta sinceritate încât Skye i-o auzi în voce.

Skye ieși ca vântul din sala de așteptare, ținându-și o mână la spate ca Amber să-i poată vedea degetele strâns încrucișate.

Amber luă revista *W* și începu să o frunzărească, dar aproape nu văzu nimic din imaginile din fața ei.

„Nu vreau ca Skye să apară într-un pictorial din *Hustler*", își spuse ea. „Și habar nu aveam că Skye era serioasă în privința lui Joe. Nu atât de tare. A vorbit despre el așa cum aș vorbi eu despre dr. Raf. Deci știu că sentimentele ei sunt reale."

Amber era încă absorbită în propriile gânduri cincisprezece minute mai târziu când Skye intră din nou pe ușă cu pas vesel, cu ochii strălucindu-i și buclele dansându-i pe umeri; chiar și sânii îi păreau mai obraznici de entuziasm.

– I-a plăcut de mine! anunță ea în extaz. Mi-a cerut să aștept! Și au mai fost două fete înaintea mea – înainte să ajungi tu aici – și nu i-a cerut nici uneia dintre ele să aștepte, deci știu sigur că e un semn bun! Se prăbuși pe canapeaua de piele. Și am citit foarte bine! E, știi, rolul prietenei superbe. O cheamă Maia. Cred că o să mi-l dea mie.

Skye radia de bucurie, pradă unui entuziasm molipsitor.

– Mă bucur mult pentru tine, spuse Amber.

– Doamne, n-ar trebui să spun asta – urmează să dai și tu probă pentru rol – scuze, n-am vrut să mă laud! spuse Skye, afișând o expresie de regret. Atâta că e prima dată când cineva mi-a acordat o șansă fără să aibă pretenția să-și bage mâna pe sub fusta mea în schimb...

– Amber Peters? spuse recepționerul din pragul ușii.

Amber se ridică din picioare, dar înainte să apuce să-l urmeze, un alt bărbat apăru în spatele lui:

– Amber, spuse acesta jovial. Era înalt și lat, cu păr suspect de des și uniform pentru un bărbat de cincizeci de ani – implanturi de păr, își spuse Amber – purtând un tricou larg al echipei Lakers peste pantalonii de blugi. Deși vocea îi era veselă și îi zâmbea, Amber își dădu seama imediat din privirea lui atentă că o evalua pe loc. Eu sunt Jeff Ringquist. Tu ești amica lui Joe, corect?

„O, nu!"

Amber nu avu nevoie să arunce o privire piezișă pentru a-și da seama că tot corpul lui Skye se crispase de șoc.

– Înțeleg de ce te-a trimis! spuse Jeff Ringquist și mai jovial; Amber trecuse prima evaluare. Ce ai acolo, scumpo?

– Portofoliul meu de model, spuse Amber, coborând privirea spre dosarul mare de piele de sub brațul ei. Chiar și în graba ei de a ajunge în L.A., Slava nu ar fi putut uita niciodată să pună în bagaje și acest portofoliu, cel mai vizibil simbol al succesului fiicei sale. Nu știam dacă era cazul să-l aduc cu mine...

– Sigur! Hei, dă-l încoace! spuse Jeff entuziast, întinzând o mână cât o farfurie și urmărind mersul lui Amber când aceasta traversă sala de așteptare, aprobând din cap grația cu care se mișca. Frunzări paginile dosarului, fiecare dintre ele o fereastră uriașă de plastic în care Slava strecurase o fotografie mărită cu una dintre reclamele sau pictorialele în care apăruse Amber.

– Frumos, spuse acesta, aprobând din cap în timp ce dădea paginile. Foarte frumos. Ești tot în aceeași formă ca în poza asta? Împunse o fotografie cu ea în costum de baie cu arătătorul lui ca un cârnat. Așa pari, adăugă, aruncându-i o privire scurtă.

– Greutatea mea e foarte stabilă, spuse Amber, din ce în ce mai jenată acum de prezența lui Skye, simțindu-se ca și cum ar fi trădat-o pe Skye cu tot aranjamentul acela.

– Perfect! Jeff Ringquist închise zgomotos portofoliul. Arăți bine, ai o voce plăcută, să vedem ce putem face dintr-asta, în regulă? Vino în biroul meu. Am ceva pregătit pe un DVD. Hai să încercăm câteva replici. Își îndreptă scurt privirea spre Skye, încă așezată pe canapea.

Scumpo, nu mai trebuie să aștepți, spuse el. Cred că am aici actrița pentru Maia. Dar lasă-i lui Jonathan datele tale de contact, bine? Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Începu deja să se retragă din încăpere, fără a se obosi să privească în spate, iar Amber dădu să-l urmeze; nu avea ce altceva să facă. Întoarse capul și întâlni privirea lui Skye. Dacă Skye ar fi putut să o ucidă cu acea privire, ar fi făcut-o. Ochii ei albaștri erau reci ca gheața, îngustați într-o expresie de ură.

– Nu-mi vine să cred, rosti mut spre Amber.

– Îmi pare rău! îi răspunse Amber tot pe mutește, neajutorată.

Skye sări de pe canapea, luându-și poșeta. Încălțată în pantofii ei cu platforme înalte, porni cu pași mari spre ușă, izbindu-se de Amber când trecu pe lângă ea pe coridor:

– Trădătoareo, îi aruncă lui Amber printre dinți când drumurile li se intersectară, vorbind doar atât de tare cât s-o audă Amber.

Amber privi nefericită în urma ei.

„De fiecare dată când noi două ne împrietenim, o dăm în bară", reflectă ea cu tristețe. „Și nu o învinovățesc deloc pe Skye. Aș fi furioasă dacă aș fi în locul ei. Poate că ne e menit să fim dușmani..."

Petal

Linda plângea atât de zgomotos încât Petal o auzi cu mult înainte să intre în dormitorul ei. Petal se opri în pragul ușii, crispându-se când își văzu mama. Cea mai mare parte a machiajului Lindei se întinsese pe fețele de pernă, iar ceea ce-i rămăsese pe față arăta dezastruos; rimelul i se scursese până pe pungile de sub ochi, iar creionul de ochi îi ajunsese până la jumătatea obrajilor.

– O, doar tu ești, spuse ea neconsolată, aruncându-se din nou pe pat când o văzu pe Petal.

– Drăguț din partea ta, mamă, spuse Petal. La cine te așteptai? Robert Pattinson, venit să te vadă și să îți ofere o mușcătură pe gât?

-Bobby! scânci Linda cu fața îngropată în perne, lovind salteaua cu ambii pumni. Vreau să se întoarcă Bobby!

-Mamă... Petal se așeză pe marginea patului. Bobby nu se mai întoarce, spuse ea, cât mai blând posibil. Și-a luat toate lucrurile când a plecat.

Bobby nu plecase în noaptea proiectării episodului-pilot din *Cougar Hunt* la clubul Lizard Room. Încercase să-și reducă pierderile, așteptând câteva zile, până când episodul-pilot fusese transmis pe VH1; când recenziile din ziua următoare se dovediseră universal ostile, iar ratingul, dezastruos, abandonase lupta și plecase.

Fusese o scenă îngrozitoare. Petal se ascunsese în casa de lângă piscină, dar nu reușise să evite să vadă unele părți. Linda îl implorase pe Bobby să nu plece, se agățase de lucrurile lui ca să nu și le poată lua, apoi începuse să arunce din ele în piscină când devenise evident că el nu avea să se răzgândească.

-Credeam că mă iubește! hohoti ea jalnic acum.

-Mamă, v-ați cunoscut într-un reality-show, spuse Petal, începând să-și piardă răbdarea.

-N-ar fi fost imposibil să se întâmple! Linda ridică din nou capul, zgâindu-se la fiica ei, cu fața atât de grotesc mânjită încât Petal făcu un efort de voință pentru a nu se da înapoi. Două dintre cuplurile care s-au cunoscut la *Burlacul* s-au căsătorit! Cel puțin două! Și câteva dintre cele formate la *Burlăcița*!

-Da, dar astea nu sunt emisiuni la care oamenii participă pentru a-și găsi o relație serioasă? spuse Petal. Adică, emisiunea ta s-a numit *Cougar Hunt*.

Linda se târî până la tăblia patului, ridicându-se în capul oaselor și sprijinindu-se de ea, cu o mână de perne strânse în brațe pentru a se consola, fixându-și o privire ostilă asupra fiicei sale.

-Toate astea sunt din vina ta, spuse ea acuzator.

-Poftim? întrebă Petal, sincer uluită.

-Toate astea sunt din vina ta! Mi-ai adus ghinion! Totul era în regulă până ai apărut tu! Mai bine decât în regulă! Aveam o emisiune la televizor, un iubit sexy – iar acum uită-te la mine!

-Prefer să nu o fac, murmură Petal.

-Ce-ai spus? țipă Linda.

-Mamă – Petal înghiți un nod – arăți complet dezastruos. Nu vrei să mergem la baie, să te speli pe față, măcar...

-N-am să mă mai dau niciodată jos din pat! Nu poți să mă obligi! hohoti Linda, trecând cu o viteză înspăimântătoare de la rolul de Părinte-Scandalizat la cel de Copil-în-Lacrimi.

-Mamă, spuse Petal tot mai disperată, trebuie să ne întâlnim cu tipa aia Michelle de la VH1 în după-amiaza asta, să discutăm despre posibilitatea unui reality-show împreună. Știi tu, o emisiune cu mama și fiica? Ieșind împreună în L.A., având ocazia să se cunoască reciproc?

„Uh, mi se întoarce stomacul pe dos chiar și să vorbesc despre rahatul ăsta, cu atât mai greu mi-e să mă văd făcându-l efectiv. Dar trebuie s-o fac pe mama să se dea jos din pat, cumva, și Dumnezeu mi-e martor că ne-ar prinde bine banii..."

-Dă-l naibii de VH1! țipă Linda, aruncând una dintre perne spre cea mai apropiată ușă de dulap cu oglindă, care tremură amenințător la impact. La naiba cu VH1, la naiba cu Michelle și la naiba cu tine! Nu vreau să merg nicăieri!

Se prăbuși din nou grămadă, scâncind atât de tare încât pe Petal începu să o doară capul de tensiune.

„Înainte de reabilitare m-aș fi dus la baie să văd dacă are ceva pastile pe care să i le pot da să se calmeze", reflectă Petal ridicându-se în picioare. „Dar după ce am văzut în ce hal era Amber, sunt speriată de moarte de orice antidepresive acum..."

-O să-ți fac o cană de ceai, spuse Petal destul de deznădăjduită, ieșind din dormitor.

Chiar și după ce închise ușa în urma ei nu reuși să acopere prea mult din sunetul gemetelor de durere ale Lindei.

Ceaiul însă nu era o opțiune; sau, cel puțin, nu în forma la care se gândise Petal – o cană adevărată de ceai englezesc, suficient de tare, spera ea, să o ajute pe Linda să se adune. Li se terminase laptele, și fiindcă Petal

nu avea permis de conducere, nu avea de unde să facă rost de lapte; magazinele erau la câțiva kilometri distanță și nu exista nici o stație de transport public prin apropiere. Auzise că polițiștii din L.A. te arestau dacă te vedeau mergând pe jos și, deși nu prea credea acest lucru, nu avea chef de o plimbare lungă și plină de transpirație sub soarele arzător, mai ales că nu știa decât foarte vag unde se afla cel mai apropiat centru comercial.

Bucătăria aducea foarte mult cu scena unui dezastru. Linda părea să se hrănească exclusiv cu fulgi de porumb – mâncați direct din pachet – Pirate's Booty Veggie Puffs și soia congelată. În zilele ei de glorie cu Bobby, Linda trăise din shake-uri cu fructe și cocktailuri de cafea fără grăsime, care cel puțin echilibraseră porțiile de margarita înghețată pe care le făceau în blender în fiecare după-amiază; dar acum mâncarea se terminase aproape în întregime, la fel și rezervele Lindei de José Cuervo Margarita Mix, iar Petal se lăsă treptat cuprinsă de disperare.

Așezându-se pe unul dintre scaunele fără spătar din bucătărie, Petal scoase telefonul mobil din buzunar și își sună tatăl pe numărul de telefon privat.

„Nu-mi vine să cred că fac asta", își spuse, când telefonul începu să sune. „Nu-mi vine să cred că am ajuns să-l sun pe Gold – pe tata – să-i cer ajutorul."

„Dar ar fi cazul să înceapă să se poarte ca un tată adevărat." Zâmbi ușor, strâmb. „Hei, mulțumesc pentru sfat, dr. Raf."

-Da? îi aruncă vocea unei femei, răspunzând la telefon. Cine e?

„Minunate maniere."

-Bună, Jinhee, spuse ea politicos. Sunt Petal. Ce mai faci? Pot să vorbesc cu tatăl meu, te rog?

Urmă o clipă de tăcere în care Jinhee absorbi cuvintele lui Petal.

-Gold, spuse ea răstit, se pregătește să iasă în această seară.

-Ei bine, trebuie neapărat să discut cu el, spuse Petal. E o urgență.

-Serios? pufni Jinhee disprețuitoare. Ai fost arestată? Sau ai mai vândut și alte fotografii ziarelor de scandal?

Petal inspiră adânc:

-De fapt, nu, spuse ea, reușind să-și păstreze vocea rezonabil de calmă. E o problemă legată de mama mea. Trebuie să discut cu tatăl meu despre ea.

Jinhee era genul de femeie care prefera să creadă că viața bărbatului ei începuse din clipa în care o cunoscuse pe ea; Petal îi displăcea din principiu, fiind o dovadă vie a faptului că Gold fusese căsătorit înainte și ținea cu tot dinadinsul să se poarte ca și cum Linda nici nu ar fi existat. Așadar, dură și mai mult până când Jinhee înregistră referirea lui Petal la mama ei.

„Ce pot să fac?" își spuse Petal îmbufnată. „Dacă n-ai fi vrut să discut cu mama, n-ar fi trebuit să mă trimiți în L.A. și să o treci pe ea ca persoană de contact în caz de urgență, nu-i așa? Adică, nu tata a fost cel care a organizat toată treaba, nu?"

-Chiar nu vreau să-l deranjez pentru ceva trivial, spuse Jinhee într-un final pe un ton de gheață.

-Asta nu e ceva trivial! Petal ridică tonul, în pofida tuturor eforturilor ei. Este o situație de urgență, mama trece printr-o criză de isterie și trebuie să discut cu tatăl meu!

Pe fir se instală tăcerea. Timp de o clipă Petal își spuse că Jinhee îi închisese telefonul în nas, și sângele începu să-i fiarbă; apoi își dădu seama că nu se auzea țiuitul zgomotos care ar fi indicat că Jinhee închisese telefonul.

În cele din urmă, vocea inconfundabilă de tenor a lui Gold spuse tărăgănat:

-Petal? Ce-i toată povestea asta despre mama ta? Am de mers la o ceremonie de decernare de premii.

-Trece printr-o criză de isterie totală, turui Petal. Țipă și plânge, și se dă de toți pereții. Durează de câteva zile deja. Nu pot s-o fac să se dea jos din pat și trebuie să mergem în oraș – trebuie să mergem la cumpărături...

-Cu siguranță ai destule haine, Petal, spuse Gold obosit.

-Nu, tată! După mâncare! Trebuie să luăm, știi tu, lapte și alte chestii! Nu avem nimic în casă!

Petal îşi ţinu respiraţia, aproape nevenindu-i să creadă că îi spusese lui Gold „tată", complet nesigură dacă avea să scape nepedepsită.

Gold oftă adânc:

– Petal, chiar nu pot fi deranjat cu asemenea detalii mărunte...

– Nu sunt mărunte! Petal încercă să se calmeze, dar fără a reuşi prea bine. Încep să-mi fac griji mari pentru ea! Emisiunea ei merge foarte prost, dar producătorii vor oricum să mergem să ne întâlnim cu ei în după-amiaza asta, ceea ce e în mare măsură un miracol, ţinând cont de toate, iar ea refuză să se dea jos din pat, chiar şi cât să se spele! Începe să pută!

– Petal... Gold inspiră prelung şi adânc. Am început recent să studiez kabbala şi am descoperit că acele texte antice conţin o mare doză de înţelepciune, ştii? Există un centru de kabbalah în Los Angeles, desigur. Cred că ai avea foarte mult de câştigat dacă ai urma o parte dintre cursurile acestuia.

– Iar ai început să umbli cu Madonna? Credeam că nu mai vrei să ştii de ea după ce ţi-a preluat acel solo al tău pentru single-ul lansat de ea în scopuri caritabile.

– Kabbalah susţine că nu există coincidenţe în viaţă, continuă Gold la fel de netulburat de parcă nu l-ar fi întrerupt deloc. Şi, în special, nu atunci când e vorba de familie. Există un concept fascinant numit *tikun*. Nu-mi amintesc exact cum se traduce, dar în principiu el afirmă că te naşti într-o anumită familie dintr-un motiv foarte întemeiat. Sufletul tău îi alege pe părinţii tăi anume fiindcă aceştia prezintă o serie de obstacole pe care trebuie să le depăşeşti pentru a-ţi realiza scopul divin în viaţă.

Petal strângea telefonul atât de tare încât degetele o dureau.

– Bine, cum zici tu, dar nu înţeleg...

– Petal, simplu spus, îi explică el de sus, tu ai ales-o pe Linda ca mamă a ta. Sufletul tău a ales-o înainte să te naşti, fiindcă efortul de a-ţi gestiona relaţia cu ea este exact ceea ce îţi trebuie pentru a trăi pe deplin

schimbarea de care ai nevoie pentru a te realiza la potenţial maxim.

– A, da, spuse Petal sarcastic. Sufletul meu era, probabil, drogat în ziua respectivă.

– Petal, oftă Gold răbdător, trebuie să o îmbrăţişezi pe Linda. Să o accepţi. Să rezolvaţi împreună problemele ei. Apoi, când vei privi în urmă, îţi vei da seama cât de importante au fost acele eforturi pentru realizările tale viitoare.

– Ştii ce, tată? izbucni Petal. Astea-s o grămadă de gogoşi. Sunt pierdută aici într-un oraş în care nu cunosc pe nimeni, cu o mamă care îşi pierde minţile. Să-mi spui să o îmbrăţişez e un rahat. Nu eu sunt cea care a ales-o. Tu ai făcut-o. Şi ai făcut un copil cu ea, ceea ce înseamnă că ai o oarecare nenorocită de responsabilitate pentru tot dezastrul ăsta nenorocit!

Petal începu să gâfâie de furie acum.

– Înseamnă „corecţie"! exclamă Gold, ca şi cum nu ar fi auzit ultimele cuvinte ale fiicei sale. Tocmai mi-am amintit – aşa se traduce *tikun*! Este o corecţie necesară pentru a te călăuzi în direcţia potrivită în viaţă. Şi, Petal, te-am rugat să-mi spui Gold – poţi să respecţi acest lucru, te rog?

– Dacă te-am ales ca tată, deşi dracu' ştie de ce-aş fi făcut aşa ceva, spuse Petal printre dinţi, pot să-ţi spun tată sau bătrâne, sau oricum altcumva după bunul meu plac. Eşti cam la fel de mare ajutor ca o umbrelă găurită pe o ploaie torenţială. Şi dă-mi voie să spun că tot rahatul ăla din kabbalah despre alegerea părinţilor e incredibil de insultător pentru oamenii ai căror părinţi i-au bătut sau abuzat sau chestii de genul ăsta. Ar trebui să te gândeşti la asta.

Chiar reuşise să zăgăzuiască fluxul de kabbalah pe moment. „Acum i-am spus-o", reflectă ea triumfătoare. Apoi se auzi un clic pe fir şi vocea lui Jinhee:

– Petal? Tatăl tău mi-a dat mie telefonul. Trebuie să ieşim din casă în zece minute. Va trebui pur şi simplu să te descurci cu Linda cât de bine ştii, spuse ea, cu o satisfacţie îngheţată răzbătând din fiecare cuvânt.

– Bine! ţipă Petal. Puteţi să vă duceţi amândoi dracului! Drum bun şi cale bătută! O să mă descurc singură de-acum încolo!

„E foarte enervant că nu mai poţi trânti receptorul în furcă", îşi spuse Petal, apăsând furioasă tasta de închidere a telefonului. Fu nevoită să se împotrivească tentaţiei de a arunca telefonul în cealaltă parte a încăperii şi să-l privească spărgându-se în bucăţele de plastic îmbrăcate în cristale Swarovski strălucitoare. În schimb, cu pieptul ridicându-i-se greoi de furie, aruncă telefonul pe blatul de bucătărie, îşi lăsă capul în jos şi îşi trecu mâinile prin păr.

„Trebuie să rezolv situaţia asta", îşi spuse. „I-am zis vacii ăleia că o să mă descurc singură. Nu pot să mă întorc acum la ea şi la tata cu coada-ntre picioare".

Petal îşi înălţă capul şi îşi observă reflexia în panourile ciobite de oglindă din spatele barului încorporat. Bărbia îi era fixată într-o poziţie fermă, în ochi avea o expresie de hotărâre, iar buzele strânse trădau tărie de caracter; cu părul ei galben primulă, rochia Kate Moss în dungi alb-negru de la Top Shop pe care o purta şi cu machiajul tipic cu creion dermatograf negru ieşind în evidenţă ca o mască pe pielea ei albă, arăta ca o puştoaică punk ucigaşă dintr-un film de Quentin Tarantino.

„Bun. Am mare nevoie să arăt înspăimântător acum."

Străbătu hotărâtă coridorul şi deschise uşa de la camera Lindei cu atâta forţă încât se lovi de peretele din spatele ei.

– Mamă? spuse ea cu mâinile în şolduri. Gata cu zăcutul în pat şi cu plânsul de milă. Avem o întâlnire peste trei ore şi ai să ne duci acolo cu maşina. Deci poţi ori să te dai jos din pat şi să începi să te pregăteşti singură, ori o să te trag eu jos din pat, o să te târăsc la baie şi o să te ţin sub duş până eşti curată.

Îndreptă o privire atât de furioasă spre corpul întins al mamei sale încât fu surprinsă să constate că ochii nu-i sfredeliseră o gaură fierbinte prin plapuma în care se învelise Linda.

– Ai de ales.

*

– Petal! Linda! Michelle Lee-Glazer îşi flutură mâna spre Petal şi mama ei de pe terasa restaurantului Ivy la fel de entuziast de parcă emisiunea lui Linda nu s-ar fi scufundat mai repede decât Titanicul.

– Ticăloasă ipocrită, bombăni Linda. Am auzit că se gândesc să arunce emisiunea într-un interval orar mort. Sâmbătă noaptea de la trei. De necrezut.

Dar Petal nu o băgă în seamă pe mama ei. Cum copilărise în casa lui Gold, se obişnuise cu ideea că producătorii executivi erau în stare să te încurajeze cât se poate de mult la un proiect, cu feţele schimonosite în zâmbete largi, apoi să se întoarcă şi să-ţi reteze picioarele de sub tine cu o sabie, afişând în continuare aceleaşi zâmbete uriaşe.

„Nu te plângi de asta. Aşa funcţionează industria muzicală şi tot aşa şi televiziunea. Zâmbeşti şi tu şi încerci să obţii tot ce poţi de la ei cât timp încă îţi mai oferă ceva."

Prin urmare, Petal îi făcu şi ea cu mâna lui Michelle, veselă, şi îşi împunse mama zdravăn în coaste, trecând pe lângă camerele postului TMZ ce aşteptau apariţia vreunei celebrităţi, urcând cele câteva trepte şi croindu-şi drum printre mese spre colţul terasei unde era aşezată Michelle. Restaurantul Ivy era unul dintre localurile clasice frecventate de vedete din L.A.; terasa sa drăguţă înălţată, înconjurată de un gard alb de lemn acoperit de iederă, mesele sale de fier vopsite în verde şi scaunele asortate cu perne în carouri mărunte roşii îi dădeau un aspect în stil rural şi relaxat, dar ofereau, de fapt, scena perfectă pe care actorii şi muzicienii puteau urca pentru a vedea şi a fi văzuţi. Cuplurile care îşi doreau ca noua lor relaţie să fie descrisă în presă se întâlneau la acest restaurant, stăteau pe terasă şi se dedau la gesturi drăgăstoase, hrănindu-se unul pe celălalt şi chicotind jucăuş de dragul paparazzilor.

Michelle era aşezată lângă o altă femeie, pe care o prezentă ca fiind Jenny Bui. Cele două, ambele producători executivi la VH1, semănau foarte mult: erau amândouă subţiri ca trestia graţie orelor de spinning şi de box

cu fitness pe care le făceau în fiecare zi în zori, cu părul pieptănat pe spate pentru a le dezveli fețele, cu machiajul minimal, îmbrăcate în tricouri și blugi negri strâmți, cu dinții atât de perfecți încât Petal își trecu automat limba peste proprii dinți, jenată.

– Mă bucur atât de mult să vă cunosc! spuse Jenny, strângându-le mâinile cu mult entuziasm. V-am întâlnit pe amândouă la petrecerea de lansare, desigur, dar erau atâția oameni acolo încât probabil nu mai țineți minte. Petal! Îmi place la nebunie părul tău! Și ținuta ta! E atât de tipic londoneză!

– O, ador Londra, oftă Michelle, când se așezară toate. Londra cea plină de viață! Autobuzele alea roșii și, o, Doamne, taxiurile negre! Mișto, iubita!

Jenny aprobă viguros din cap.

– E o experiență totală, spuse ea.

Petal își întipări un zâmbet pe chip și nu se mai dezlipi de el.

– Da, Londra e foarte tare, spuse ea. Are o industrie muzicală fantastică. De fapt, prietenul meu face parte dintr-o trupă foarte tare. KillBuzz. Ați auzit de ei? Sunt pe punctul de a deveni un fenomen.

– KillBuzz? Jenny se întoarse spre Michelle. Ai auzit?

Michelle clătină din cap și își împreună palmele, prefăcându-se că își cere iertare:

– Îmi pare rău! spuse, plecându-și capul a scuză. Noi avem de lucru cu televiziunea. Nu suntem, știi tu, puștoaice tinere și moderne care să fie sută la sută la curent cu cele mai recente trupe.

– Suntem, de fapt, două doamne bătrâne, o aprobă Jenny, plecându-și și ea capul pentru a o imita pe Michelle și zâmbind pentru a arăta că glumea.

„Dar chestia este că mie chiar mi se par bătrâne", își spuse Petal. „Adică au, probabil, aproape patruzeci de ani."

Dar reuși să râdă vesel și să-și dea ochii peste cap într-o manieră ce păru să le convingă pe Michelle și Jenny că ideea de a fi considerate bătrâne era demnă de tot râsul.

– Și îmi place foarte mult accentul tău, adăugă Jenny, aplecându-se în față. America e înnebunită după accentele britanice.

– Absolut, aprobă Michelle din cap. De fapt, cred că una dintre greșelile pe care am făcut-o cu emisiunea *Cougar Hunt* – o privi pe Linda pentru prima dată – a fost faptul că nu i-am cerut Lindei să-și folosească mai mult accentul britanic! Și cuvinte argotice – argoul britanic e foarte apreciat pe aici!

O privi pe Linda, așteptând un comentariu, dar fața tensionată a acesteia rămase fără expresie.

– Adică argou poetic? întrebă Linda într-un final. Țâță de mâță? Țac, pac, te-am pupat?

– Ăă... – Jenny îi aruncă o privire rapidă lui Michelle, cu o expresie de dezamăgire – nu-i tocmai ceea ce...

Petal fu lovită brusc de inspirație:

– Știu exact la ce vă referiți, spuse. Știți ce înseamnă „lipăială"? Sau „lipeală"?

Michelle și Jenny clătinară din cap la unison.

– A, nu, stai! spuse Michelle înflăcărată. Nu cumva „lipeală" e ceva de băut?

– Sau o combinație de haine?

– Nu, spuse Petal, lăsându-se pe spate, pregătindu-se să facă tot posibilul pentru a se vinde pe ea și tot ceea ce era britanic în ea acestor americance bizare. E sex. Când pui de-o lipeală cu cineva, faci sex cu persoana respectivă. Dar dacă ajungi la o lipăială, doar vă sărutați.

– Ooo! Nu-i de dorit să încurci termenii ăștia! croncăni Michelle, bătând din palme.

– Pe de altă parte, spuse Petal, cuprinsă de avânt acum, mai există un cuvânt foarte urât care seamănă cu lipăială și lipeală. Deci trebuie să fii foarte atent să nu-l încurci nici pe ăla. E lipitură.

– Lipitură, rostiră în cor Michelle și Jenny, cu ochii licărindu-le.

– Da. Petal se chinuia acum să nu izbucnească în râs. Se referă la o tipă care-i foarte ușor de agățat. Știți voi, care face pe buda publică.

Își auzi accentul devenind o parodie a realității, ca un actor dând probe pentru rolul unui londonez

și forțându-și prea mult accentul în încercarea de a-l convinge pe regizor că e potrivit pentru rol; dar Michelle și Jenny savurau fiecare picătură pe care le-o oferea. Cu cât devenea mai pronunțat accentul ei, cu atât ele se aplecau mai mult spre ea.

– Ca un fel de panaramă, spuse Jenny, privind-o pe Michelle.

– Da. E echivalentul a ceea ce voi numiți panaramă. Care e un cuvânt foarte amuzant pentru noi, spuse Petal fără să clipească, fiindcă în Anglia noi ne gândim la panoramă, care e un peisaj.

– O, Doamne! Ce caraghios! Michelle bătu din nou din palme. Ești foarte, foarte distractivă!

– Și ador ținuta ta, adăugă Jenny. Ți-am spus asta deja?

– Doamnelor? Un chelner exagerat de arătos apăru lângă umărul lui Jenny, oferindu-le meniuri. Am venit și mai devreme, dar părea că vă simțiți atât de bine și nu am vrut să vă întrerup – pot să vă ofer meniurile acum?

– Sigur! spuse Jenny entuziastă. Mi-ar prinde bine ceva de mâncare – ce zici, Michelle?

– Absolut, consimți Michelle, zâmbindu-i lui Petal. Îți place mâncarea Cajun? Au așa ceva în meniu. Sau paste.

„De parcă voi mâncați vreodată paste", își spuse Petal, privind silueta subțire ca trestia a lui Michelle. „Dar hei, dacă ne fac cinste cu cina, înseamnă că sunt interesate..."

– Minunat! spuse. Nu-i așa că-i grozav, mamă? O lovi pe Linda pe sub masă. Eu și mama suntem aproape ca două străine, adăugă. Abia acum începem să ne cunoaștem din nou. E chiar teribil de bizar, pe cuvânt.

– Da, așa e, spuse Linda, răspunzând semnelor lui Petal.

– Chiar teribil de bizar! repetă Michelle veselă. E așa de amuzant! Luă meniul și îl puse înapoi pe masă fără a se uita în el. Eu voi servi o salată Caesar, cu sos degresat pe lângă, spuse automat. Și un cocktail Bellini.

– Ei da, Michelle! Un Bellini! Asta e chiar teribil de bizar! spuse Jenny cu cel mai prost accent britanic pe care îl auzise Petal vreodată.

– O, n-ai decât să mă lipăi! spuse Michelle, chicotind ca nebuna.

„Oamenii ăștia sunt țicniți", își spuse Petal, luând meniul cu motive florale. „Dar hei, dacă asta ne face rost de o emisiune pentru mine și mama, o să le dau argou britanic cât să nu poată duce."

– Hei, le spuse lui Michelle și Jenny. Știți ce înseamnă cuvântul „găoază"?

Clătinară din cap, cu ochii mari de nerăbdare.

– Ei bine, spuse Petal veselă, fiți atente...

Amber

– O, Doamne. *Boe môj!*

Slava era pe punctul de a leșina de entuziasm.

„Dacă n-aș ști acum că nu e o idee bună, i-aș spune să ia o pastilă să se calmeze", își spuse Amber sec.

– Este aici! În casa noastră! Joe Jeffreys e în casa noastră!

Alergând spre oglindă cu o viteză surprinzătoare, Slava își aranjă părul deja coafat perfect, asigurându-se că totul era în regulă. Apoi se întoarse să o privească pe Amber.

– Elegantă, spuse distrată, arăți elegantă, asta e bine – ca o prietenă, o fată pe care o poate scoate la cină...

– *Matka!* Amber își dădu ochii peste cap. Nu ies la întâlnire cu Joe! Asta nu e o întâlnire! Mergem la Cascabel pentru ceremonia de adio a lui Brian! O să plângem mult cu toții și o să vorbim despre lucruri foarte personale. De fapt, e exact opusul a ceea ce-ar trebui să facă oamenii la o întâlnire, adăugă. Asta a fost o glumă. Poți să râzi acum. Dar nu prea se aștepta ca mama ei să înțeleagă. Și dacă ar fi să ies la o întâlnire cu Joe, continuă ea, ar fi destul de urât din partea mea, având în vedere că Tony plătește pentru acoperișul de deasupra capului nostru.

Slava se descotorosi de problemele de conştiinţă ale lui Amber cu o singură mişcare rapidă, tăind aerul cu mâna în jos. Aranjându-şi perlele, porni în grabă spre uşă.

– Vin să-l cunosc, spuse ea hotărâtă. Asta e ceva ce trebuie să văd cu propriii ochii.

Amber îşi aruncă o privire în oglindă. Slava avusese dreptate, era într-adevăr îmbrăcată foarte elegant, într-o rochie petrecută din crep de mătase, Diane von Furstenberg, cu un imprimeu verde-închis, pe care şi-o prinsese în talie cu o curea lată de piele maro. Cerceii somptuoşi de aur îi atârnau până aproape pe umeri, iar părul îi era prins într-o coadă de cal, fină ca mătasea, pentru a-i pune în evidenţă structura osoasă perfectă. Pantofii Prada maro, cu toc jos şi decupaţi în faţă, se asortau la curea, iar picioarele uşor bronzate îi erau goale. Astfel îmbrăcată, ar fi putut lua prânzul cu un membru al familiei regale sau ar fi putut participa la nunta unei celebrităţi.

Dar destinaţia ei era mult mai importantă decât oricare dintre acestea. Avea să-l vadă pe dr. Raf din nou şi de-abia dacă putea respira de entuziasm. Încă de când o sunase Daniyel, cu două zile în urmă, pentru a organiza această revedere, nerăbdarea lui Amber se intensificase treptat, atingând acum un punct febril.

Slava cobora deja grăbită scările ce dădeau spre curte, unde era parcată limuzina neagră a lui Joe, marca Hummer, cu şoferul aşteptând lângă portiera pasagerilor, gata să o deschidă pentru Amber. Îi aruncă o privire nesigură Slavei, de parcă s-ar fi temut că avea să încerce să urce şi ea în maşină.

„O, *Matka*." Amber simţi un val de afecţiune ridicându-se în ea. Vederea mamei sale, de regulă foarte calmă, purtându-se ca o adolescentă îndrăgostită de o vedetă, o înduioşă neaşteptat de mult, făcând-o să-şi dorească să o cuprindă pe Slava în genul de îmbrăţişare uriaşă pe care mama ei – în permanenţă atentă să nu-i fie turtit părul – cu siguranţă nu ar fi apreciat-o. Amber o urmă pe Slava, ieşind în curte; chipul şoferului se lumină instantaneu când o văzu pe Amber, care arăta ca fiind

de departe cea mai potrivită însoţitoare pentru şeful lui extrem de celebru.

– Domnişoară Peters? Vă rog, spuse el, deschizând portiera.

– Bună, scumpo! strigă Joe dinăuntru. Urcă!

– Joe..., Amber băgă capul în maşină. Vrei, te rog, să o saluţi pe mama? Cred că moare de nerăbdare să te cunoască.

Joe Jeffreys era întotdeauna un gentelman când era vorba de doamne mai în vârstă, în general, şi de mame, în special.

– Doamnă Peters! Mă bucur mult să vă cunosc! spuse Joe, sărind din Hummer şi cuprinzând palmele Slavei în mâinile lui uriaşe. Acum văd de unde a moştenit Amber frumuseţea!

– De fapt, nu, îl corectă Slava, clipind în faţa priveliştii impresionante a unei vedete de Hollywood, erou de filme de acţiune, înalt de peste un metru optzeci şi cinci, blond, cu ochi albaştri şi muşchi puternici. Tatăl lui Amber era foarte arătos. De asta e Amber atât de frumoasă. Arată ca o fată slovacă, e adevărat. Asta a moştenit de la mine. Dar frumuseţea, nu.

Joe căscă gura mare de uimire în faţa sincerităţii paralizante a Slavei.

– Uau, spuse el. Sunteţi o femeie puternică, doamnă Peters.

– Slovacii spun lucrurilor pe nume, declară Slava mândră.

– Văd! Ei bine, mi-a făcut plăcere să vă cunosc, spuse Joe, eliberându-i mâinile.

– Şi mie. Slava îl salută din cap aprobator, cu buzele înguste curbându-i-se într-un zâmbet autentic. Se spune că actorii nu sunt la fel de chipeşi şi în persoană. Nu este adevărat în cazul tău. Tu eşti şi mai chipeş.

– Mă faceţi să roşesc, doamnă Peters, spuse Joe amabil, aruncând o scurtă privire amuzată şoferului său, care rânjea făţiş acum. Sper să ne mai vedem. Amber, scumpo, mergem?

O ajută pe Amber să urce în Hummer şi sări după ea, ocupând un loc lângă ea în vreme ce Amber privi în jur,

examinând luxul ce o înconjura: patru scaune uriaşe de piele neagră, aşezate faţă în faţă două câte două, cu măsuţe joase între fiecare pereche şi un bar ce se întindea de-a lungul laturii îndepărtate a maşinii, blocând portiera în partea aceea. Scaunul era nemaivăzut de confortabil, atât de adânc încât aveai impresia că te cufundai în cel mai luxos fotoliu din lume.

– Se lasă pe spate, spuse Joe încântat de sine. Eu am pus să fie instalate. Uite.

Se întinse şi întoarse în sus unul dintre braţele fotoliului lui Amber, dând la iveală un panou de comandă ce părea desprins direct din navetele NASA. Joe apăsă un buton; Amber ţipă ascuţit când spătarul scaunului ei se lăsă pe spate şi un scăunel pentru picioare apăru sub picioarele ei.

– Vrei un masaj? întrebă Joe, rânjind la reacţia ei. La naiba, cine nu vrea aşa ceva?

Apăsă alte două butoane. Sub pielea groasă ce alcătuia tapiţeria scaunului, o serie de roţi începură să se învârtă, coborând şi urcând pe coloana vertebrală a lui Amber, împingându-se în omoplaţii ei, relaxându-i partea de jos a spatelui.

– E ca cele pe care le au la saloanele de pedichiură, spuse el vesel. Doar că mult mai spectaculos.

– Uau, spuse Amber, închizând ochii încântată în vreme ce vertebrele i se întinseră sub presiunea mecanismului din scaun. Maşina ieşi din curte, cu botul aplecându-se când coborî uşor pe panta abruptă a dealului spre Laurel Canyon Boulevard. N-aş face altceva decât să mă plimb toată ziua cu maşina dacă aş avea aşa ceva.

– Să ştii că, de când a explodat toată povestea asta în presă, exact asta am tot făcut şi eu, spuse Joe. Asta e mijlocul meu de transport secret, cu care pot să mă furişez. Mă duc cu maşina Prius până la studio, sar în frumoasa asta, apoi pot să merg unde vreau fără să fiu prins de paparazzi. Lovi uşor geamurile. Nu se poate vedea înăuntru. Rânji. Acum câteva zile m-am dus la Vegas. Mi-am luat o cameră privată, am jucat puţin poker, m-am relaxat. A fost grozav. Se întinse pe spate în scaunul lui. Bun sistem, ei? Îmi permite să mă strecor înapoi

la Cascabel pentru ultima zi a lui Brian. Nu aş fi vrut să ratez asta. Brian e un puşti bun. Trebuia doar să găsesc o cale să mă asigur că presa nu află despre asta.

– E foarte frumos din partea ta că faci efortul ăsta, spuse Amber. Ştiu că va însemna foarte mult pentru Brian. Te admira foarte mult.

Joe se crispă.

– Mă simt naşpa că m-am internat din motive false, recunoscu el. Apoi, după tot ce s-a întâmplat – măcar atât să fac, să mă întorc pentru el.

„Majoritatea oamenilor la fel de faimoşi ca Joe ar fi întors spatele poveştii fără să privească măcar o dată în urmă", îşi spuse Amber. „Joe e un tip foarte de treabă."

– Şi, oricum, îmi place ideea, într-o oarecare măsură, adăugă Joe. Adică n-am apucat nici măcar să-mi iau la revedere de la nimeni. Mi-a părut foarte rău pentru asta. Aşa avem ocazia să facem ceea ce trebuie. Rânji. Să obţinem o rezolvare finală din punct de vedere emoţional, după cum ar spune psihiatrul.

– Daniyel a spus că va veni toată lumea din grupul nostru, spuse Amber. Chiar şi Petal. Brian a cerut să fie toată lumea prezentă.

– Asta e un act de mare curaj din partea lui Petal, spuse Joe rânjind. Având în vedere că sunt o grămadă de oameni care ar vrea s-o sfâşie în bucăţi. De-abia aştept să văd ce îi spune Skye.

Amber îi aruncă o privire, încercând să-i ghicească sentimentele faţă de Skye.

– Eşti nerăbdător să o vezi? Pe Skye, adică, adăugă imediat.

– Da! Grozav! E o tipă mişto. Joe zâmbi, aducându-şi aminte. Ne-am distrat o grămadă.

Amber aşteptă să vadă dacă Joe avea să mai spună ceva despre Skye, în schimb acesta îşi drese vocea şi continuă uşor jenat:

– Scumpo, trebuie să te întreb ceva. Mi-am cam făcut griji pentru situaţia ta, iar acum că am văzut că încă locuieşti cu mama ta... Îşi trecu o mână prin părul bogat. Crezi că-i o idee bună? Cum te descurci cu ceea ce dr. Raf ar numi evitarea recăderilor?

Amber opri programul de masaj și se răsuci în scaun pentru a-l privi pe Joe în față. Chipul lui arătos era plin de îngrijorare.

– Știu că nu e ideal să locuiesc în continuare cu ea, spuse ea simplu. Dar sunt multe lucruri pe care trebuie să le pun la punct. Trebuie să-mi reconstruiesc o viață întreagă – trebuie să găsesc o cale sau alta de a avea grijă de ea, pentru început. Merg zilnic la întâlniri și la un terapeut pe care mi l-a găsit dr. Raf. Dar dacă aș încerca să fac totul deodată, mi-e teamă că aș intra singură în panică, iar asta ar atrage riscul unei recăderi.

Joe aprobă din cap încet.

– Înțeleg, spuse. Nu îmi place, dar înțeleg. Mama ta înghite în continuare pastile ca un personaj din *Valea păpușilor*?

– O, da, spuse Amber cu un zâmbet strâmb. Asta nu se va schimba niciodată.

Joe oftă:

– De asta am vrut să-ți rezolv audiția cu Jeff Ringquist, spuse el. Să-ți găsesc ceva de lucru din care să câștigi bani. Să-ți asiguri un venit propriu, ca să te poți muta singură. Rânji. Jeff mi-a spus că ai primit rolul.

– Nu a fost prea diferit de filmarea unei reclame, recunoscu Amber. Am încercat să nu mă gândesc prea mult la ceea ce făceam.

Joe izbucni în râs.

– Ai un talent înnăscut! spuse el vesel. Să știi că asta e cel mai greu – să nu te gândești prea mult la ceea ce faci. Să ieși doar în față și s-o faci. Majoritatea oamenilor ajung prizonieri ai propriilor minți. Se gândesc prea mult la cum să-și citească replicile.

– Presupun că eu am noroc, spuse Amber, chicotind. Nu cred că am avut vreodată o problemă cu gânditul în exces.

– Nici eu, păpușă! spuse Joe, zguduit acum de râs. E secretul succesului meu!

Apăsă un buton pe propriul panou de comandă, făcând să se ridice scăunelul pentru picioare și întinzându-se în fotoliu cât mai confortabil.

„Vreau să vorbesc cu el despre Skye și audiție", își spuse Amber, dar înainte să apuce să vorbească, îl auzi pe Joe spunând:

– Amber, păpușă, înțelegi că sunt blocat în toată situația asta cu Jennifer, nu? Gemu. Știi, privesc în urmă și mă întreb ce naiba a fost în capul meu când am acceptat planul ăsta. Dar Carmen – ea e agentul meu de presă, și agentul lui Jennifer –, ea și Jennifer formează un cuplu, știi. E o relație serioasă. Sunt împreună de câțiva ani. Rânji. Femeile, ei? Voi, doamnele, vă pricepeți mult mai bine să vă așezați la casa voastră. În fine, aranjamentul ăsta e perfect pentru ele. Jennifer se folosește de mine ca să scape de zvonuri, o are pe Carmen pentru tăvăleli, iar filmul ne va aduce tone de bani, ceea ce înseamnă că va reuși, în sfârșit, să producă un mic scenariu independent pe care tot tânjește de ani întregi să-l facă. Crede că îi va aduce un Oscar. Ea joacă rolul unei fete oarbe cu scleroză multiplă care moare, sau ceva de genul ăsta.

Deschise mâinile larg când Hummerul ieși pe autostradă.

– Dar eu cu ce mă aleg din asta, în afară de tone de bani? Pe lângă faptul că n-am deloc parte de sex – dacă încerc măcar să-mi fac rost, mă trezesc potopit de un torent de rahaturi! Oftă din nou. Carmen m-a păcălit să accept. Jur, femeia aia e foarte bună la ceea ce face.

– Nu poți anula logodna? sugeră Amber.

Joe clătină din cap vehement.

– Crede-mă, am sugerat asta după tot dezastrul cu reabilitarea. Dar nici nu se pune problema. Acum nu mai sunt presat doar de Carmen și de Jen – m-am trezit asediat din toate părțile și din studio. Tocmai au suferit pierderi însemnate cu filmul ăla uriaș cu extratereștri care a dat chix urât de tot, iar acum toate speranțele lor se bazează pe *Eu, el și Domnul Lăbuțe*. Dacă povestea de iubire dintre mine și Jen nu se traduce și în „viața reală" – puse ultimele două cuvinte în ghilimele evidente din tonul lui – le e teamă că filmul va fi un eșec.

– Trebuie să vă și căsătoriți efectiv? întrebă Amber.

Joe se strâmbă.

– Sper că reușesc să scap de asta, răspunse el. Să tot amânăm – știi tu, presiunile legate de muncă, diferențele dintre programele noastre de filmare... apoi în cele din urmă Jen va spune că mă iubește, dar nu mai e îndrăgostită de mine, că nu se poate împăca nicidecum cu trecutul, nu poate trece peste faptul că am înșelat-o. Asta dă bine pentru ea, fiindcă o face să pară o femeie puternică și independentă. Își dădu ochii peste cap. Așa că fiecare își vede de drumul lui. Eu sufăr în urma despărțirii, desigur. Dar în cele din urmă merg mai departe. Jen nu iese cu nimeni o vreme, fiindcă își lasă timp să treacă peste relația cu mine – ceea ce e perfect pentru ea, bineînțeles, fiindcă de fapt, o are pe Carmen.

Amber aprobă din cap.

– Pare plauzibil.

– Chiar așa e, nu? Joe se aplecă în față pentru a o privi. Dar înțelegi în ce situație rămân eu între timp. Își puse mâna peste a ei. Îmi plac femeile, Amber, spuse el cu sinceritate. Nu pot să renunț complet la femei pentru o perioadă între șase luni și un an, până când eu și Jen rezolvăm dezastrul ăsta în cel mai bun mod posibil din punct de vedere al relațiilor cu publicul. Și, evident, nu pot să mă mai descarc în cluburile de striptease. Chipul lui deveni neașteptat de serios. În plus, am început să mă întreb de ce fac asta în continuare. Cascabel m-a influențat, știi? Toate acele sesiuni cu dr. Raf, discuțiile despre lucruri la care nici măcar nu mă gândisem înainte. Îmi plac sincer femeile. Nu vreau să fiu ticălosul care plătește o fată de jumătatea vârstei lui să-i stea în poală îmbrăcată într-un slip minuscul. Se strâmbă. De fapt, îmi doresc așa ceva, dar nu vreau s-o fac, știi? Adică, ce se va întâmpla după ce mai îmbătrânesc? Nu vreau să fiu un moș libidinos. Chiar și Warren Beatty s-a cumințit. E timpul să mă gândesc la asta. Dr. Raf chiar a reușit să-mi pătrundă în suflet. E un tip al naibii de bun.

– Da, așa e, spuse Amber atât de încet încât Joe nici măcar nu o auzi.

– Deci am nevoie de o relație cu o femeie suficient de matură cât să înțeleagă ce se petrece, continuă el. Cineva cu care să pot continua să mă văd și în viitor, după

ce se liniștesc lucrurile. Joe își împleti degetele printre ale ei. Cineva ca tine, scumpo.

Și chiar în clipa în care Amber deschise gura să-l refuze, Joe se aplecă peste ea și o sărută cu o asemenea artă încât i se taie respirația.

Fu un sărut de talie mondială. Joe știa exact ce făcea; pe când Amber ridică mâna să îl împingă deoparte, era deja sub vraja lui, iar mâna îi căzu pe lângă corp, lăsându-se sărutată prelung și temeinic. Joe fu cel care puse capăt sărutului, lăsându-se pe spate cu o expresie satisfăcută pe chip și spunând:

– Ei bine, cu siguranță există atracție între noi...

– Ai putea crea atracție și cu o capră moartă, spuse Amber amețită, făcându-l pe Joe să rânjească încântat de sine.

Rămase liniștită o clipă, revenindu-și complet în simțiri; apoi se aplecă în față și-l plesni puternic pe Joe peste obraz.

– Ce nai..., dădu Joe să spună, părând complet uluit.

– Ești un desfrânat, Joe Jeffreys! spuse ea furioasă. Chiar și când eram la Cascabel, erai un desfrânat. Flirtai cu mine și făceai sex pe ascuns cu Skye!

– Nu voiam să te fac să te simți prost, dădu el să spună.

– Nu eu, idiotule! Nu mă interesează câtuși de puțin dacă flirtezi cu mine! îi aruncă ea. Vorbesc despre Skye. Cum crezi că ai făcut-o să se simtă?

Joe rămase cu gura căscată. O privi cu o expresie goală.

– Nici măcar nu te-ai gândit la ea, nu? continuă Amber furioasă. Nu aveai nimic împotrivă să ți-o tragi cu ea, dar în restul timpului tânjeai după mine, fiindcă ai fantezia asta ridicolă cum că aș fi un înger prăbușit! O, da, să nu crezi că nu sunt perfect la curent cu asta! Bărbații! Sunteți jalnici! Amber își îngustă ochii de furie. Ce, credeai că o să apari călare pe calul tău alb și o să mă salvezi? continuă ea. Ești un cretin! Nu te-ai gândit că trebuie să mă salvez singură? Se lovi cu pumnul în piept, complet luată de val acum. La ce m-ar ajuta dacă tu sau oricine altcineva ar face asta în locul meu?

Joe își plecase deja rușinat capul.

–Și îmi sugerezi să fiu prietena ta secretă? continuă ea furioasă. Chiar crezi că asta ar fi o idee bună pentru mine? Am fost dependentă aproape jumătate din viață și am ascuns acest lucru de aproape toată lumea. Și era să mor din cauza asta! Nu mai pot trăi cu secrete!

–Scumpo, îmi pare rău, dădu Joe să spună, roșu la față deja.

–De-abia dacă mă cunoști! insistă ea. E o nebunie să crezi că am putea să ne aruncăm orbește într-o relație! Mai ales când există cineva chiar sub nasul tău care și-ar da viața ca să te audă sugerându-i așa ceva! Cineva care are sentimente reale față de tine, cineva cu care chiar te înțelegi bine, cu care râzi și glumești, cineva cu care ești tu însuți! Nu ai fost niciodată tu însuți cu mine fiindcă erai atât de prins de fantezia ta imatură, de adolescent, în care voiai să mă salvezi!

Joe ridică ambele mâini într-un gest de predare.

–Oprește-te! o rugă. Înțeleg! Sunt un idiot! Sunt un nenorocit de idiot! Am înțeles totul complet pe dos! Te rog, încetează doar să mai strigi la mine!

Amber îl fixă cu privirea, gâfâind după tirada ei; simțea că nu spusese nici jumătate din ceea ce avea de spus.

–Te referi la Skye, nu? spuse Joe. Vrei să spui că Skye are sentimente pentru mine?

–Bineînțeles că mă refer la Skye! spuse Amber, vorbind încă destul de tare cât să-l facă să se retragă. Ea chiar ține la tine! Cred că s-a îndrăgostit de tine! Iar tu nici măcar nu te-ai obosit să iei legătura cu ea după ce ai plecat de la Cascabel.

–Totul a fost așa un dezastru, spuse Joe pe un ton de scuză. Voiam s-o fac. Așteptam doar să se limpezească apele. Apoi a apărut articolul ăla în *Investigator* și mi-am dat seama că scopul ei fusese de la bun început să mă prindă în capcană...

–Nu ar fi vorbit niciodată cu ei dacă ai fi luat legătura cu ea! insistă Amber. Chiar ea mi-a spus asta și o cred! A tot așteptat și a sperat că o s-o cauți și o să încerci s-o vezi din nou!

–Oh, spuse Joe încet, începând să înțeleagă ceea ce-i spunea.

„Nu-i vorba doar de Joe“, înțelese Amber brusc. „O parte din furia mea e îndreptată spre dr. Raf. Mi-aș fi dorit să fi luat legătura cu mine după ce am plecat – să vadă cum mă descurc. Sunt supărată că nu a făcut-o și mă descarc pe Joe.“

Hummerul oprise complet cu ceva vreme în urmă, dar Joe și Amber nu simțiseră că stăteau în loc. Într-un sfârșit, șoferul bătu în microfonul interfonului pentru a le atrage atenția; săriră amândoi ca arși.

–Mii de scuze, domnule Jeffreys, dar am ajuns la destinație și cred că, ăă, evenimentul dumneavoastră e pe punctul de a începe, spuse acesta, părând jenat chiar și prin difuzoare. Aș putea să...

–Da, da. Poți să deschizi portiera, spuse Joe, lăsându-se pe spate, luând o sticlă de apă și desfăcându-i capacul.

Portiera pasagerilor se deschise larg, iar Amber sări din mașină fără a-l mai aștepta pe Joe. Privi în spatele ei în limuzină, unde Joe încă stătea așezat, bând apă și părând amețit.

–Renunță la fantezii, îi spuse ea ferm. Concentrează-te pe ceea ce ai chiar sub nasul tău. Nu ai nevoie de un înger prăbușit. Ceea ce îți trebuie, de fapt, e un partener de fărădelegi.

Răsucindu-se pe călcâie, porni pe cărarea din dale de piatră ce ducea la intrarea principală în Cascabel. În spatele ei, Joe sări din Hummer, privind-o din urmă pe Amber, cu rochia de mătase învolburându-se în jurul picioarelor ei lungi. Încet, fluieră printre dinți, cu un sunet prelung, lent, visător, în vreme ce ea dispăru de sub privirile lui, intrând în clădire.

Skye

Așezată în holul recepției de la Cascabel, cu privirea fixată asupra celor trei vaze uriașe aranjate de-a lungul biroului de la intrare, umplute cu orhidee galben-deschis ce păreau un ghem de lumină pe fundalul pereților

verde strălucitor, Skye ajunsese devreme la această întâlnire. Tocmai se studia în panourile de oglindă dintre vaze, dar când o văzu pe Amber venind pe cărare, sări în picioare.

„Umblă de parcă ar fi pe podium“, își spuse Skye invidioasă. „Părul îi dansează ca într-o reclamă la șampon, picioarele se ridică în aer ca ale unui ponei, exact ca un model pe podiumul de defilare. Nu coboară privirea niciodată, chiar dacă merge pe o alee din dale. O urăsc.“

Apoi, în spatele lui Amber, la capătul cărării șerpuite, Skye observă o siluetă înaltă, cu umeri lați și picioare lungi, stând la umbra celor doi palmieri înalți ce încadrau intrarea în Cascabel. Era îmbrăcat neobișnuit de elegant, cu o cămașă albă și pantaloni gri, dar și dacă ar fi purtat un caftan până la pământ, Skye – la fel ca milioane de fani de-ai lui – i-ar fi recunoscut imediat chipul frumos și claia distinctivă de păr blond.

„Nu-mi vine să cred!“ Mâinile lui Skye se strânseră în pumni pe lângă corp, cu unghiile înfigându-i-se în palme. „A venit până aici cu Joe! Eu mi-am pus sufletul pe tavă în fața ei în biroul acelui producător, iar ea m-a ascultat, și în tot acest timp se vedea probabil cu Joe și râdea de mine, lăsându-mă să-i spun cât de mult țin la el – Doamne, aș vrea să-i strâng de gât pe amândoi!“

–Skye! spuse Amber temătoare, intrând pe ușa culisantă de sticlă de la intrare și observând-o pe Skye, a cărei expresie nu era tocmai primitoare.

Skye își observă reflexia într-una dintre oglinzi: întregul corp îi arăta ca un arc tensionat gata să explodeze.

–Voiam să-ți explic – în legătură cu audiția – dădu Amber să spună, dar Skye ridică o mână cu palma spre Amber, întrerupând-o.

–Nu vreau să știu nimic, spuse ea, în vreme ce ușa de sticlă se deschise din nou și Joe își făcu apariția, blocând lumina soarelui cu silueta lui masivă.

–Bună, Skye, spuse el jenat.

–Mda, spuse Skye rece, întorcându-se cu spatele și străduindu-se din răsputeri să nu plângă.

–Am întârziat? întrebă Petal, împiedicându-se la intrare și părând a fi cu răsuflarea tăiată. Traficul a fost îngrozitor, mi-a luat o veșnicie să ies din Valley...

Îmbrăcată în pantaloni scurți și o bluză fără bretele, din pânză flaușată portocalie, și încălțată cu șlapi, Petal arăta foarte în stil L.A.; singura diferență era faptul că picioarele ei lungi erau de un alb cadaveric, iar galbenul părului ei arăta strident de artificial. Fetele din L.A. încercau să pară cât mai naturale posibil. Fetele din Londra nu știau ce înseamnă natural nici dacă se uitau în dicționar.

–Văd că te-ai străduit să te îmbraci elegant pentru ultima zi a lui Brian aici, spuse Skye caustic.

Pe chipul lui Petal apăru o expresie de dezolare când aruncă o privire în jurul holului și remarcă ținutele celorlalți. Joe, în cămașa și pantalonii eleganți; Amber, în rochia ei de mătase de designer; chiar și Skye purta o rochie drăguță de vară cu dungi.

–Nu m-am gândit, mărturisi ea.

–Da, păi asta nu ar fi prima dată pentru tine, nu? comentă Skye, aruncându-se într-unul dintre fotolii.

Petal își mușcă buza.

–Îmi pare foarte rău pentru filmuleț, spuse ea, plimbându-și privirea între Skye și Joe. Chiar nu am vrut să se ajungă la un asemenea scandal. L-am trimis doar câtorva prieteni – iar apoi cineva le-a furat unul dintre telefoane...

–Te cred, spuse Skye sarcastic.

–Hei, e doar un copil. Și au dat-o afară și pe ea, îi spuse Joe lui Skye, în vreme ce umerii lui Petal se prăbușiră.

–Ce, îi iei apărarea acum? îi spuse Skye furioasă. A distrus totul, iar tu îi iei apărarea?

Ușile duble ce dădeau spre aripa de tratament se deschiseră, iar dr. Lucy apăru în mijlocul acelei scene, urmată îndeaproape de dr. Raf.

–Bun venit tuturor, spuse ea pe un ton vioi. Ei bine! Studie grupul strâns în hol. Este foarte frumos din partea voastră, a tuturor, că ați venit pentru ultima zi a lui Brian! Dați-mi voie să spun câteva cuvinte aici, înainte de a merge în sala de întruniri. Ridică o mână într-un

gest ce amintea destul de mult de cel al unui preot acordându-i iertarea unui pocăit. Trecutul este trecut. Ați fost invitați toți aici în spiritul iertării, pentru a sărbători tratamentul și refacerea lui Brian și pentru a-i oferi susținere.

Își lăsă capul într-o parte, cu zâmbetul neclintit, fără a privi pe nimeni anume, și continuă.

- S-au petrecut anumite fapte ce contravin politicii Cascabel și au existat anumite consecințe. Dar acum mergem mai departe.

„Doamne, vorbește cu noi de parcă am fi o grămadă de copii idioți", își spuse Skye iritată, în vreme ce dr. Lucy aruncă o privire piezișă spre dr. Raf, așteptându-se evident ca acesta să o aprobe.

Dr. Raf însă nu răspunse privirii dr. Lucy, nici măcar nu păru să observe că aceasta îl privea. Ochii îi erau fixați asupra lui Amber, iar Amber îl fixa la rândul său cu privirea de parcă ar fi fost amândoi într-un fel de transă.

Nerăbdătoare, Lucy îi dădu un cot, iar el reuși să scoată câteva cuvinte bâlbâite, întorcându-se pentru a-i conduce pe toți în sala de ședințe. Dr. Lucy îi aruncă lui Amber o privire care ar fi tăiat-o în bucăți dacă ar fi putut, și ridică mâna și mai mult, trecându-și-o peste părul negru perfect neted.

„Oare de ce face asta?" se întrebă Skye. „N-o să reușească decât să-l zburlească dacă îl tot atinge – nu că ar avea nevoie, probabil și-a băgat o jumătate de tub de fixativ în coada aia de cal..."

Apoi își dădu seama. Era mâna stângă a dr. Lucy. Iar pe cel de-al patrulea deget se afla un diamant mare, strălucitor, cu fațete pătrate, pe care dr. Lucy îl tot rotea dintr-o parte în cealaltă pentru a se asigura că reflecta lumina.

„Oh."

Skye începu să înțeleagă o mulțime de lucruri, unul după celălalt.

„Amber e cea pe care o fixează cu privirea. Lui Amber vrea să îi arate că e logodită – și, evident, dr. Raf e logodnicul. Bietul de el."

Acum că gesticulase suficient cu mâna cât să atragă atenție din belșug asupra diamantului ei, dr. Lucy o lăsă să-i cadă din nou pe lângă corp, afișând un zâmbet și mai luminos, cu o expresie vizibilă de triumf.

- Ei bine, Brian ne așteaptă! spuse ea. Azi e una dintre cele mai importante zile din viața lui! Să mergem și să ne asigurăm că e o experiență specială pentru el, bine?

Sala de întruniri a clinicii Cascabel îi păru bizar de familiară lui Petal, ca și cum s-ar fi întors într-o casă de familie. Trecuseră de-abia zece zile de când fusese dată afară și fu surprinsă de sentimentele de nostalgie pe care i le stârni întoarcerea acolo, într-o cameră în care își petrecuse atât de mult timp lovind picioarele scaunului sau plângând, înfofolită într-o pătură. Și fu surprinsă de cât de mult o bucură și revederea cu Brian, slăbănogul de Brian cu inelele și cerceii lui și umerii lui cocârjați.

- Fată! spuse el, aproape alergând spre ea să o îmbrățișeze. Ce mai faci? O bătu peste spate stângaci, ca și cum ar fi fost un amic de-al lui. Mi-a lipsit prezența ta aici, știi? spuse el. Și Joe. Rânji timid peste umărul lui Petal spre idolul lui. Adică mi-au lipsit toți cei din grup, spuse el, încă îmbrățișând-o pe Petal. Dar a fost ciudat să nu te am prin preajmă ca să putem discuta despre muzică.

- Brian, spuse Joe, apropriindu-se cu pași mari de el
și executând atât de bine îmbrățișarea masculină urmată
de o bătaie pe spate încât, când fu eliberat, Brian roșise de
încântarea de a fi fost întâmpinat atât de prietenește
de Joe. Mă bucur să te văd din nou, omule. Și bravo ție
că ai terminat tratamentul.
Brian își plecă fruntea, roșu până în vârful urechilor.
- Începem? întrebă cu o voce puternică dr. Lucy, care
părea să se afle la cârma acelei sesiuni.
Dar Joe, ocupându-și locul și făcându-i semn lui Brian
să se așeze lângă el, o ignoră; și era absolut imposibil ca
autoritatea dr. Lucy, chiar așa impunătoare cum era ea,
să fie mai puternică decât o vedetă de cinema obișnuită

ca lumea întreagă să-i urmărească și cel mai mic gest cu deplină atenție.

- Să începem cu începutul, spuse Joe pe o voce tărăgănată și relaxată, întinzându-și picioarele lungi în fața lui, privind în jur la cercul de scaune, cu ochii lui albaștri oprindu-se asupra fiecărui participant, unul câte unul.

Ridică mâinile într-un gest de scuză.

- Aș vrea să vorbesc despre problema cea mai evidentă și mai jenantă, spuse el. Eu și Skye nu am luat această reabilitare la fel de în serios ca unii dintre voi și vreau să-mi cer scuze pentru asta de la bun început. Nu a fost o dovadă de respect. Se strâmbă. Adică, nu m-am așteptat niciodată ca reabilitarea să fie floare la ureche, dar experiențele prin care ați trecut unii dintre voi - ei bine, nu vreau să credeți că eu și Skye ne-am bătut doar joc de toate astea când ne-am întâlnit pe ascuns ca să ne facem de cap, bine? Îmi pare sincer rău pentru cum s-a terminat totul.

- Și mie, îl aprobă Skye, ridicol de fericită că îi spusese pe nume.

Își dorea cu disperare ca Joe s-o privească, eventual să-i zâmbească. Să-și amintească exact cât de bine se simțiseră împreună.

- Mă bucur mult că ai înțeles asta, Joe. Și Skye, spuse dr. Raf, aplecându-se în față cu o expresie concentrată pe chipul lui frumos. Ai fi putut provoca probleme grave în recuperarea unor pacienți vulnerabili.

„Dr. Raf e foarte atent să nu o privească pe Amber acum", remarcă Skye. „Mă întreb dacă dr. Lucy recepționează și asta?"

- Eu sunt în regulă, dr. Raf, ciripi Brian. Străbat toți pașii necesari. Doar că mi-a părut rău când ați plecat voi doi, spuse el, privindu-i timid pe Joe și Skye. Era mișto când erați prin preajmă.

- Și erau buni la terapia de grup, aprobă și Mitch, dependentul de cocaină aproape mut, spre surpriza tuturor; toate capetele din încăpere se întoarseră să-l privească pe Mitch care, jenat ca întotdeauna când se trezea în centrul atenției, începu să-și scarpine furios barba țepoasă, într-un efort de a face față situației.

- Ultimul lucru pe care mi-aș fi dorit să-l fac ar fi fost să dau peste cap recuperarea cuiva, spuse Skye pe un ton sincer. Nu vreau să discutăm acum despre mine, dar țin neapărat să spun asta. Îi zâmbi lui Brian. Acum sărbătorim reabilitarea ta. E ziua ta. Suntem toți foarte mândri de tine.

- Asta e grozav, Skye, spuse dr. Raf, aprobând din cap. Suntem aici pentru a-l sărbători pe Brian. Să nu uităm, motivul pentru care facem atât de multă terapie în grup e pentru susținere reciprocă...

- Mi-a declanșat o recădere, spuse Mitch pe neașteptate, atât de tare încât dr. Raf se întrerupse. Când a explodat toată povestea aia, mi-a declanșat o recădere.

Începu acum să-și scarpine barba și mai frenetic; Skye îi auzea perii frecându-i-se aspru de unghii.

- Mitch? dădu să spună dr. Raf. Cred că...

- Consumam cocaină cu stripteuze, anunță Mitch vorbind tare. Cu stripteuze, de pe stripteuze, orice era posibil, eu făceam. Apoi apare ea aici – arată spre Skye – și e sexy ca naiba și vorbește despre faptul că e stripteuză și consumă cocaină și toate alea, așa că mi-a declanșat o recădere.
- Asta e foarte bine, Mitch, interveni și dr. Lucy
acum, dar hai să lăsăm asta deoparte deocamdată, până
putem discuta subiectul într-o sesiune individuală...
Dar Mitch, acum că începuse să vorbească în grup,
era de neoprit. Era ca o fântână ce fusese zăgăzuită,
și rupsese brusc toate stăvilarele, revărsându-se acum
într-un torent nesfârșit de apă.
- Mă gândeam la asta tot timpul, continuă el, cu pri-
virea alergându-i neliniștită prin încăpere. Cocaină și
stripteuze! Tot timpul! La naiba, nu v-ar veni să credeți
câți bani am stricat pe așa ceva în trecut. Apoi când am
aflat că ei chiar o făceau! Ăștia doi!
Degetul îi oscilă între Skye și Joe, de parcă ar fi exis-
tat cineva în încăpere care să aibă nevoie să i se explice
exact la cine se referea.
- Apoi m-am prăbușit complet! continuă el, retră-
gându-și mâna și folosind-o pentru a se scărpina din
nou pe obraz. Adică, ei chiar o făceau! Aici! Credeam

că o să înnebunesc! Apoi mi-am spus, la naiba, chiar sunt dependent și de sex! Fiindcă am în permanență imagini în cap – cu ea...

– Iuuu, spuse Skye, foindu-se jenată în scaun sub privirea ochilor mărunți ai lui Mitch.

– Mitch – încercă dr. Lucy din nou.

– Dar nici măcar nu vă consider pe voi vinovați! continuă Mitch, plimbându-și privirea între Joe și Skye. Nu te învinovățesc, omule! îi spuse lui Joe, chicotind într-o manieră ce o făcu pe Skye să se simtă și mai jenată. Aș profita și eu clar de așa ceva! Glumești? Știți cine a provocat tot dezastrul ăsta? Cine mi-a băgat toate gândurile astea în cap? Tu!

Arătă cu degetul acuzator spre Petal, care tresări șocată.

– De ce dracu' ți-a trebuit, continuă el, să te furișezi și să faci poze cu ei? Tu mi-ai băgat toate ideile astea în cap! Toate pozele alea! Adică, înainte doar îmi imaginam chestii, dar după ce am aflat că ei chiar o făcuseră, nu m-am mai putut împiedica să nu vizualizez imaginile! Simțeam că înnebunesc!

„Chiar ești complet nebun", își spuse Skye, și privirea ei o întâlni pe cea a lui Joe preț de o clipă chinuitoare de rușine. Chiar și Joe, care nu-și pierdea niciodată sângele-rece, își schimonosise chipul într-o expresie care spunea, mult mai grăitor decât orice cuvinte, cât de mult își dorea să se afle altundeva, oriunde numai acolo nu.

– Mitch, ai nevoie să iei o pauză? întrebă dr. Raf.

– Ea trebuie să ia o pauză! spuse Mitch, îngustându-și ochii spre Petal, fără ca degetul să i se îndepărteze măcar o clipă dinspre ea. Ea nu ar trebui să se afle aici! Nu-i învinovățesc pe ei. Își plimbă din nou capul între Skye și Joe. Ei doar au făcut ceva firesc! Dar ea – s-a furișat, i-a spionat, le-a făcut poze, le-a arătat presei...

Skye înțelese brusc despre ce era vorba. Mitch murea de frustrare că nu fusese el cel care să-i spioneze pe ea și pe Joe. Nu suporta gândul că Petal îi văzuse, iar el nu.

– Tu – e în întregime vina ta! spuse Mitch aproape plângând acum, acuzând-o pe Petal. Tu ai stricat totul! Ai făcut să fie dați afară... eram un grup atât de plăcut...

tu, cu furișatul și spionatul tău... puștoaică răzgâiată și bogată care n-avea nimic mai bun de făcut! Tu și problemele tale cu taică-tu!

– Mitch, te rog, spuse Amber. Chiar te legi de ea nejustificat...

Petal își ținea capul plecat, cu obrajii inundați de roșeață provocată de furie și de jenă.

– Ce ești tu? Un fel de voyeur? îi aruncă Mitch lui Petal. Ar trebui să-ți fie rușine de tine!

– Mitch! Dr. Lucy se aplecă înainte și ridică o mână chiar în fața lui Mitch, ceea ce reuși efectiv să-l facă să tacă. Te rog să respecți regulile sesiunii!

„O, slavă Domnului", își spuse Skye, relaxându-se în scaun. „În sfârșit, lucrurile încep să se calmeze. N-am crezut că am să ajung vreodată să-i fiu recunoscătoare doctorului Lucy..."

– Acum că am lămurit asta, spuse dr. Lucy, cuprinzând cu privirea cercul de scaune, cred că Mitch exprimă o problemă importantă și nerezolvată a grupului, pe care trebuie să o clarificăm pentru a permite tuturor să închidă acest capitol. Mai ales având în vedere că e ultima zi a lui Brian. Vrem să-l trimitem în lume cu siguranța că nu a lăsat nimic nerezolvat aici.

Îi zâmbi cu îngâmfare lui Petal.

– E adevărat că Skye și Joe au trădat încrederea tuturor, continuă dr. Lucy, și și-au cerut scuze pentru acest lucru. Dar adevărata trădare e atunci când cineva ia o problemă privată din interiorul clinicii de reabilitare și o oferă pe tavă lumii din afară, iar asta e ceea ce îi reproșează Mitch lui Petal. Dr. Lucy își încrucișă brațele peste piept. Cred că toți ne simțim trădați de tine, Petal, nu-i așa? Acum ți se oferă o șansă foarte bună să vorbești despre ceea ce ai făcut și să îți ceri scuze în fața grupului. Sunt îngrijorată că s-ar putea să subestimezi gravitatea acțiunilor tale. E cel mai grav caz de trădare a încrederii în grup cu care ne-am confruntat vreodată în istoria clinicii.

– Lucy, nu e nici momentul, nici locul potrivit, interveni dr. Raf grăbit, răsucindu-se pentru a o privi în față.

„Mult succes cu asta", își spuse Skye, urmărind cu ochi mari scena ce se desfășura în fața ei. „A prins deja prada în colți."

– Întreaga situație a fost foarte dificilă pentru noi toți! spuse dr. Lucy, pe un ton la fel de luminos și de ascuțit ca diamantul de pe degetul ei. Cât se poate de foarte dificilă! Iar tu, Petal, ești cea care ne-a dezamăgit cel mai tare!

Petal înălță capul. Lacrimile i se scurgeau pe obraji, dizolvând o parte din creionul dermatograf. Ochii umflați îi erau la fel de roșii precum obrajii, și la fel de nervoși:

– Am spus că-mi pare rău! spuse ea furioasă. Am spus că-mi pare rău și că nu voiam ca acele fotografii să fie publicate, dar oricum continuați să mă atacați, ceea e ce complet nedrept! Strânse din ochi spre dr. Lucy. Nu eu sunt cea care îi trădează pe toți cei de aici! Ne-ai tot băgat în ochi inelul tău de parcă ar fi o nenorocită de lanternă – ei bine, ar trebui să te uiți la propriul tău logodnic!

În celălalt capăt al cercului, Skye o văzu pe Amber tresărind, în vreme ce Petal continuă:

– Știu că el și Amber făceau ceva! Aveam sesiunea cu dr. Raf imediat după Amber și știu că se petrecea ceva între ei! Ar fi trebuit să-i vezi cum arătau după aceea! Petal gâfâia acum de furie: Te crezi atât de mai presus de noi toți! spuse ea, sărind în picioare, cu mâinile pe șolduri și privind-o de sus pe dr. Lucy. Ei bine, nu ești, vacă îngâmfată! Nu ești! Cum îndrăznești să-mi ții morală despre trădare, de parcă aș fi cea mai rea persoană din această încăpere – în vreme ce logodnicul tău te-a înșelat cu o pacientă!

Practic toți cei din cameră își ținură respirația de șoc. Skye își auzi propria exclamație de surpriză, aproape un strigăt; nu-i venea să creadă că Petal mersese atât de departe, că efectiv îi acuzase pe dr. Raf și pe Amber că făcuseră sex.

– OK, cer o pauză, spuse Joe, ridicându-se și el în picioare. Situația a scăpat de sub control. Sunt sigur

că nimeni nu crede cu adevărat ceea ce tocmai a spus Petal. Al naibii să fiu dacă eu cred...

– Curvă ce ești! țipă dr. Lucy, sărind de pe scaun ca și cum ar fi fost ejectată dintr-un avion.

Petal se pregăti s-o înfrunte, dar nu ea era ținta lui Lucy.

– Știam că se petrece ceva! strigă dr. Lucy, aruncându-se spre Amber.

Amber nu avu timp să se ridice din fotoliu. Brian fu cel care, fiind așezat lângă ea, se întinse în față și o prinse pe dr. Lucy, trăgând-o în spate. Dr. Lucy ateriză stângaci în poala lui Brian, iar el o cuprinse cu brațele de talie, într-o parodie de îmbrățișare.

– Curvă ce ești! îi strigă aceasta iarăși lui Amber, lovindu-l pe Brian. Te-am văzut făcându-i ochi dulci! Te-am văzut jucându-ți rolul de mică ființă neajutorată!

– Ba nu! îi strigă Amber la rândul său, împingându-și scaunul în spate și ridicându-se. N-am făcut asta! Crede-mă, dacă există vreun bărbat pe care să-l fi cunoscut vreodată care nu consideră că sunt o mică ființă neajutorată ce trebuie salvată, acela e dr. Raf! El mă respectă și m-a învățat cum să mă privesc ca pe o femeie matură!

– O, pun pariu că a făcut-o! mârâi dr. Lucy, dându-i un cot în stomac lui Brian pentru a-l face să-i dea drumul.

Cu un mic țipăt disperat, Brian își slăbi strânsoarea, iar dr. Lucy se ridică din nou în picioare.

– Doamnelor! Joe interveni între ea și Amber, cu toți cei un metru nouăzeci ai lui și lat cât un zid de cărămidă. Vă rog! Să ne calmăm cu toții!

Skye își împinsese puțin scaunul în spate pentru a nu fi călcată în picioare sau a se trezi cu cineva căzând peste ea. Ridicând privirea, o surprinse pe cea a lui Petal.

– Ai stârnit urât de tot rahatul de data asta! îi transmise pe mutește.

– A meritat-o! murmură Petal în replică.

„Da, dar cum rămâne cu Amber și cu dr. Raf?" își spuse Skye. Surprinse din nou privirea lui Mitch – acesta se zgâia la ea într-un mod ce îi dădea fiori, ca și cum și i-ar fi imaginat pe ea și Joe împreună. „Ei bine,

presupun că nu toţi bărbaţii de aici s-au îndrăgostit de Amber. Eu m-am ales cu dezaxatul căruia i s-a pus pata pe mine."

- Hei, doamnă - Dr. Lucy se aruncase asupra lui Joe, care o prinsese de umeri şi o ţinea la distanţă. Calmează-te, bine? Petal vorbea doar ca să se afle în treabă. Ai atacat-o destul de urât.

- Lucy, spuse dr. Raf, venind lângă Joe, toate astea sunt complet deplasate...

- Nu-mi vorbi despre lucruri deplasate, ticălosule! Dr. Lucy se smulse din mâinile lui Joe şi se întoarse spre dr. Raf, cu ochii scânteindu-i furioşi.

- Trebuie să punem neapărat capăt acestei sesiuni, spuse dr. Raf foarte calm şi liniştit, ridicându-şi palmele în dreptul taliei şi apăsându-le în jos. Nu iese nimic bun din asta. Lucy, trebuie să punem capăt acestei sesiuni chiar în acest moment, bine?

Dr. Lucy inspiră adânc, recăpătându-şi controlul.

- Trebuie evident să discutăm, spuse dr. Raf. Dar nu e mediul cel mai potrivit. Reuşi chiar să zâmbească strâmb. Sesiunea trebuia să-i fie dedicată lui Brian - Brian, nici nu ştiu cum să-mi cer scuze...

Toată lumea se întoarse să-l privească pe Brian, care încă se ţinea de burtă şi tuşea în urma loviturii pe care i-o aplicase dr. Lucy cu cotul.

- Omule, nu-i cazul, spuse Brian cu respiraţia tăiată, ridicând o mână. A fost cea mai tare ultimă zi a mea la reabilitare.

- Lucy, să ne retragem o clipă, spuse dr. Raf, întinzând mâna şi prinzându-şi logodnica de braţ.

Toată lumea îşi ţinu respiraţia, dar dr. Lucy nu se răsuci pe călcâie să-i dea un pumn în faţă; în schimb, umerii i se pleoştiră, ca înfrântă, şi îl lăsă să o conducă spre ferestrele din capătul îndepărtat al sălii de întruniri.

- Oho, spuse Joe, expirând prelung şi zgomotos. Intens.

- Sunt copleşit! anunţă Mitch tare, fără a se adresa nimănui anume, ridicându-se de pe scaun. Sunt copleşit! Traversă tropăind încăperea, cu capul plecat, şi ieşi trântind uşa, dispărând din vedere.

- La naiba, mă bucur că nu mi-a fost coleg de cameră, spuse Joe. Ce ţăcănit!

- Brian... Petal se apropie de scaunul lui Brian şi se aplecă spre el. Îmi pare sincer rău pentru toate astea. Nu am vrut să-ţi stric ultima zi aici...

- Adevărul e că îţi place să fii în centrul atenţiei, spuse Brian, rânjindu-i. Poţi să-mi aduci nişte apă?

Când Petal plecă să-i caute lui Brian o sticlă de apă, Skye fu luată complet prin surprindere când descoperi că Joe se apropiase de ea.

- Vino cu mine în grădină, vrei? o întrebă el.

Skye privi în jurul ei, dar pentru prima dată în după-amiaza aceea, nimeni nu-i băga deloc în seamă. Nu îi opri nimeni când ieşiră din sala de întruniri; nu era nici un angajat pe coridor care să-i întrebe ce făceau.

Câţiva oameni pe care Skye nu îi recunoscu erau întinşi pe şezlonguri, fumând, la capătul îndepărtat al grădinii. Cu inima bătându-i nebuneşte de teamă şi de entuziasm, Skye se apropie de fântână şi se aşeză pe bordura lată de piatră. Joe o urmă şi se sprijini cu şoldurile de zid, scoţând un pachet de ţigări din buzunarul de la spate al pantalonilor.

- Deci, începu el, apoi tăcu, privind în depărtare.

„Ce se întâmplă?" se întrebă Skye frenetic. „Nu se poate să mă fi chemat aici doar ca să aibă cu cine să stea la o ţigară!" Îi aruncă o privire pe sub gene. Joe părea... „Derutat", îşi dădu ea seama. „E prima dată când îl văd pe Joe arătând prea puţin sigur de el."

- De ce n-ai încercat să dai de mine după ce-am fost daţi afară de aici? se trezi întrebându-l, pe o voce plină de regrete. Pe mine nu te-ai obosit să mă cauţi, dar ai luat legătura cu Amber...

Îi veni să-şi dea pumni pentru disperarea din cuvintele ei imediat ce şi le auzi. Dar nu se putea abţine. Ţinea foarte mult la el, şi crezuse că nu avea să-l mai vadă vreodată.

Joe îşi coborî privirea asupra ei, văzând implorarea pură din ochii ei:

- Păpuşă, spuse el blând, am dat întâmplător peste Amber într-un restaurant. Da, l-am trimis pe asistentul

meu să-i ceară numărul, dar nu m-am apucat să angajez un detectiv particular ca s-o găsească.

- Serios?

Chipul lui Skye se lumină pe loc.

„E ridicol cât de mult înseamnă asta pentru mine", îşi spuse. „Dar nu mă pot abţine. Când sunt cu Joe mă simt ca o puştoaică de şaisprezece ani îndrăgostită pentru prima dată."

- Bineînţeles, spuse Joe, liniştind-o. M-am bucurat să o văd. Dar aveam de rezolvat destule rahaturi de-ale mele după tot ceea ce s-a petrecut aici, ştii? Joe ridică din umerii lui largi. Nu ţi-ar veni să crezi prin ce coşmar am trecut cu Jen şi Carmen. Carmen ţipă, iar Jen produce un fel de scheunat ascuţit. E ca şi cum ai fi atacat de un alsacian şi un chihuahua.

Skye nu se putu abţine să nu zâmbească.

- Aşa e mai bine, spuse Joe aprobator, coborând mâna pentru a-i desena conturul buzelor cu degetul lui mare. Şi, scumpo, adăugă el trist, nici tu nu m-ai vrut doar de dragul ochilor mei albaştri, nu? Îşi scoase o ţigară din pachet. M-ai filmat în tot acel timp. Asta m-a durut puţin, trebuie să recunosc.

Skye îşi muşcă buza.

- Mi-aş fi dorit să nu o fi făcut, mărturisi ea cu tristeţe. Chiar mi-aş fi dorit asta. Şi aveam de gând să păstrez filmul doar pentru mine. Dacă Petal nu ar fi trimis materialul ziarelor, nu aş fi arătat acel film nimănui. Reuşi să rânjească slab. Doar ţie.

- Ei bine, a fost sexy, recunoscu Joe, aprinzându-şi ţigara. L-am urmărit de câteva ori pe internet. Rânji şi suflă un inel de fum. Am făcut un spectacol al naibii de bun, nu-i aşa?

Skye inspiră adânc.

- Joe, am de gând să-ţi spun totul, zise.

- OK, răspunse el, întorcându-se pentru a o privi în faţă. Dă-i bătaie.

„Asta e ultima mea şansă", reflectă Skye cu o certitudine rece. „Dacă pleacă de aici fără să simtă vreo legătură între noi, n-am să-l mai văd niciodată."

- Am fost într-adevăr angajată de *National Investigator*, spuse ea, punându-şi mâna pe coapsa lui mare ca pentru a-l ţine acolo, pentru a se asigura că nu pleca înainte să termine. Era un jurnalist pe care îl cunoşteam de la clubul la care lucram în New York. El m-a ales şi m-a adus cu avionul la L.A. ca să-ţi întindem o capcană. Mi-a dat poşeta în care se afla camera video, tot tacâmul. L-a plătit pe Dave ca să se asigure că nu e descoperită la percheziţia făcută la internare.

- Aha, spuse Joe, luat prin surprindere. Deci când eu am crezut că sunt tare şmecher, mituindu-l pe Dave să ne facă rost de un loc unde să putem fi singuri, el deja intrase în joc? Clătină din cap. Cred că nu sunt chiar atât de viclean pe cât credeam.

- Dar apoi, continuă Skye, mi-am dat seama că sunt cu adevărat atrasă de tine. Şi nu mă refer doar la sex. Nu se putu abţine să nu zâmbească. Adică, presupun că toată lumea vrea să facă sex cu tine.

- Şi reciproc, spuse Joe agreabil.

- Eu te plac, insistă Skye. Chiar te plac. Îmi place să vorbesc cu tine. Îmi face plăcere compania ta. Îmi place pur şi simplu să fiu în preajma ta, chiar când nu spunem nici unul nimic.

Atunci îşi dădu seama că Joe era complet concentrat pe ea. O privea cu un zâmbet sincer strălucindu-i în ochi.

- Asta-i tot? întrebă el, trăgând un nou fum din ţigară, fără a-şi desprinde ochii de pe faţa ei. Mă placi?

- Ce te aştepţi să-ţi spun? spuse Skye iritată. Că sunt îndrăgostită nebuneşte de tine? Ei bine, nu sunt! Nu te cunosc atât de bine! N-am de gând să-ţi vând gogoşi!

- Presupun că nu, spuse Joe zâmbind. Ei bine. Pot să accept că sunt plăcut.

- Nu-ţi bate joc de mine! Skye se desprinse de el furioasă. Ştiu că nu ar fi trebuit niciodată să le vând filmul ăla celor de la *Investigator* şi îmi pare sincer rău că am făcut-o! Nu doar pentru tine, ci şi pentru mine. Nu ar fi trebuit s-o fac. Dar mă aflam în L.A. fără un sfanţ, nu voiam să mă întorc la profesia de stripteuză - toate resentimentele îi explodară acum - şi nu eu eram cea pe care

o ajutai să-şi găsească de lucru! M-am dus la câteva audiţii, şi singura la care am avut succes fără ca regizorul să-mi ceară să i-o sug era cea la care o trimiseseşi şi pe Amber, iar regizorul a ales-o pe ea fiindcă era o „prietenă" de-a ta! Am pierdut rolul ăla din cauza ta!

– Asta e naşpa, spuse Joe sincer, punându-şi mâna peste palma pe care Skye şi-o ţinea pe piciorul lui, strângând-o blând. Îmi pare sincer rău pentru asta.

Skye refuză să-l privească.

– Ai avut grijă de Amber, continuă ea plină de resentimente, plimbându-şi degetele prin apă, purtându-se mai mult ca oricând ca o puştoaică de şaisprezece ani. Nici măcar nu te-ai gândit la mine. Nu te-ai gândit la ce voi fac eu, dată afară de aici în felul ăsta, rămasă în celălalt colţ al lumii faţă de oraşul meu...

– Ştii ce? Ai dreptate, recunoscu Joe. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Am dat de belea împreună. Ar fi trebuit să fac ceva ca să mă asigur că eşti bine mai departe. Crede-mă, acest lucru mi-a fost deja explicat, cât se poate de clar. Rânji. Dar mi-a făcut plăcere să citesc dezvăluirile tale despre cum a fost să faci sex cu mine într-o magazie.

Skye se foi umilită.

– Articolul a fost scris în cea mai mare parte de jurnalişti, bombăni ea.

– Câtă vreme tu ai fost cea care le-ai spus să includă în articol că am o sculă mare, spuse Joe. Fiindcă o am, nu? N-ai inventat asta doar fiindcă suna mai bine pentru *Investigator*?

– Bineînţeles că ai o sculă mare! îi aruncă Skye, răsucindu-se pentru a-l privi. Încerci doar să mă faci de ruşine acum! Se strâmbă spre el. Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun ceva – nu poţi face o stripteuză să se ruşineze. Noi am văzut tot ce se poate vedea.

– Ştii, asta n-ar trebui să mă excite, dar uite că se întâmplă, spuse Joe tărăgănat. Poate că sunt totuşi dependent de sex.

– Te urăsc! îi aruncă Skye.

– Serios, păpuşă? Credeam că mă placi, o tachină, în joacă Joe.

Skye ridică mâna cu intenţia de a-l plesni şi a-i şterge rânjetul de pe faţă, dar Joe o îndepărtă cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi alungat o muscă; din aceeaşi mişcare, se aplecă peste ea şi, înainte ca Skye să apuce să se dezmeticească, începu s-o sărute.

„Ar trebui să-l împing", îşi spuse ea rapid. „Ar trebui să-i opun rezistenţă – să nu-i răspund imediat la sărut, să-l oblig să se străduiască, cel puţin încă vreo câteva clipe... O, pe cine încerc să păcălesc?"

Braţele ei se înfăşurară în jurul gâtului lui, trăgându-l mai aproape. Mâinile lui îi alunecară până pe talie, ridicând-o în aer ca şi cum ar fi fost uşoară ca fulgul. Skye simţi că îi venea să plângă de uşurare pură, regăsindu-se din nou în braţele lui Joe, sărutându-l, cu gura lui lacomă şi plină de forţă peste a ei. Era atât de încrezător, de stăpân pe sine; era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la el.

– O, scumpo, spuse Joe cu gura lipită de a ei, am uitat ce plăcut e să te ating – cum a fost posibil să uit cât de al naibii de plăcut e să te ating?

– Şi reciproc, spuse Skye, lipindu-se şi mai tare de el, simţind tunetul hohotului de râs în pieptul lui când îi repetă cuvintele de mai devreme.

– Joe! ţipă vocea unei femei, stridentă şi chiţăitoare de şoc.

– O, rahat, spuse Joe, desprinzându-şi cu regret gura de pe cea a lui Skye. Vezi la ce mă refeream? Scheaună exact ca un chihuahua când e furioasă. A lucrat cu un instructor de canto ani la rândul şi tot n-a scăpat de vocea asta.

– Ce naiba faci? ţipă femeia. De ce ai venit aici fără să ne spui unde mergi? N-ar trebui să fii aici deloc!

Skye făcu ochi mari când o văzu pe fata fragilă care străbătea terasa aproape în fugă, venind spre ei. Îmbrăcată în blugi marca Dockers, vechi şi spălăciţi ce îi cădeau de pe şolduri şi o bluză Temperley cu broderie de mărgele în formă de fluture, ce costase probabil mii de dolari, Skye o recunoscu instantaneu pe Jennifer Downs.

„E atât de măruntă!" îşi spuse Skye şocată. „Nu pare atât de măruntă pe ecran."

Ochii uriaşi, cu gene dese ai lui Jennifer studiară scena din faţa ei, cu Skye încă aşezată în braţele lui Joe.

– Asta e fata din filmuleţ? întrebă Jennifer oripilată.

– Bună, spuse Skye slab, lăsându-se să alunece de pe Joe şi aşezându-se pe buza de piatră a fântânii.

– Jen! Ce s-a întâmplat?

O femeie răpitoare apăru în pragul terasei.

„Ei bine, ea chiar arată ca o vedetă de cinema", reflectă Skye apreciativ. Înaltă, impunătoare şi zveltă, fără a fi înspăimântător de subţire, femeia avea părul negru-albăstrui prins în creştetul capului, iar sprâncenele groase desenau virgule perfecte deasupra ochilor ei prelungi, întunecaţi, uşor oblici. Costumul cu pantaloni de un roşu stacojiu îi stătea perfect pe corp.

– O, rahat, oftă Joe, ridicându-se. Alsacianul.

– Ce-ai spus? lătră Jennifer.

– Am spus, bună Carmen, răspunse Joe, salutându-şi din cap agentul de presă.

– Ce naiba faci aici, Joe? îl întrebă Carmen.

– Este o reîntâlnire, spuse Joe, ridicând din umeri. Un puşti pe care l-am cunoscut şi-a dorit să fim toţi aici în ziua plecării lui.

– Înduioşător, spuse Carmen caustic. Şi nu ţi-ai găsit timp să mă anunţi?

– Hei, Carmen, am fost la budă azi-dimineaţă, spuse Joe. Scuze că nu ţi-am trimis un mesaj şi despre asta.

Carmen îi surâse batjocoritor, imperturbabilă, privindu-l peste nasul ei lung şi elegant.

– Se săruta cu ea, Carmen, spuse Jennifer Downs, arătând spre Skye.

Carmen şi Jennifer se întoarseră amândouă să o privească pe Skye, care, instinctiv, se îndreptă de spate sub examinarea lor. A fi ţinta privirii fixe a lui Carmen era ca şi cum ai fi fost împuns cu o suliţă.

– Drăguţă, spuse Carmen, ridicând din umeri. Dar pentru Dumnezeu, ce gusturi de bărbat banal ai, Joe! Blondă cu ţâţe mari – ăsta da, gust convenţional!

– Hei, spuse Skye furioasă, sunt şi eu aici!

Dar Carmen se răsucise deja pe jumătate.

– Putem întoarce asta în favoarea noastră, spuse peste umăr. Dacă se află vreodată, vom spune că ai venit aici să te întâlneşti cu Jen, să faceţi puţină consiliere, să o ajute să te ierte. Dar nu vreau noi materiale cu tine şi rahatul ăsta cu reabilitarea, pe cât posibil. Trebuie s-o tăiem de-aici, chiar acum.

– Şi ăsta e un ordin, spuse Joe, sărind în picioare şi întinzându-i braţul lui Jen. Vino, draga mea! spuse el cu un accent britanic fals. Să plecăm de aici şi să mergem să bem un ceai!

„Asta a fost tot?" îşi spuse Skye, nevenindu-i să creadă cât de repede îi fusese smuls totul.

Joe se întoarse scurt şi o privi, aşezată lângă fântână, cu buclele ei blonde atârnându-i până la umeri, cu fusta cu imprimeuri a rochiei de vară ca un evantai în dreptul genunchilor, frumoasă ca o cadră, arătând ca eroina unui basm. Cu excepţia şocului şi a furiei din ochii ei mari şi albaştri.

Joe cuprinse cu privirea priveliştea, zâmbindu-i. Închise un ochi, aruncându-i o ocheadă prelungă. Apoi îi deschise uşa lui Jennifer, intrând în clădirea clinicii Cascabel şi dispărând din vedere.

Skye îşi înfipse unghiile în palme pentru a se împotrivi impulsului de a sări în picioare, de a alerga după el şi de a pune mâna pe vedeta de cinema de talie mondială agăţată de braţul lui, târând-o pe Jennifer de pe el.

„L-am pierdut deja. N-am de gând să mă fac şi de râsul lumii."

Dar nu se simţise niciodată atât de pustie ca în clipa aceea, holbându-se la uşa pe care dispăruse Joe, ştiind că nu avea să-l mai vadă vreodată, decât dacă pornea televizorul şi se întâmpla să-l vadă pe ecran. Sau îşi cumpăra bilet la vreunul dintre filmele lui.

Amber

Amber încă se ţinea de spătarul scaunului, incapabilă să se mişte. Nu-şi putea desprinde privirea de la dr. Lucy şi dr. Raf, care stăteau lângă ferestre. Dr. Lucy şuiera

furioasă în fața lui, ca o cobră scoasă din minți scuipând venin; dr. Raf vorbea prea puțin, dar își ținea o mână pe cotul ei ca pentru a o ține blând în frâu, evident pentru a o împiedica să se întoarcă în încăpere și să se arunce din nou asupra lui Amber.

„Ar trebui să plec pur și simplu", își spuse Amber tristă. „Nu e nimic pentru mine aici."

Îi aruncă o privire lui Petal, care era ghemuită pe brațul fotoliului lui Brian, în timp ce acesta o bătea stângaci pe braț cu o mână; în cealaltă ținea o sticlă de apă din care tot sorbea.

– Îmi pare rău, murmură Petal. Am stricat totul.

– Ei, haide, fată, spuse Brian. Nu ești chiar atât de importantă.

Petal reuși să chicotească înfundat. Nici unul dintre ei nu o privi pe Amber. Joe se strecurase afară cu Skye – „Bun", își spuse Amber, „ea îl vrea, iar eu, nu", dar astfel rămăsese singură în încăpere, fără a avea cu cine să vorbească. Nimeni în toată clinica.

Practic nimeni din lume.

Încet, își desfăcu degetele de pe spătarul scaunului și traversă încăperea, îndreptându-se spre ușă, impunându-și să nu privească în urmă pentru a-l vedea pentru ultima dată pe dr. Raf.

„Ce rost ar avea? Îi aparține lui Lucy acum. I-a pus inelul pe deget. A făcut o alegere."

Simți un nod cât o minge de golf ridicându-i-se în gât. Își dorea cu ardoare să meargă acasă, să ia una dintre numeroasele flacoane de medicamente ale Slavei și să înghită oricâte ar fi fost nevoie pentru a ajunge să plutească într-o ceață fericită în care dr. Raf ar fi fost doar o altă figură vagă în depărtare.

„Dar dacă aș face asta, aș pierde amintirile mele cu dr. Raf. Iar pentru ele merită să îndur oricât de multă durere."

Ajunsese deja la ușă, reușind să-și mențină hotărârea de a nu privi în urmă, când dr. Lucy spuse răzbunătoare:

– Așa! Dispari de aici și să nu te mai întorci vreodată!

– Lucy, protestă dr. Raf.

– E o târfă! insistă dr. Lucy.

Amber era cu mâna pe clanță, dar insulta o făcu să se răsucească pe călcâie.

– Hei, spuse Brian, dând-o pe Petal la o parte pentru a putea să se ridice. De data asta chiar ai sărit calul. Vocea îi tremura sub stresul de o înfrunta pe dr. Lucy, dar continuă curajos: Nu ar trebui să vorbești cu nimeni așa. E o chestie foarte urâtă și nedreaptă. În plus, nimeni nu crede ceea ce tocmai a spus Petal. Și-a dat doar în petic fiindcă ai atacat-o.

– Ba pe toți dracii, nu e așa, bombăni Petal. Și pun pariu că cei de la *National Investigator* ar fi interesați să audă și povestea asta.

– Petal! Taci! spuse Brian iritat. Nu ai făcut destule? Își aținti din nou privirea asupra dr. Lucy. Dar ai atacat-o. Nici tu nu ar fi trebuit să faci asta.

– Brian, îi spuse Amber, îmi pare sincer rău că ultima ta zi aici s-a transformat într-un asemenea dezastru. Dar dă-mi voie să-ți spun ceva – după părerea mea, ești cât se poate de pregătit să pleci de la clinică. Și cred că ești mai mult decât capabil să înfrunți orice problemă de care te-ai putea lovi afară.

– Mulțumesc, spuse Brian, cu vârfurile urechilor colorându-se în roz de plăcere.

Odată ieșită pe coridor, Amber se opri pentru o clipă, încercând să-și recapete suflul. Încercând să nu plângă. Când îl auzise pe dr. Raf spunându-i lui Lucy pe numele mic, se simțise ca și cum cineva ar fi răsucit un cuțit adânc în sufletul ei. Începu să-și dea seama, treptat, cât de mult sperase în secret că, într-un fel sau altul, ea și dr. Raf aveau să devină un cuplu într-o bună zi; își suspendase întreaga viață, așteptând un semn care să-i arate că acest lucru avea să se întâmple. În dimineața aceea, când se îmbrăcase, se machiase și își aranjase părul, nu se gândise la nimic altceva decât la faptul că urma să-l vadă din nou și că, în clipa în care avea să se afle din nou în aceeași încăpere cu ea, dr. Raf urma să-și dea seama că nu poate trăi fără ea.

„Ei bine, îi merge bine și fără mine", reflectă ea nefericită. „Nu i-a luat deloc mult timp să mă uite și să-și vadă mai departe de viață. Deci asta trebuie să fac și eu.

Să-mi văd mai departe de viață. Dar, o, Doamne, va fi atât de greu. Nu știu dacă voi fi suficient de puternică să reușesc fără pastile..."

– Unde e? Aici?

O fată măruntă, subțire ca un model prepuber de paisprezece ani din Europa de Est, apăru furtunos pe coridor, trecând pe lângă Amber de parcă nici n-ar fi existat. Amber clipi, convinsă că se mai întâlniseră undeva; apoi își dădu seama că făcuse greșeala clasică de a recunoaște chipul unei celebrități ce era atât de familiar încât te făcea să crezi că era o persoană pe care o cunoșteai și nu doar cineva pe care îl văzuseși la televizor atât de des încât credeai că îl cunoști.

Jennifer Downs, își dădu seama Amber, amintindu-și-o dintr-un serial de televiziune filmat cu opt ani în urmă, care reprezentase rampa de lansare a acestei actrițe. „Uau, pare să nu fi îmbătrânit deloc de atunci." Amber zâmbi în sinea ei cu tristețe; nimeni nu știa mai bine decât ea cum reușeau fetele ca Jennifer să pară tinere atât de mult timp. „Probabil se înfometează ca să nu i se dezvolte părți mai cărnoase. Biata de ea, probabil că nici nu are ciclu."

O altă femeie se apropie cu pași mari de Amber, aceasta cu certitudine înzestrată din belșug cu părți cărnoase, o brunetă cu trăsături hispanice, îmbrăcată în roșu, care o studie din mers pe Amber cu o privire suficient de grăitoare cât să-i arate clar în ce echipă juca.

„Bun, asta e iubita lui Jennifer", își spuse Amber, privind șoldurile îmbrăcate în roșu unduindu-se sexy în urma lui Jennifer. „Sper doar că Skye și Joe nu fac nimic prea compromițător. Femeia aia îi va sfâșia pe amândoi în bucăți dacă îi prinde în flagrant."

Porni încet înapoi spre hol, lăsând toată drama în urma ei, și îi ceru recepționerei să îi cheme un taxi. Apoi se așeză în scaunul cel mai îndepărtat de ușă și privi prin zidurile de sticlă tufele de leandru învolburate, roz-deschis, mișcându-se ușor sub adierea brizei.

„Sunt atât de obosită", își spuse ea amorțită. „Trebuie să merg acasă și să dorm timp de o săptămână."

Câteva minute mai târziu, grupul format din Joe, Jennifer și Carmen trecu din nou prin hol în mare grabă, Carmen vorbind într-un ritm năucitor, revărsând un șuvoi de instrucțiuni și invective ce o făcu pe recepționeră să se sufoce de entuziasm. Joe îi aruncă lui Amber o privire scurtă, cerșind compătimire, când trecură pe lângă ea, înconjurați, și el și Jennifer, de o atmosferă atât de intensă de celebritate încât păreau învăluiți într-un nor de aur; recepționera oftă a încântare pură când ieșiră din clădire, sprijinindu-și coatele pe birou și zgâindu-se în urma lor.

– Sunt un cuplu atât de superb! șopti ea. De-abia aștept să văd noul lor film! Cel despre un câine! Pare grozav! Și ai văzut ce bluză avea ea? Absolut fabuloasă.

Telefonul sună strident, iar recepționera ridică receptorul.

– Taxiul te așteaptă pe alee, îi spuse lui Amber.

– Mulțumesc, spuse Amber, luându-și poșeta și ridicându-se în picioare.

Ieșise deja de pe hol și înainta pe alee, când se auzi strigată.

– Amber?

Se întoarse pe călcâie, cu inima bătându-i nebunește. Dr. Raf ieși din clădire, venind grăbit spre ea; când o văzu, se opri, studiind-o din priviri. Mirosul dulce și înțepător al leandrului se ridică în aer în jurul lor, amețitor și intens. Amber deschise ușor gura; simți că se sufocă.

– Amber, repetă el, ca și cum savura plăcerea de a-i rosti numele. Voiam să... O privea ca și cum ar fi vrut s-o devoreze, cu ochii întunecați și triști. Arăți minunat, spuse el încet. Cum ești?

Amber deschise gura, dând să spună că era bine, mulțumesc; dar nu-l putea minți.

– Nu foarte bine, spuse ea simplu.

– Nu ai reînceput...

– Nu.

Clătină din cap, fără a-și desprinde privirea de pe chipul lui. Se uitau unul la celălalt atât de intens încât

şi dacă întregul complex Cascabel ar fi explodat ei abia dacă ar fi observat.

– Nu am reînceput să iau pastile, spuse ea. Şi nici nu beau.

– Bine. Asta e excelent, spuse el pe un ton de profundă sinceritate. Ridică mâna ca pentru a o prinde pe a ei, apoi o lăsă să-i cadă pe lângă corp.

– Mă gândesc la tine întruna, spuse ea încet.

Dr. Raf închise ochii, cu fruntea încreţindu-i-se de efort. Amber tânjea să întindă mâna şi să-i netezească acele cute, dar păreau a fi despărţiţi de un câmp de forţă. Dacă s-ar fi atins, aici în grădina clinicii Cascabel, nici unul dintre ei nu ar fi putut face faţă consecinţelor.

– Ştiu, şopti el. Şi eu mă gândesc la tine întruna.

– Raf... Amber fu atât de copleşită de îndrăzneala de a-i spune pe numele mic încât se simţi ameţită. Eşti logodit cu ea.

Dr. Raf îşi ridică mâinile spre păr şi îşi împleti degetele în cârlionţii lui întunecaţi.

– Asta e ceea ce trebuie să fac, spuse el deznădăjduit. Mi-ai fost pacientă, Amber...

O serie de claxoane se auzi de la capătul cărării.

– Asta e taxiul meu, spuse ea. Trebuie să plec.

„Te rog, nu mă lăsa s-o fac", se rugă ea, întorcându-se să plece. „Te rog, prinde-mă de braţ, imploră-mă să rămân, spune-mi că te-ai înşelat adineauri când ai spus că a te căsători cu dr. Lucy e ceea ce trebuie să faci..."

Cu fiecare pas pe care îl făcea, de fiecare dată când tocul i se lovea de pavajul de piatră, Amber aştepta ca el s-o strige pe nume, să alerge după ea, să-i spună că se răzgândise. Chiar şi după ce şoferul taxiului, observând-o, sări să-i deschidă portiera, zâmbind apreciativ, ea continuă să spere că dr. Raf avea să vină în fugă pe alee, spunându-i să nu plece.

Şoferul închise portiera în urma ei şi urcă la volan. Taxiul începu să se îndepărteze. Şi tot nu se întâmplă nimic. Amber privi într-o parte, spre Cascabel, şi îl văzu încă stând acolo, pe alee, unde îl lăsase. Îi văzu cămaşa albă şi pantalonii gri printre palmieri şi printre tufele

stufoase de leandru, dar nu reuşi să-i desluşească decât vag chipul.

„E ultima dată când îl mai privesc şi nici măcar nu pot să-i văd faţa."

Taxiul avea suspensiile şubrede după ani întregi în care se luptase cu dâmburile de pe autostradă şi drumurile din canioanele Hollywoodului; se scutura de parcă ar fi fost pe arcuri. Dar Amber abia dacă se clinti. Rămase ca o statuie, cu toţi muşchii înţepeniţi. Temându-se să se mişte ca nu cumva să se spargă în bucăţi.

– Deci?

Slava veni în fugă imediat după ce apăsase butonul de deschidere electronică a porţilor, cuprinsă de consternare când văzu că Amber se întorcea acasă într-un taxi standard de L.A. şi nu în Hummerul lui Joe.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Slava în clipa în care apăru Amber. O, Doamne... Slava îşi duse mâinile peste obraji. S-a întâmplat ceva rău! Văd pe faţa ta! Ce ţi s-a întâmplat?

Amber ştia că expresia ei era, probabil, împietrită.

– Nu pot vorbi chiar acum, *Matka*, spuse ea încet. Trebuie să mă întind.

– E vorba de Joe Jeffreys? Slava se ţinu cu pas grăbit după ea, frământându-şi mâinile, cuprinsă de panică. E vreo problemă cu Joe Jeffreys?

Slava părea incapabilă să se refere la Joe altfel decât folosindu-i numele întreg.

– Te plăcea! scânci Slava, urmând-o pe Amber în casă. Am văzut asta? Ce s-a întâmplat de s-a răzgândit? Ce Doamne ai făcut greşit?

Amber se răsuci pe călcâie, îndreptându-se de spate pentru a-şi privi mama cu toată semeţia dată de înălţimea ei.

– Nu am făcut nimic greşit, *Matka!* rosti ea furioasă. Cum îndrăzneşti?

Slava îşi îngustă mult ochii de îngrijorare şi strânse din buze.

– Te plăcea! repetă ea. Ştiu când un bărbat te doreşte! Se bătu în piept cu pumnul mic plin de inele pentru a-şi

sublinia vorbele. Când te doreşte, nu se opreşte până nu... Păru oripilată. Nu! Doar nu ai...

– Nu, nu am făcut sex cu Joe, *Matka!* Dumnezeule! Chipul lui Amber deveni şi mai împietrit. Ce nu-i în regulă cu tine? Ştiai că merg la centrul de reabilitare pentru o reuniune! Ce crezi că am făcut, i-am oferit lui Joe un sex oral în limuzină?

Slava ridică mâna asupra fiicei sale.

– Nu-i cazul să-mi vorbeşti aşa! îi aruncă ea.

– Ba da! Amber luase foc deja. Fiindcă asta vrei să fac! Vrei să fiu amanta lui fiindcă e bogat şi celebru şi ar putea avea grijă de noi! Nu te interesează ce vreau eu! Înainte să apară Joe voiai să mă căsătoresc cu Tony şi nu mi-ai cerut părerea nici în privinţa asta. Nu te-a interesat niciodată ce doream eu, voiai doar să-mi desfac picioarele pentru cel mai bogat tip care exista în viaţa noastră în momentul acela...

Se auzi o bufnitură răsunătoare când Slava îşi plesni fiica peste faţă.

– Să nu îndrăzneşti să mai vorbeşti aşa cu mine! îi strigă.

În acel moment, un întrerupător păru să se decupleze în Amber, eliberând toate lacrimile acumulate ce se strânseseră de când îl văzuse pe dr. Raf. Acestea se revărsară pe chipul ei când se dădu un pas în spate, ridicând şocată o mână spre obraz:

– Nu ar trebui să mă loveşti fiindcă spun adevărul, *Matka*, rosti ea mai încet. La Londra mi-ai spus că ştiai că bărbaţii cu care ieşeam îi dădeau bani lui Jared. Ştiai că mă vând. Acum vrei să fac asta în continuare. Asta e adevărul, nu?

Chipul Slavei se descompuse.

– Vreau doar să fim fericite! scânci ea. Vreau să fim fericite şi să nu avem probleme cu banii!

– Poate am fi mai fericite dacă ne-am gândi ceva mai puţin la bani, spuse Amber. Nu avem nevoie de toate astea. Flutură din mână spre holul de marmură cu tavanul decorativ de sticlă şi scara în spirală. Tocmai i-am spus lui Joe că nu vreau să ies cu el fiindcă nu sunt îndrăgostită de el, continuă ea. Tony se va întoarce

săptămâna viitoare şi va trebui să-i spun acelaşi lucru. Am să încep să caut un mic apartament pentru noi. Voi câştiga ceva bani din rolul de care mi-a făcut rost Joe. Am să-mi găsesc un agent şi o să încerc să-mi caut şi altceva de lucru – să-i dau înapoi lui Tony banii pe care i-a cheltuit cu noi. Va trebui să ducem o viaţă foarte simplă o vreme, dar acum că am scăpat de pastile s-ar putea să reuşesc să-mi găsesc de lucru şi ca model. Am să mă angajez drept chelneriţă, dacă va fi nevoie.

– Chelneriţă..., spuse Slava cu un glas plat, monoton.

– Vom fi bine, *Matka*, zise Amber, cu lacrimile oprindu-i-se treptat. Voi avea grijă de noi. Ne vom descurca noi cumva.

– Refuzi să ieşi cu bărbaţii ăştia fiindcă nu eşti îndrăgostită de ei? repetă Slava, clătinând din cap în semn că nu-i venea să creadă. Sunt bărbaţi buni! Eşti nebună! Îşi lovi capul cu un deget cu unghia lungă şi roşie. Eşti nebună! Ieşi cu ei, apoi ai să vezi! Poate te îndrăgosteşti de unul dintre ăştia doi bărbaţi buni care te plac? De unde ştii că n-ai să te îndrăgosteşti?

Ridicase treptat tonul, iar acum ţipa din nou, cu fulgere în priviri.

– De unde ştii? De unde ştii că n-ai să te îndrăgosteşti? Eşti nebună!

– Ştiu că n-am să mă îndrăgostesc de ei, ţipă Amber la rândul ei, fiindcă sunt deja îndrăgostită de cineva, *Matka!*

Slava se dădu în spate, uluită.

– Eşti îndrăgostită? De cine?

– Nu contează, spuse Amber, începând să simtă un zvâcnet în tâmple ce indica apropierea unei migrene intense. El e logodit cu altcineva.

– Se va căsători cu altcineva? ţipă Slava. Şi pentru el i-ai refuzat pe Joe Jeffreys şi pe Tony, care ne-a oferit casa asta să locuim în ea? Pentru un bărbat care se va căsători cu o altă femeie? *Boe mõj!* Se lovi în piept cu ambii pumni acum, făcându-şi inelele să zăngănească pe lanţurile masive ale colierului. Am să mă sinucid! Am să mă sinucid! Fiica mea e nebună!

Amber porni spre scări, cu capul bubuindu-i.

– Mă duc să mă întind, spuse, cât de calm putea. Am o durere de cap îngrozitoare.

– Bun! ţipă Slava. Du-te să te întinzi! Iar după ce te trezeşti, întoarce-te şi spune-mi că ştii că ai fost nebună şi nu mai eşti nebună acum, bine? Să-mi spui că o să-l alegi pe Joe sau pe Tony şi o să-i laşi să te scoată în oraş, să te ducă la cină, să vezi ce se întâmplă! Să-mi spui că o să încetezi să te mai gândeşti la acest bărbat care se va căsători cu altcineva!

Amber urcă scările spre dormitorul ei simţind că fiecare treaptă avea aproape un metru. Se sprijini cu greu de balustradă, târându-se până la etaj, cât se poate de conştientă că Slava rămăsese în hol, holbându-se la ea, urmărind-o cu privirea.

„Am vorbit serios, *Matka*. Fiecare cuvânt a fost adevărat. Ştiu că nu mă crezi încă, dar ai să crezi. Am să te conving, indiferent cât va fi de greu."

Amber nu avu nevoie de forţă doar pentru a urca scările. Ştia că o aştepta cea mai grea luptă din viaţa ei.

O dată pentru totdeauna, trebuia să ia atitudine în faţa mamei sale.

Petal

– Amber! Ce cauţi aici? spuse Petal, deschizând uşa larg, uluită la vederea persoanei ce stătea în pragul uşii, în casa Lindei.

– Pot să intru?

Amber îşi împinse ochelarii de soare în creştetul capului pentru a putea s-o privească pe Petal direct în ochi. Expresia îi era atât de serioasă încât Petal fu cuprinsă de un sentiment de nelinişte în stomac.

„O-oh."

– În regulă, spuse Petal speriată, dându-se înapoi pentru a-i permite lui Amber să intre. Ăă, vrei să vii lângă piscină? Mama e în sufragerie şi aşteaptă un telefon – e într-o stare cam delicată în momentul de faţă, ar fi mai bine să nu-i apari în cale.

– Bine, zise Amber, urmând-o pe Petal prin bucătărie şi ieşind în grădina părăginită, după care traversă chenarul de iarbă maronie uscată de lângă piscină.

– Eu stau pe aici destul de mult, spuse Petal, intrând în zona de recreere acoperită din faţa casei de lângă piscină. E umbros, iar eu nu suport soarele. Arătă spre pielea ei albă şi se aruncă pe unul dintre şezlonguri. Scuze, e cam dărăpănată, continuă ea, privind în jur la lemnul distrus de soare, la vopseaua cojită a casei de lângă piscină, la pânza zdrenţuită ce se întindea pe cadrele de aluminiu ale şezlongurilor. Vrei ceva de băut? Apă, adică, adăugă în grabă. Sau cola.

Amber clătină din cap.

– E vorba de ce s-a întâmplat ieri, spuse Petal, oftând. Am dat-o în bară urât de tot. Îmi pare rău. Brian mi-a ţinut morală şi a avut perfectă dreptate. Dr. Lucy n-a făcut decât să mă manipuleze. Se strâmbă. Cum ar spune Mitch, îmi declanşează cele mai nebuneşti reacţii.

Petal se strânse ghem pe şezlong, ridicându-şi picioarele. O privi cu francheţe pe Amber. Ţi-am purtat foarte tare pică la Cascabel, îi mărturisi ea. Erai atât de frumoasă şi toată lumea îţi plângea atât de tare de milă. Toţi îşi doreau să aibă grijă de tine.

Amber îşi dădu ochii peste cap.

– M-am cam săturat de asta, spuse. Trebuie să încep să am singură grijă de mine.

– Da. Şi eu, spuse Petal. Deşi nu sunt foarte sigură că ştiu cum.

– Să mă anunţi când descoperi ceva, replică Amber, doar pe jumătate în glumă. Mi-ar prinde bine orice sugestie.

– La fel. Petal se strâmbă. Ei bine, asta e ciudat, spuse ea, coborându-şi privirea spre genunchi şi strângându-i în braţe. Ţi-am purtat sâmbetele o veşnicie, iar acum descopăr că avem nişte chestii oarecum în comun. Mă simt cam idioată.

– Petal...

Amber se aplecă în faţă, fixând-o pe Petal cu o privire intensă.

„Nu arată aşa cum arăta la Cascabel", îşi dădu seama Petal. „De regulă e aranjată ca şi cum ar merge într-un loc elegant – machiaj, coafură, bijuterii, totul perfect.

Amber nu arăta neîngrijită – „probabil n-ar fi ştiut cum să facă aşa ceva", reflectă Petal sec –, dar părul îi era dat la o parte de pe faţă şi prins într-o coadă de cal, pielea îi părea lipsită de orice produse de machiaj şi, deşi hainele i se potriveau mănuşă, ţinuta ei era alcătuită dintr-o pereche simplă de blugi şi un tricou gri-închis.

„Înţeleg", îşi spuse Petal. „E pusă pe lucruri serioase."

– Ai vorbit deja cu cei de la *Investigator* despre ceea ce ai spus ieri? continuă Amber. Despre mine şi dr. Raf?

Petal se holbă la ea, luată prin surprindere.

– Nu, spuse. Eu...

– Nu poţi s-o faci! Amber deschise ochii mari, fixându-i asupra lui Petal. Nu e câtuşi de puţin adevărat! Dar ai putea să-i provoci atâtea probleme doctorului Raf...

– Ascultă, eu...

– Nu s-a întâmplat nimic, insistă Amber, vorbind peste ea. Cel puţin, dr. Raf nu a făcut nimic rău. Trebuie să mă crezi. Am făcut într-adevăr o pasiune pentru el – roşi. Pe de altă parte, cine nu a făcut?

Petal se trezi aprobând din cap. „E adevărat. Toată lumea făcuse oarecum o pasiune pentru dr. Raf. Chiar şi Daniyel se înmuia şi făcea ochii de căprioară când vorbea cu el, iar Daniyel era tare ca fierul."

– M-am cam aruncat pe el, recunoscu Amber. O pată de culoare îi apăru din nou în obraji. Ai avut dreptate, a existat ceva.

– Ştiam eu, spuse Petal, mulţumită de sine. Nu sunt idioată. Adică l-am văzut pe tata vânat de femei în permanenţă. Mi-am dat seama că exista o anumită – îşi căută puţin cuvântul, apoi îl găsi – atmosferă la sfârşitul sesiunilor voastre.

– Ei bine, spuse Amber, făcusem o pasiune uriaşă pentru el şi mă străduiam din răsputeri să-l conving să... ştii tu. Dar m-a refuzat.

– Probabil se întâmplă tot timpul, spuse Petal cu înţelepciune. Adică, atât de arătos. Şi chiar înţelege prin

ce treci. Îşi făcu de lucru cu un fir ce începea să se desprindă din pânza şezlongului ei, părând tristă. Îmi lipsesc sesiunile cu el. Mi-aş dori să n-o fi dat în bară în halul ăsta şi să nu fi fost dată afară. O privi pe Amber. Nu ar trebui să te simţi prost din cauza asta, o sfătui ea cu amabilitate. Sunt sigură că e foarte obişnuit ca femeile să încerce să se dea la el.

Amber îşi păstră o expresie indescifrabilă.

– Deci înţelegi, spuse ea insistent, nu poţi să mergi la *Investigator*. După tot ce s-a întâmplat până acum, ar fi un scandal teribil. Dr. Raf ar avea probleme serioase. Toată lumea ar bănui că nu iese fum fără foc. Se întinse în faţă şi o strânse pe Petal de genunchi. S-a purtat frumos cu tine, continuă ea. Ştiu că dr. Lucy e o mare ticăloasă...

Petal pufni dispreţuitor.

– Pe toţi dracii, asta e mult prea puţin spus, zise ea.

– Dar dr. Raf nu merită să-l târăşti prin noroi doar pentru a te răzbuna pe dr. Lucy, încheie Amber, pe o voce aprinsă.

– Sincer, spuse Petal, nu am avut niciodată intenţia de a merge la *Investigator*. Adică, am provocat destul rău. Am spus asta doar ca să mă răzbun pe dr. Lucy.

Umerii lui Amber se relaxară de uşurare.

– O, slavă Domnului, spuse ea cu fervoare.

– Probabil îţi închipui că sunt o adevărată ticăloasă, rosti Petal destul de tristă.

– Nu!

Amber păru jenată.

– Hei, am dat-o în bară o dată, încheie Petal. M-am ales cu o reputaţie proastă. E în regulă. Se strâmbă din nou. Ştiu că vina îmi aparţine.

– Petal! se auzi un ţipăt din interiorul casei principale.

– O, Doamne, făcu Petal, încovoindu-se.

Petal ajunsese să cunoască destul de bine stările de spirit ale mamei sale, deşi locuiau de puţin timp împreună: doar auzind tonul pe care Linda îi strigase numele, Petal îşi dădu seama că avea să primească în curând o veste proastă. Într-adevăr, o clipă mai târziu, Linda dădu buzna pe uşa bucătăriei, privind în jurul ei înnebunită.

– Petal! ţipă ea. Unde dracu' eşti?

– Sunt aici, mamă! Unde sunt întotdeauna! strigă Petal, dându-şi ochii peste cap.

– Nu vorbi aşa cu mine!

Linda ocoli ca o vijelie piscina. Sub bluza albă sumară petrecută pe după gât atât de violent sânii i se bălăngăneau încât Petal aproape se aştepta ca unul din ei să se desprindă şi să zboare prin aer.

– Mi-aş dori să poarte sutien, îi spuse Petal cu glas scăzut lui Amber. E foarte jenant când nu poartă.

Linda îşi prinse tocul jos al şlapilor cu ornamentele sclipicioase într-o bucată de gresie desprinsă şi se împiedică.

– Rahat nenorocit! scânci ea furioasă. Totul se duce naibii de râpă! Iar tu nu faci decât să stai degeaba toată ziua – credeam că tatăl tău va mai trimite bani pentru întreţinerea ta, dar a fost întotdeauna un ticălos zgârcit – are atâtea milioane, dar punga i-e strâmtă ca un nenorocit de cur de virgină – pe toţi dracii...

– O, Doamne, uite-o că începe, îi spuse Petal obosită lui Amber. Îmi pare rău pentru asta.

– Au sunat de la VH1! Linda ajunsese la casa de lângă piscină şi se opri, cu mâinile în şolduri, zgâindu-se furioasă la fiica ei. Nu vor să facă emisiunea! Îţi vine să crezi? Iar eu am crezut că întâlnirea a decurs atât de bine!

Petal o fixă cu privirea, sincer surprinsă.

– La fel am crezut şi eu, spuse ea, muşcându-şi buza. Doamne, chiar credeam că ne-au plăcut.

– Ei bine, nu! Nu ne-au plăcut dracului! hohoti Linda. Mă bazam pe asta! Sânii i se scuturară înspăimântător când spuse brusc: Crezi că dacă le-aş spune că tatăl tău ar accepta să apară într-un episod...

– Mamă. Petal clătină din cap. N-o va face. Ştii că nu va apărea într-o emisiune de rahat produsă de VH1.

– Soţii Osbourne au făcut-o! spuse Linda furioasă.

– Da, dar Ozzy e vedeta şi a fost rupt de toate în tot acel timp, remarcă Petal. Ceea ce nu se poate spune despre tata, el nu e chiar rupt de toate. Cu excepţia momentelor când meditează, cred.

– Uf!

Linda se trase de una din codiţele împletite din părul ei blond decolorat.

„Urăsc când îşi face părul aşa", îşi spuse Petal, crispându-se. „E ca şi cum ar încerca să treacă drept o puştoaică de vârsta mea. Ceea ce, cu siguranţă, nu e cazul."

– Ar trebui doar să mă dezbrac naibii de toate hainele! spuse Linda, oftând şi prăbuşindu-se pe iarbă.

– Mamă! spuse Petal şocată. Mai e cineva de faţă!

Gesticulă frenetic spre Amber, sperând că prezenţa ei avea s-o împiedice pe mama sa să se dezbrace şi să alerge goală în jurul piscinei, sau orice altceva ar fi intenţionat să facă.

– Nu, mă refer în *Playboy*, spuse Linda iritată. Înainte îmi propuneau întruna asta! Oftă. Şi îmi ofereau şi o tonă de bani! Dar eu încercam să mă lansez ca actriţă şi m-am gândit că n-ar trebui să pozez goală dacă vreau să fiu luată în serios. Doamne, cât de mult s-a schimbat lumea. În ziua de azi trebuie să faci casete porno dacă vrei ca oamenii să te remarce. Chipul i se lumină. Poate ar trebui...

– Nu, mamă! spuse Petal, cuprinsă de panică.

– Eu şi Bobby ne-am filmat de câteva ori, spuse Linda. Şi nu le-a luat cu el când a plecat.

– O, Doamne. Petal se ridică. Nu pot să ascult asta, mamă.

– Ar trebui probabil să plec, spuse Amber, ridicându-se şi ea.

– Uau, zise Linda, căscând larg ochii puternic machiaţi când văzu cum arăta Amber. Ai apărut deja în *Playboy*, scumpo? Ar trebui.

– Mamă, te rog! spuse Petal. Amber e supermodel. A apărut în *Vogue* şi *Harper's* şi în toate alea.

– Ar câştiga al naibii de mult pozând pentru bărbaţii heterosexuali decât pentru homosexualii care citesc *Vogue*, pufni Linda. Hei! Voiam să-ţi zic. Tipa aia, stripteuza, cea pe care ai prins-o la reabilitare trăgându-şi-o cu Joe Jeffreys? Râse scurt. Am văzut filmul ăla pe internet. Hristoase. L-ai văzut? Are imaginaţie, nu glumă.

– Nici măcar nu e beată, îi murmură Petal nefericită lui Amber. Aşa vorbeşte când e trează. Îţi vine să crezi?

– Ce? ţipă Linda. Nu vorbi în şoaptă! E nepoliticos!

– Ce ziceai despre Skye? o întrebă Amber alarmată. Stripteuza de la reabilitare?

– A, da. Pozează pentru *Hustler*, am auzit. Deşteaptă fată. Fă-o cât încă mai poţi, părerea mea. Linda oftă. Crezi că aş fi prea în vârstă pentru *Playboy*?

Îşi puse mâinile sub sâni şi îi cântări gânditoare.

– *Hustler*? spuse Amber oripilată. Ăla e mult mai rău decât *Playboy*!

– Hei, spuse Linda ridicând din umeri. Oricum şi-a pus scorbura la vedere în film, o poate vedea oricine.

– Da, dar asta nu e acelaşi lucru cu a permite cuiva să-ţi bage o cameră între picioare, mamă, spuse Petal, crispându-se. Asta e pur şi simplu dezgustător. E ca şi cum ai fi o bucată de carne într-o măcelărie.

– Aşteaptă până îmbătrâneşti şi nu te mai vrea nimeni, Micuţă Domnişoară Snoabă! spuse Linda, ridicându-se în picioare. Ai să te bucuri să ţi se ofere ocazia de a poza nud! Aşteaptă până când ticălosul de fost soţ al tău îţi trânteşte fiica plocon fără să-ţi dea măcar vreun ban pentru cazarea şi mâncarea ei!

Se întoarse furioasă în casă, trântind uşa în urma ei.

– Trebuie să scap de aici, zise Petal nefericită, prăbuşindu-se din nou pe scaunul ei. Îţi vine să crezi că dr. Raf chiar a crezut că ar fi bine pentru mine să îmi cunosc mama? „Să construiţi poduri", a spus el. Oftă adânc. Treaba asta nu merge prea bine, nu?

Dar Amber se îndrepta deja spre uşa prin care tocmai dispăruse Linda.

Skye

„Am să vomit", îşi spuse Skye, punându-şi mâinile pe burtă când simţi agitaţia din stomacul ei.

– Hei! Fata care îi aplica spray autobronzant lui Skye îi dădu mâinile la o parte. Trebuie să iasă uniform. Aşezată în genunchi în faţa lui Skye, fata ridică privirea.

Nu trebuie să-ţi faci griji, adăugă ea pe un ton prietenos. Îţi desenez puţin conturile, dar nu ai nevoie. Eşti într-o formă grozavă. Poţi să-ţi desfaci picioarele puţin mai mult?

Skye se supuse, inspirând adânc pentru a alunga senzaţia de greaţă.

– Grozav. Te-au epilat deja, nu? spuse fata, băgându-şi degetul mare în pliul interior al unuia dintre picioarele lui Skye şi desfăcându-o pentru a arunca o privire. O, da. Frumos şi neted. Cred că partea din spate este uscată deja. Vrei să te aşezi pe scaun şi să mă laşi să-ţi vopsesc păsărica?

„Ei bine, asta da eleganţă", îşi spuse Skye, încercând să se înveselească singură, aşezându-se mohorâtă pe scaun (unul vechi de lemn pe care să nu se vadă petele de autobronzant) şi îşi desfăcu picioarele larg pentru ca fata să se poată asigura că bronzul fals din zona ei pubiană era uniform.

„Cred că pentru ele e la fel ca pentru cosmeticienele care se ocupă de epilat. Sau ca doctorii. Toate păsăricile sunt la fel."

– Uneori vor să meargă pe aspectul natural, remarcă fata, aplicând spray şi ştergând cea mai sensibilă parte a corpului lui Skye. Bine, nu complet natural. Chicoti. Fiindcă asta ar fi scârbos. Dar, ştii tu, o fâşie îngustă sau un mic triunghi sau ceva de genul ăsta. Dar pentru pictorialul ăsta te vor netedă şi lucioasă, nu? O să te dăm cu ulei după ce se uscă autobronzantul. Pozezi pe mobila de plastic, nu-i aşa?

– Da, spuse Skye, căci fata aştepta un răspuns.

– L-am văzut! E supersexy! S-ar putea să vrea să-ţi mai turnăm nişte ulei. Ştii tu, în timp ce pozezi. Chicoti din nou. Am să stau prin preajmă.

Platoul pe care urma să se desfăşoare şedinţa foto a lui Skye pentru *Hustler* era ca o versiune pentru adulţi a unei camere de joacă pentru copii. Saltele de gimnastică din plastic albastru, întinse una lângă cealaltă şi cap la cap pe podeaua studioului, ca nişte dale uriaşe. Un scaun mare de plastic galben, pe care fotograful îşi punea asistenta să se îndoaie în diverse poziţii, pentru

a potrivi luminile. O minge Pilates roșu intens, peste care voiau ca Skye să se întindă pe spate complet goală. Și o canapea de vinil verde – proaspăt adusă de la filmarea unor scene porno, după câte se părea.

Părul blond al lui Skye fusese tapat și prins în codițe și i se aplicaseră mai multe straturi de gene false, atât de grele încât se chinuia să-și țină ochii deschiși. Singurul element al costumului ei avea să fie o pereche de pantofi din plastic transparent, cu toc de doisprezece centimetri.

„O, stai“, reflectă ea sarcastic. „Să nu uităm de uleiul de corp în cantități industriale.“

Își coborî privirea spre fata care stătea între picioarele ei, împingându-le pentru a le depărta și mai mult, ținându-și capul la doar câțiva centimetri distanță de zona pubiană goală a lui Skye.

– Le-au scăpat câteva fire, spuse ea, plescăind din limbă. Noroc că le-am observat – retușarea fotografiilor costă o avere. Stai așa, mă duc după pensetă.

„E exact ca atunci când faci striptease“, remarcă Skye.“ Într-un final toată lumea e mai atentă la păsărica ta decât la față.“

Inspiră din nou adânc. „Treizeci de mii“, își spuse. „Treizeci de mii după comisionul agentului. Doar ca să-ți desfaci picioarele. Treizeci de mii înseamnă garanția ca să închiriezi un apartament aici în L.A. Să-ți iei o mașină ieftină, ca să poți ajunge la audiții. Și să te ține la suprafață câteva luni, până încerci să faci rost de câteva roluri.“

– Hei! Arăți grozav! spuse fotograful, băgându-și capul pe după colțul paravanului de pânză. O să te dea și cu ulei, nu?

„Ar trebui să-mi apropii picioarele? Sau ar fi o tâmpenie? Oricum o să le desfac peste câteva minute...“

Hotărându-se într-o fracțiune de secundă, Skye făcu un compromis, apropiindu-și picioarele pe jumătate – nu complet, fiindcă ar fi arătat ciudat de pudic, dar suficient cât să-și îndrepte genunchii spre el.

– Da, spuse ea. După ce mi se uscă bronzul.

– Grozav! De-abia aștept să te pun să te îndoi peste diverse piese de mobilier! Îi rânji lasciv. Hei, țâțele alea. Sunt pe bune?

– Au fost puțin ajutate, recunoscu Skye.

– Super! O să se ridice foarte frumos când te întinzi pe minge. Uau! Ridică apreciativ din sprâncene. Ia-o ca pe un mare compliment, bine? Mi se scoală! Și, crede-mă, asta nu se întâmplă întotdeauna!

– Ăă, mulțumesc, spuse Skye, încercând din răsputeri să nu se uite între picioarele lui așa cum se holba el la ea.

– Am adus penseta, spuse fata de la machiaj, apărând cu ea.

– Grozav! Și scumpo, pune-i o grămadă de ulei pe păsărică, bine? Se linse pe buze. Vreau s-o văd strălucind ca și cum ar fi naibii de sticlă.

– Am priceput.

„Treizeci de mii“, își spuse Skye în gând, mult mai cu forță acum. „TREIZECI DE MII.“

Joe nu luase legătura cu ea. Bineînțeles că nu o făcuse. Trecuseră trei zile de la reuniunea de la Cascabel, iar de data aceasta chiar crezuse că avea o șansă la el. „După cum s-a uitat la mine, după cum m-a sărutat – după cum m-a tachinat –, știu că am avut o legătură reală. Dar nu suficientă, se pare. Așa că nu mai pot să aștept după el. Cei de la *Investigator* mă dau afară de la Grafton. Ori mă întorc la New York, ori încerc să-mi construiesc o viață nouă aici. Iar ca să fac asta am nevoie de bani.“

– Au!

Tresări când fata de la machiaj îi smulse firele rebele dintre picioare.

– Ești gata! Ridică-te și hai să te ungem frumos cu ulei!

Părul prins în codițe al lui Skye stătea destul de rigid cât să nu fie înecat când fata de la machiaj îi dădu tot corpul cu ulei, lăsându-l să picure pe folia neagră de plastic pe care stătea în picioare, sub un șuvoi de ulei ce i se revărsa pe umeri, saturându-i porii până când deveni o masă lucioasă, alunecoasă și uleioasă, cu sfârcurile ridicându-i-se ferm.

– Poftim, spuse fata de la machiaj, întinzându-i brațul. Ar fi bine să mă lași să te conduc până la platou – n-am vrea să cazi și să-ți spargi capul...

Lipăind și chinuindu-se să-și țină echilibrul, Skye își croi drum cu atenție până la studioul principal.

„Ei bine. Măcar sunt obișnuită să stau goală în fața unei mulțimi de bărbați.“

Pe lângă fotograf și asistenții lui, se afla un grup întreg de angajați ai publicației *Hustler*, aranjați în jurul monitorului pe care avea să fie filmată sesiunea foto; pereții zugrăviți în negru părură să se îngusteze când păși pe saltelele de gimnastică și se prinse de spătarul canapelei verzi pentru a-și ține echilibrul. Lumina intensă cădea pe fiecare centimetrul al pielii ei, lucind de ulei, și se reflecta de pe ea. Fata de la garderobă se grăbi spre ea, ținând într-o mână pantofii de plexiglas.

– Skye! Îmi place la nebunie! Fotograful aplaudă încântat. Hai să te vedem întinsă pe spate peste mingea aia! Și, hei, poți să-ți desfaci larg picioarele când o faci? Știu că nu e o mișcare standard în „gimnastică“ – își folosi degetele pentru a desena în aer ghilimelele –, dar vrem să-ți întinzi păsărica peste toată mingea ca și cum ar fi unt, știi ce zic?

Îi rânji libidinos, cu aceeași expresie prezentă pe chipurile tuturor celor de față.

„O, Doamne“, își spuse Skye feroce. „O să fie rău.“

– Skye!

Vocea femeii fu un asemenea șoc încât Skye se întoarse, mâna i se desprinse de pe canapea și căzu direct în fund.

„Slavă Domnului pentru saltelele de gimnastică“, își spuse, ridicând privirea și nevenindu-i să creadă ceea ce vedea.

Fiindcă cea care venea hotărâtă spre ea era Amber, cu părul strâns la spate, pășind apăsat, ținându-și coatele în afară, arătând ca un căpitan al unei armate de noi modele.

– Ce naiba faci? întrebă Amber furioasă, ajungând lângă Skye. Întinse mâna, o prinse pe Skye de braț și o ridică în picioare. Skye alunecă peste ea, mânjindu-i

hainele cu ulei, dar lui Amber nu păru să-i pese câtuși de puțin. Te scot de aici chiar acum! spuse Amber, trăgând-o pe Skye de pe platou.

Fata de la garderobă sări la o parte din calea brațelor agitate ale lui Skye, dar nu suficient de repede, iar unul dintre ele lovi pantofii de plexiglas, aruncându-i în aer.

– Hei! Oprește-te! Ce dracu' se întâmplă? țipă fotograful, ridicând privirea de pe monitor.

– Nu va face pictorialul, replică Amber printre dinți. Unde îți sunt hainele? îi aruncă lui Skye.

– Poftim? Cum adică nu va face pictorialul?! Trebuia să apară pe copertă! spuse nervoasă o directoare executivă a *Hustler*.

– Dezbracă-te tu complet și întinde-te peste minge! îi șuieră Amber acesteia. Dacă vrei neapărat s-o facă cineva!

– Ascultă, cucoană, spuse femeia, traversând platoul pentru a o înfrunta pe Amber, nu știu cine naiba te crezi, dar...

– O, știu eu cine e, spuse fotograful, rânjind. Este Amber Peters. *Sports Illustrated*, costum de baie roz, acum câțiva ani.

– Pe toți dracii, da, șopti apreciativ un alt director executiv de la *Hustler*.

Skye începu să se zvârcolească, încercând să scape din mâinile lui Amber, dar fu uimită de cât de puternică era Amber; strânsoarea ei pe brațul lui Skye, în pofida uleiului, era ca de menghină.

– Hei, Amber, ce zici? Vrei să pozezi cu prietena ta? sugeră fotograful, iar rânjetul i se adânci într-un zâmbet libidinos. Uite ce-ți propun – să te dezbraci și tu și să-i arunci mingea, și renunțăm la toată povestea cu aplecatul dacă asta te deranjează. Ce părere ai?

– Gura, pornografule, spuse Amber atât de tare, încât toată lumea rămase efectiv cu gura căscată.

„Ce naiba s-a întâmplat cu Amber?“ se întrebă Skye uluită.

– Haide, Skye, spuse Amber ferm, trăgând-o pe Skye atât de tare de braț încât aceasta se trezi supunându-se

când Amber o târî de cealaltă parte a paravanului de pânză, spre garderobă.

- De unde naiba ai apărut de îți permiți să vii aici și să vorbești așa cu noi? spuse directoarea de la *Hustler*, urmându-le, dar Amber începuse deja să-i strângă hainele lui Skye.

- Astea sunt ale tale? Îmbracă-te, îi porunci lui Skye. Plecăm.

- Ei, stai așa, spuse femeia de la *Hustler*.

Dar Amber, fixând-o pe Skye cu o privire pătrunzătoare a ochilor ei verzi, urlă:

- Fă-o! cu atât de multă autoritate încât Skye se trezi întinzându-se în grabă după fusta mini de blugi și tricoul ei, îmbrăcându-le peste trupul uleios, luându-și șlapii și poșeta, uitând de lenjerie, târâtă cu forța de Amber spre ușă.

- Nu fi zgârcită, scumpo! strigă fotograful după el. Împarte-ți dragostea!

Soarele intens de L.A., dogorind în parcarea de beton de afară, era orbitor după relativa întunecime a studioului amenajat într-un centru comercial, fără nici o clădire înaltă prin apropiere care să blocheze lumina. Asfaltul se încinsese, făcând ca parcarea să scoată aburi de căldură.

Amber și Skye se opriră brusc, clipind, căutându-și ochelarii de soare. Iar acel moment îi dădu răgaz lui Skye să-și revină din șoc și să se întoarcă spre Amber, spunându-i furioasă:

- Ce dracu'? Tocmai m-ai târât de la treizeci de mii de dolari!

- Nu-mi vine să cred, spuse Amber, clătinând din cap. Pur și simplu nu-mi vine să cred că voiai într-adevăr să faci asta.

- Toată lumea o face în ziua de azi! protestă Skye.

- Nu, Skye. Mâinile lui Amber erau proptite pe șolduri, capul împins înainte. Nu e așa! Nu toată lumea își desface picioarele ca tot restul lumii să vadă ce au acolo! Își aminti ce spusese Petal. E ca și cum ai fi o bucată de carne într-o măcelărie!

- Cum de ai aflat măcar despre asta? întrebă Skye, nereușind să se abțină.

- De la mama lui Petal. Amber se schimonosi. Nu este tocmai mama ideală. Dar se pare că știe o grămadă de oameni din industria pornografică.

- Asta nu e...

- Să nu te-aud! spuse Amber autoritară. Știu că nu vrei să faci asta! Mi-ai spus că nu vrei s-o faci!

- Asta era înainte să vii și să-mi furi rolul ăla! spuse Skye la fel de furioasă, sprijinindu-și și ea mâinile pe șolduri. Palmele ei lăsară urme uleioase pe fustă și își simți hainele lipindu-se de ea într-un fel dezgustător. Avea să fie nevoită să arunce totul. Te-ai dat bine pe lângă Joe și i-ai făcut ochi dulci și l-ai convins să tragă câteva sfori pentru tine! Pe la spatele meu! Îmi faci scârbă!

- M-am dat la o parte din calea ta cu Joe imediat ce mi-am dat seama...

- A, da? De asta ai apărut la Cascabel în limuzina lui?

- M-a adus cu mașina! protestă Amber. Suntem doar prieteni!

- Nu poți să-mi spui că n-a încercat-o cu tine! spuse Skye acuzator.

Amber roși.

- Suntem doar prieteni, repetă ea, dar cu mai puțină forță. Skye, ceea ce e important aici e că, dacă faci asta, n-o să mai poți trece niciodată cu buretele peste această experiență. Trebuie să...

- Să nu îndrăznești să-mi spui ce trebuie să fac! țipă Skye la volum maxim. Tu ai totul și încă îmi mai ții morală? Când tu pozezi sexy, apari în nenorocita de revistă *Sports Illustrated*, în regulă? Ei bine, eu nu sunt suficient de înaltă pentru asta, și nu am o frumusețe de model! Nu am acel aer de mică pasăre rătăcită care îi determină pe Joe și pe dr. Raf și pe tipul care îți plătește în prezent chiria să se bată între ei ca să aibă grijă de tine! Eu nu am decât țâțele și fața, și mă întorc în studio să câștig ceva bani cu ele, fiindcă nu văd nicăieri tipi bogați care să stea la coadă pentru onoarea de a-mi plăti nenorocita de chirie!

Era imposibil să te răsucești pe călcâie și să pleci ca o furtună când erai unsă cu ulei și încălțată în șlapi, dar Skye încercă să o facă, picioarele alunecoase scârțâindu-i pe tălpile de plastic la fiecare pas.

Fotograful, fata de la machiaj și o parte dintre directorii executivi ai revistei *Hustler* ieșiseră din studio și așteptau lângă ușă. Skye se întoarse lipăind la ei, cu o expresie de hotărâre pe chip.

- Așa! spuse ea furioasă, întorcându-se și ridicând spre Amber degetul mijlociu. Cu asta i-am spus unde poate să se ducă! Să mergem înapoi și să mai turnăm niște ulei pe mine!

Amber

„Nu-mi vine să cred că am făcut asta", își spuse Amber, privind-o pe Skye întorcându-se hotărâtă în studio, urmată de restul echipei de la *Hustler*. „Oare ce naiba se întâmplă cu mine? Simt tot felul de impulsuri zvâcnind în mine și le urmez de fiecare dată. Nici nu-i de mirare că îmi era teamă să renunț la medicamente", reflectă ea cu umbra unui zâmbet. „E destul de înspăimântător să ai astfel de impulsuri. Cu atât mai puțin să le și urmezi."

Ușa studioului se închise zgomotos. Skye dispăruse. Întristată, Amber se întoarse la mașina ce o aștepta.

„Cel puțin am făcut tot ceea ce am putut", își spuse ea cu un regret profund. Era foarte îngrijorată în privința lui Skye. Faptul că fusese de acord cu pictorialul pentru *Hustler* – probabil i se oferise mai mult decât pentru cel din *Playboy* – era primul pas pe o pantă foarte alunecoasă. După ce Skye făcea acest lucru, profesioniștii aveau să se învârtă în jurul ei ca niște vulturi, cerându-i să facă filme porno, să exploateze la maximum scurtul ei moment de celebritate.

Linda îi descrisese acest lucru cât se poate de clar când Amber îi ceruse să-i găsească locația sesiunii foto a lui Skye. Aveau să-i ofere o sumă relativ uriașă pentru primul film, să distribuie un actor care să semene cât

mai mult posibil cu Joe – Amber se crispase la auzul acestui lucru – și să o convingă pe Skye să repete cât mai multe scene posibil din filmul înregistrat la reabilitare.

- Și nimeni nu se oprește la un singur film porno, îi spusese Linda, ridicând din umeri. E tânără, e sexy, banii sunt fantastici. Și se pricep de minune să te convingă să faci diverse chestii. Nu ți-ar veni să crezi. Și după aia... ei bine, ajungi să te convingi singură să o faci, știi? Fiindcă îți dorești acei bani. Seamănă oarecum cu drogurile, adăugase, devenind tot mai entuziasmată de subiect. Le consumi până devii dependent, apoi începi să alergi după ele. Și te poți descurca destul de bine și după ce te retragi. Din pornografie, mă refer. Te căsătorești cu un cântăreț sau un boxeur sau ceva de genul. Rămâi gravidă și îți asiguri un venit pentru următorii optsprezece ani.

Linda aruncase o privire plină de tristețe pe fereastră, spre Petal, care stătea în fața casei de lângă piscină, vorbind la telefon cu unul dintre prietenii ei din Londra.

- Dar asta funcționează doar dacă obții custodia copiilor, spusese ea sumbru. Primești munți întregi de bani când ai custodia copilului. Eu am fost prea tânără, știi? Nu am cântărit bine problema. Ar fi trebuit să mă țin de ea cu ambele mâini. Ar fi valorat o avere.

„Biata Petal", își spuse Amber acum, în vreme ce mașina ieșea din parcare. „Știu că poate fi îngrozitor de răzgâiată, dar nu prea a avut mult noroc în copilărie. Chiar dacă tatăl ei s-a descurcat oribil, i-ar fi fost și mai rău lângă mama ei."

Și, inevitabil, acest gând o făcu pe Amber să reflecteze la una dintre cele mai mari probleme ale ei: situația cu Slava. Slava reacționase la declarația lui Amber de a-și câștiga independența față de bărbați cu aceeași tehnică pe care o perfecționase atât de bine de-a lungul anilor. Refuza pur și simplu să se gândească la acest lucru. Susținea că Amber era prea isterică și derutată în acel moment, din cauza terapiei, pentru a avea habar ce își dorea cu adevărat. De fiecare dată când Amber insista că se hotărâse, că Slava avea să fie nevoită să se adapteze la numeroase schimbări în viața lor, Slava ignora ceea

ce auzea, zâmbind binevoitor și spunând că era mult prea devreme pentru Amber să ia orice decizie majoră.

Plecase chiar într-o tură de cumpărături prin Rodeo Drive în dimineața aceea, spunând că poate Amber avea dreptate, poate petreceau într-adevăr prea mult timp sub același acoperiș. Slava urmărise reality-show-uri ce se petreceau în L.A. încă de când sosise acolo, văzând copiii bogați, născuți în familii privilegiate, plimbându-se pe trotuarele largi ale acestui cartier, încărcați cu plase de cumpărături. Poșete de la Judith Leiber, diamante de la Harry Winston, pantofi cu toc înalt de la Stuart Weitzman; cuprinsă de o mare încântare, Slava își alcătuise o listă de magazine pe care voia să le viziteze, își îmbrăcase cele mai elegante haine ale ei și își rezervase o mașină care să o ducă la intersecția dintre Wilshire și North Rodeo.

„Ar trebui să fiu nerăbdătoare să am casa doar pentru mine“, își spuse Amber, dar, cumva, acest gând o făcu să se simtă mai singură decât se așteptase. Scena petrecută între ea și Skye fusese nu doar o sursă de supărare, fiindcă eșuase complet în ceea ce își propusese să facă; în momentul respectiv se folosise de rezerve de curaj și energie pe care nici măcar nu știa că le are.

Amintindu-și ceva despre care Joe vorbise la Cascabel, se aplecă în față și bătu în paravanul de sticlă ce o separa de șoferul limuzinei.

– Ai putea să mă duci la Runyon Canyon? întrebă ea. Am nevoie de niște aer proaspăt.

„Doamne!“ își spuse Amber patruzeci de minute mai târziu, prăbușindu-se pe o piatră încălzită de soare. „Nu-mi vine să cred că am o condiție fizică atât de slabă.“

De remarcat că un canion la modă din L.A. nu era alegerea ideală ca să încerci să urci un deal abrupt pentru prima dată în viață. Absolut toți cei care urcaseră și ei pe poteca largă o depășiseră pe Amber; mulți dintre ei trecuseră alergând, sărind pe lângă ea cu ușurința unor capre de munte, dar chiar și cei care urcaseră la pas o devansaseră, aruncându-i priviri pline de compătimire peste umerii îmbrăcați în supraelastic, în vreme

ce ea urca din greu, cu respirația șuierând, îmbrăcată în blugi strâmți. Bărbați goi de la brâu în sus, îmbrăcați în pantaloni scurți de alergare; femei în pantaloni trei sferturi mulați pe picior și bustiere de care aveau prea puțin nevoie, cu părul jucându-le în coadă de cal. Și toți având căști în urechi și dispozitive iPod prinse la betelia pantalonilor sau pe brațe, cu trupurile netede și bronzate acoperite de o sudoare fină, părând a fi într-o formă suficient de bună cât să poată participa oricând la un triatlon. Îi invidiase pe cei ieșiți la plimbare alături de câinii lor, prinși în lesă; un ciobănesc sau un dog german în fiecare mână ar fi ajutat-o enorm să înainteze în sus.

„Trebuie să-mi fac abonament la o sală“, își spuse Amber, cu pieptul încă ridicându-se greoi în încercarea de a reveni la o respirație cât de cât normală. „E foarte jenant. Nu vreau să sufăr un atac de cord la douăzeci și șapte de ani, încercând să urc pe un deal.“

Nu fusese nevoită niciodată până atunci să facă sport, având norocul de a se fi născut cu unul dintre acele trupuri înzestrate de la natură cu o musculatură fermă. Dar cum nu-și folosise niciodată acei mușchi pentru vreo activitate fizică reală, acum aceștia începură toți să urle de durere, șocați de ceea ce li se ceruse să facă.

Trase de betelia blugilor, ce începuse să o strângă. Pantalonii îi erau băgați în botine, iar fermoarul acestora fusese mai greu de închis peste pulpele ei în acea dimineață decât oricând altcândva.

„Pastilele alea pe care mi le dădea *Matka* nu mă împiedicau doar să fiu în permanență neliniștită. Mă făceau și să uit de mâncare. Acum mănânc mai mult decât am mâncat vreodată în perioada în care luam pastile. O simt. Sutienele îmi lasă urme roșii pe piele când le dau jos. Am purtat acea rochie Diane von Furstenberg la Cascabel fiindcă se înfășoară în jurul meu, ca să nu mă chinui să trag fermoarul unei rochii prea strâmte.“

Ar fi trebuit să fie un gând sumbru, dar Amber își dădu seama că zâmbea în schimb.

„N-am să joc rolul ăla. Fata care apare în costum de baie în filmul făcut de prietenul lui Joe. Probabil nici

n-am să arăt suficient de bine în costum de baie pe când încep filmările. Și n-am de gând să mă înfometez ca să revin la greutatea mea de model. Dacă mă apuc de asta, îmi va fi foarte greu să nu apelez din nou la pastile. Skye ar putea juca acel rol. Am să-l sun pe producător să-i spun că mă retrag. Skye i-a plăcut sincer. Dacă îi spun că Joe îi cere acest lucru, se va bucura să-i ofere ei rolul în locul meu. Trebuie să urmez o altă cale de acum înainte. Trebuie să renunț la locuri de muncă în care sunt judecată după cât de bine arăt într-un nenorocit de costum de baie. Dacă trebuie să-mi pun un șorț în schimb și să curăț mese, atunci asta voi face.“

Scoase telefonul din buzunarul pantalonilor de blugi, crispându-se de cât de fix era îndesat acolo, și formă numărul lui Tony. „Ar fi trebuit să fac asta acum câteva zile“, își spuse ea. Dar fu foarte ușurată când auzi mesajul căsuței vocale a telefonului lui, în loc de vocea lui.

– Tony? spuse, ezitând la început, dar devenind tot mai încrezătoare pe parcurs. Tony, sunt Amber. Îmi pare rău să fac asta lăsându-ți un mesaj, dar trebuie să-ți spun acum. Nu pot avea o relație cu tine. Îmi pare foarte rău, dar nu pot. Caut un alt loc unde să pot locui cu mama și o să ne mutăm de îndată ce va fi posibil. Vom renunța la apartamentul din Londra. Nu știu unde vom ajunge într-un final, dar vom fi bine. Nu-ți face griji pentru noi. Și mulțumesc foarte mult pentru tot ceea ce ai făcut, Tony. Mi-aș dori să pot avea o relație cu tine, dar nu pot. Îmi pare rău.

Închise și își puse telefonul înapoi în buzunar.

„Am rezolvat, *Matka*. Nu mă poți face să mă răzgândesc. Nu va fi nici Joe, nici Tony. Dacă nu-l pot avea pe dr. Raf, nu vreau un premiu de consolare.“

Brusc, se simți foarte obosită. Soarele ce o moleșea, gândul la scena care o aștepta cu mama ei după ce Slava ajungea acasă în după-amiaza aceea și Amber o anunța că renunțase la rol și îi refuzase definitiv și pe Joe și pe Tony... se strâmbă, copleșită de gândul a cât aveau să fie de chinuitoare următoarele câteva zile.

„Prizonieră în viața mea cu *Matka*, încercând să-mi refac existența, încercând s-o fac cât mai fericită posibil,

și să fac față gândului că dr. Raf se va căsători cu dr. Lucy și n-am să-l mai văd niciodată... O, Doamne!“

Închizând ochii, Amber se lăsă să alunece pe piatră, sprijinindu-se cu spatele de ea, cu iarba sub picioare. Își cuibări capul, surprinzător de confortabil, într-o nișă din piatră, și se lăsă cuprinsă de o reverie somnoroasă de care avea mare nevoie. Soarele îi inundă fața și nici măcar nu-i păsa. „Nu mai sunt model. Pot să mă bronzez dacă vreau.“ Chipul doctorului Raf apăru plutind în visele ei; fața lui, mâinile lui, trupul lui lipit de al ei.

„Nu-mi vine să cred că n-am să-l mai văd niciodată“, spuse ea, alunecând complet în somn. „Pur și simplu nu-mi vine să cred...“

Amber înota într-o mare de votcă în care pluteau insule de Vicodin. Insulele aveau margini ascuțite și, când se lovi de ea, o tăiară; durerea fu surdă mai întâi, apoi începu să explodeze. Își simțea brațul ca despicat. Ceva se prelingea pe el, ceva greu ce îi provoca mâncărimi și o irita, făcându-și să-și dorească să se șteargă. Ridică mâna și icni de durere; probabil își prinsese degetele între două dintre insule și le zdrobise între ele cumva, căci și le simțea lovite până la os...

„Nu. Nu insule. O ușă.“

„Cineva ți-a prins degetele într-o ușă când ai încercat s-o deschizi.“

„Nu plutești nicidecum pe o mare, ești întinsă pe covorul din dormitor, sângerând.“

„Și cineva încearcă să te ucidă.“

Deschise brusc ochii.

Cineva o striga pe nume de undeva de foarte, foarte departe, de la distanță atât de mare încât nu-și dădea seama dacă era bărbat sau femeie. Sunetul era atât de înfundat, ca și cum ar fi ajuns la ea prin mai multe straturi de căptușeală înfășurate în jurul capului ei.

Și părea să fi orbit.

Își întoarse capul dintr-o parte în cealaltă, panicată, începând să se zbată, dându-și seama că nu mai putea respira, fiindcă avea ceva ce i se apăsa pe față. Ceva

ce o împiedica complet să vadă. Ceva ce o împiedica să respire...

Durerea din brațul ei și din mâini fu uitată acum în panica ei de a nu se sufoca. Cu toată forța ce o mai avea în ea, întinse mâinile și lovi norul greul ce îi acoperea capul. Iar prin el mai simți ceva.

O pereche de mâini, ținându-l în loc. Ținându-i o pernă peste față, încercând să o sufoce.

Valul surprinzător de forță la care Amber apelase mai devreme în ziua respectivă, când o târâse pe Skye, goală, de pe platoul filmării pornografice, o cuprinse din nou acum. Se răsuci puternic într-o parte, folosindu-și mâinile apăsate pe covor și ridicându-și umerii pentru a împinge greutatea de pe față. Inspirând adânc, reuși să strige după ajutor.

Fu un strigăt aspru, răgușit, aducând mai mult a lătrat decât a sunet de om. Nu îi veni să creadă că ieșise din gura ei.

– Taci! îi spuse femeia, violent.

Și Amber își dădu seama, pentru prima dată, ce auzea.

Dădu să țipe din nou, având coardele vocale mai calde acum, fiind mai sigură că va produce ceva ce s-ar putea auzi; dar în secunda următoare perna i se apăsă din nou peste față, și se zvârcoli sub ea, luptându-se cu toată forța. Era în genunchi, cu mâinile lipite sub pernă, încercând să o împingă deoparte; i se păru că își auzi numele strigat din nou, dar din câte își dădea ea seama, putea la fel de bine să fi fost o halucinație născută din disperarea ei de a fi salvată.

Se luptau acum frenetic pentru a obține controlul asupra pernei. Femeia stătea în spatele ei, apăsându-i violent perna peste față, împingând capul lui Amber pe spate, sprijinit de genunchii ei, într-o strânsoare malefică. Și Amber pierdea. Slăbită de medicamentele pe care le luase și de votca ce-i fusese turnată pe gât, capul încă îi plutea într-o amețeală care, se gândi înspăimântată, avea să i se dovedească fatală.

„Nu pot", își spuse, înnebunită de teamă, agățându-se de pernă. „Nu pot s-o dau jos!"

Respirația i se întrerupse și amețeala se înteți. De fiecare dată când reușea să prindă puțin perna, aceasta îi era împinsă și mai ferm peste față, blocându-i nasul, gura, ochii. Întunericul se revărsă în jurul ei; lumini minuscule îi apărură în fața ochilor. Începu să își piardă cunoștința din lipsă de oxigen. Strânsoarea ei pe pernă slăbi, genunchii îi cedară și, când se răsturnă, își dădu seama că pierduse.

Perna i se trânti peste față cu o bufnitură ce îi zgudui tot trupul, forțând aerul să îi iasă din plămâni cu un geamăt; femeia stătea deasupra ei, îngenuncheată pe pieptul ei, apăsând perna în jos cu o furie sălbatică.

Trupul lui Amber rămase fără vlagă, mâinile i se întinseră deschise. Nu mai rămăsese nimic în ea. Nici aer. Nici luptă. Nici șansă la viață.

Întunericul o învălui și se lăsă să alunece în el.

Amber

Totul o durea, dar respiratul era cel mai dificil. Plămânii o dureau la fiecare ridicare și cădere a pieptului, la fel de intens de parcă ar fi inhalat fum; își simțea pieptul vânăt. Iar când deschise ochii își dădu seama că era pradă halucinațiilor.

Fiindcă, aplecat deasupra ei, era dr. Raf, sprijinindu-i capul cu o mână în vreme ce-i dădu părul la o parte de pe față cu cealaltă.

– Amber? spuse el blând. Amber, mă auzi?

Ea reuși să aprobe din cap, neîndrăznind încă să vorbească. Chipul lui se contură clar, iar ochii ei se umplură de lacrimi.

„Chiar azi eram sigură că n-am să-l mai văd niciodată. Și iată-mă aici, întinsă în brațele lui..."

Cu un efort uriaș, ridică o mână pentru a-i atinge fața, sprijinind-o de conturul bărbiei lui. Când îi simți pielea, cu barba de după-amiază crescând prin netezimea obrazului lui, senzația fu atât de delicioasă încât respirația i se opri pentru o clipă în gât.

– Poftim? Dr. Raf se aplecă și mai aproape de ea. Amber? Ai spus ceva?

Buzele lui erau atât de aproape de ale ei acum. Mâna ei se strecură în jurul capului lui, trăgându-l în jos milimetric, atât cât era nevoie pentru a-i simți respirația caldă pe față și mirosul loțiunii de după ras. Iar acestea îi dădură forța să-și ridice capul, deși i se părea greu ca de plumb, și să-și lipească buzele de ale lui.

– Amber, șopti el peste gura lui.

Apoi mâna de sub capul ei deveni mai fermă, îi preluă greutatea, și o sărută.

O duru chiar mai tare decât înainte, fiindcă o îmbrățișa atât de strâns. Dar probabil era pe deplin masochistă, căci îi răspunse la îmbrățișare cu la fel de multă forță, apăsându-și pieptul învinețit de al lui; brațele ei alunecară în jurul gâtului lui, trăgându-l spre ea, frecându-și fața de țepii bărbii lui, savurând chiar și plăcerea, fiindcă ea îi arăta că nu avea halucinații. Chiar era atât de aproape de ea. Nimeni nu-și imagina că simte barbă în halucinațiile sale.

Gura lui se prăvăli în forță peste a ei; o sărută mai adânc decât o făcuse vreodată, mai pasional. Ea se încolăci în jurul gâtului lui, împletindu-și degetele în buclele lui, dorindu-și să se răsucească spre el până devenea atât de strâns o parte din el încât să nu-i mai poată da drumul niciodată. Mâna lui pe capul ei o ținea lipită de el, refuzând să-i dea drumul, lăsându-și limba să-i pătrundă în gură, sărutând-o ca și cum...

„Ca și cum ar fi crezut că am murit", își spuse Amber, extaziată când își dădu seama cât de disperat fusese la gândul de a o pierde. „Aproape ca și cum m-ar iubi..."

– Pentru numele lui Dumnezeu, răsună vocea lui Skye, întrerupându-i reveria. Nu-i nicicum momentul potrivit, porumbeilor!

Cu mare regret, dr. Raf și Amber se despărțiră încet, ca și cum ar fi fost lipiți laolaltă; fu ca un efort fizic pentru Amber să-și desprindă privirea de pe a lui. Când el se mută, ajutând-o să se ridice în capul oaselor, Amber văzu ceea ce se afla în spatele lui, în colțul dormitorului

ei. Toate celelalte detalii începură să se contureze clar, încet și dureros.

Sângele, ce i se coagula acum pe braț. Zvâcnetele din pieptul ei, fiecare mușchi dureros, și adrenalina gonindu-i prin corp de la luptă, de la cât de aproape fusese de moarte și de la sărutul cu dr. Raf...

„Nu", își spuse ea ferm. „Fără «dr.». Doar Raf de acum încolo."

Apoi, în spatele umărului lat al lui Raf, al cărui biceps puternic era conturat de cămașa strâmtă roz-deschis, o văzu pe Skye.

Amber încă se ținea de Raf pentru a-și menține echilibrul. Degetele ei se înfipseseră probabil adânc în carnea lui, dar el nu spuse nimic. Își înfășură brațele în jurul ei, asigurându-se că era susținută, și își întoarse capul pentru a privi ceea ce vedea ea.

Skye, așezată pe marginea patului. În tricoul și fusta de blugi pătate de ulei pe care le îmbrăcase mai devreme, pentru a merge la sesiunea foto pentru *Hustler*. Își desfăcuse părul din cele două codițe copilărești și și-l periase, strângându-l într-un nod voluminos la ceafă, dar purta în continuare machiajul strident și genele false ce o făceau să arate ca o păpușă exagerată.

Însă nu era nimic de păpușă în expresia severă cu care o privea pe femeia prăbușită grămadă în colțul dormitorului.

Slava. Făcută ghem peste perna pe care încercase să o folosească pentru a-și sufoca fiica.

– Am venit să te caut, spuse Skye, răspunzând la întrebarea mută din ochii lui Amber. Am renunțat la sesiunea foto după ce ai plecat tu. Fericită? Oftă prelung și zgomotos. Pur și simplu n-am putut să o fac. Așa că am aflat unde stai și am venit să-ți mulțumesc, să-ți spun că n-am făcut-o până la urmă. Iar mama ta – arătă din cap, cu o expresie sumbră, spre Slava – a venit la poarta de la intrare din fața casei și mi-a spus că nu ești acasă. Era ciudată. Era prima oară când o întâlneam, dar era foarte ciudată. Și duhnea a votcă. Adică, votca nici măcar nu miroase prea tare, dar ea duhnea, știi ce zic? Nu era de bine. Oftă. Așa că atunci când a închis poarta, m-am

gândit: „Rahat. Mama lui Amber se poartă ciudat, nu vrea să mă lase să o văd... vine până la poartă, nici măcar nu mă lasă în casă... miroase a băutură..." Întâlni din nou privirea lui Amber. Credeam că ai revenit la pastile, mărturisi ea. Că poate te-ai enervat și ai venit acasă să te întâlnești cu mama ta și ai început să bei cu ea sau să iei pastile. Sau amândouă. Îmi pare rău, Amber. Dar nimeni de la Cascabel nu credea că e o idee bună să te întorci să locuiești cu mama ta, știi? Așa că am intrat în panică. L-am sunat pe dr. Raf să văd ce mă sfătuiește să fac. Eram amândoi foarte îngrijorați. El spune că foștii dependenți care se reapucă de consum iau adesea o supradoză, fiindcă își închipuie că pot consuma aceleași doze ca în trecut, dar nu mai pot, fiindcă pragul lor de toleranță scade dramatic.

– Am venit imediat, spuse Raf, vorbind în părul lui Amber. Și am trecut de poartă și am bătut la ușă. Dar nu a răspuns nimeni.

– Ceea ce era și mai ciudat, spuse Skye, fiindcă știam că mama ta e acasă, iar ea spusese că tu nu erai. Așa că dr. Raf a sărit gardul...

Amber făcu ochi mari.

– Ai sărit gardul? spuse ea. E înalt de trei metri!

– A fost foarte tare, spuse Skye. A sărit și s-a prins de marginea de sus, apoi s-a ridicat din brațe. Își dădu ochii peste cap când Amber îl fixă cu o privire adoratoare pe dr. Raf. Mi-a deschis, apoi am ocolit casa prin spate și am găsit ușa de la bucătărie deschisă și am început să te căutăm...

– V-am auzit strigând, spuse Amber. Am încercat să vă răspund – și atunci a luat perna...

Vocea i se sparse și începu să plângă.

– O, iubito, spuse Raf, mângâind-o pe păr, ținând-o la pieptul lui. Ești în siguranță acum. E totul bine. Ești în siguranță acum.

– O, Raf..., hohoti ea pe cămașa lui.

– Am văzut sticla goală și pastilele, spuse Skye sumbru. Plus asta.

Arătă din cap spre noptieră, pe care se afla o mică pâlnie de plastic alb culcată pe o parte.

Amber se chinui să-și amintească tot ce se întâmplase.

– Am venit acasă, spuse încet. După ce am fost la Runyon Canyon. Și Matka era aici. Am fost surprinsă, fiindcă îmi spusese că avea să-și petreacă toată ziua în Rodeo Drive. Mi-a dat un pahar de cola – a spus că am nevoie de el fiindcă arătam deshidratată. Amber ridică o mână la gât, care o ustura ca și cum ar fi fost vânat pe dinăuntru. Probabil mi-a pus în cola ceva care să mă adoarmă profund... Apoi – Amber înghiți un nod, ceea ce îi provocă o durere feroce –, apoi m-a ajutat probabil să urc până aici și mi-a pus... mi-a pus...

Nu putea s-o spună.

– Ți-a pus pâlnia în gură, spuse Skye încet. A zdrobit încă o doză de medicamente, le-a pus într-o sticlă de votcă și le-a turnat prin pâlnie. Și a înscenat toată povestea asta. Arătă spre albumele de fotografii și revistele de pe pat, cuvintele scrise cu ruj pe peretele dormitorului. Apoi avea să spună că se întorsese din Rodeo Drive mult mai târziu și te găsise când nu se mai putea face nimic.

– Nu ți-a dat destul, spuse Raf mohorât, strângându-și brațele în jurul ei. Altfel nu te-ai fi trezit deloc fără să ți se facă spălături stomacale.

– N-am făcut nimic, spuse Slava, ridicând în sfârșit capul, privindu-i cu ochi reci inexpresivi. Nu am făcut nimic. Nu înțelegeți. Încercam să o fac pe Amber mai bine. Să-i pun asta – bătu perna – sub cap.

– Da, sigur. Eu știu ce am văzut, spuse Skye disprețuitoare. Și a trebuit să te dau jos cu forța de pe ea.

– *Matka*, spuse Amber încet. Îmi amintesc ce ai spus. Vorbeai în slovacă. Îmi amintesc fiecare cuvânt.

Mama ei o privi îndelung, îngustându-și amenințător ochii.

– Voiai să distrugi totul, șuieră ea într-un final spre fiica ei. Nici Tony, nici Joe. Aveam să pierdem totul! Nu tu casă frumoasă, nu tu mașină, nu tu nimic! Și te-ai gândit doar la tine! Nu la mine! Se lovi cu mâna în piept. Copilul trebuie să aibă grijă de mama sa. Așa se face!

– Dar, *Matka* – de ce ai vrea să mă ucizi? întrebă Amber deznădăjduită.

– Ți-am făcut asigurare, bombăni Slava. Când am venit aici, după ceea ce s-a întâmplat la Londra. Ți-am făcut asigurare pentru o grămadă de bani. În caz că se întâmplă din nou.

– Dumnezeule, șopti Skye, în vreme ce sunetul sirenelor ce se apropiau în viteză urca panta abruptă a dealului de sub casă.

– Copilul trebuie să aibă grijă de mama sa! repetă Slava, ridicând tonul, cu vocea spartă. Copilul trebuie să aibă grijă de mama sa! Dacă nu ai grijă de mine, la ce-mi ești bună? Gâfâia acum, strângând la piept perna șifonată și pătată de votcă. Ani întregi am avut grijă de tine! Am făcut lucruri pentru tine! Lucruri rele! Iar acum vii și-mi spui că n-ai să-mi dai nimic pentru toți acei ani!

Coafura atent aranjată de păr blond-cenușiu a Slavei își pierduse ținuta în urma luptei cu fiica ei și cu Skye. Câteva șuvițe îi atârnau peste față, tapate și pline de fixativ, și clătină din cap furioasă, dându-le deoparte, continuând s-o privească urât pe Amber.

– Cred că suntem chit acum, *Matka*, rosti Amber foarte încet.

Se auzi sunetul mașinilor intrând în curtea casei, frânele scârțâind. Se auziră voci strigând și uși trântite. Skye se ridică, aruncându-i Slavei o privire dură, ieși din dormitor, aplecându-se peste balconul scărilor, și strigă:

– Suntem aici toți.

Un șir de pași grei răsună pe marmura din hol și pe trepte, făcând casa să se zguduie sub impactul lor. Amber își dădu seama că se agăța și mai strâns de Raf.

– Nu mă abandona, îi șopti ea.

– N-am s-o fac, spuse el, ținând-o în brațe.

Brusc, își aminti scena de la Cascabel, petrecută cu doar câteva zile în urmă. Dr. Lucy, atât de dornică să facă paradă de inelul ei de logodnă, să o țină pe Amber la distanță...

– Stai, spuse ea, relaxându-și strânsoarea pe Raf. Nu pot – nu dacă ești încă...

Apropierea dintre ei și timpul pe care el și Amber îl petrecuseră împreună la Cascabel îi permise lui Raf aproape să-i citească gândurile:

– Am rupt logodna chiar în ziua aceea, spuse el, trăgând-o din nou mai aproape. Am fost un idiot să mă logodesc cu ea de la bun început. Nu, mai rău. Am fost nebun. Nu mă puteam gândi la nimic altceva în afară de tine – când i-am cerut mâna lui Lucy am știut că e o idee îngrozitoare, am regretat-o imediat... Oftă. A plecat de la clinică.

Cuprinsă de o ușurare uriașă, vinovată, Amber se agăță din nou de el în vreme ce doi paramedici dădură buzna în dormitor, urmați imediat de polițiștii pe care Skye îi chemase odată cu ambulanța. Amber închise ochii, copleșită.

– Voi fi lângă tine în permanență, îi spuse Raf, vorbind în părul ei. Crede-mă. N-am să te mai părăsesc niciodată.

epilog

Petal

– Este cea mai mişto chestie dintre toate! cântă Tas, îmbrăţişându-l încântată pe J.C. Cea mai mişto chestie dintre toate!

– Covor roşu, fată! chiţăi J.C., îmbrăţişând-o la rândul său. Covor roşu de Hollywood!

Îşi aruncă din nou privirea în limuzina albă lungă din care tocmai ieşiseră el şi Tas.

– Petal, lasă băiatul în pace! spuse el, chicotind. Dă-te jos de pe băiat! Te aşteaptă publicul!

Interiorul limuzinei era luminat cu leduri ce licăreau ca nişte stele peste Petal şi Dan, ce stăteau înlănţuiţi la capătul îndepărtat al scaunului de piele, împletiţi într-o îmbrăţişare complicată.

– Mi-a fost atât de dor de tine! murmură Petal în urechea lui Dan, trecându-şi limba în jurul ei pentru a-şi confirma declaraţia.

– O, drăguţă, şi mie! Tânjesc de-o lună întreagă după sex!

Dan o muşcă de gât atât de tare încât Petal ţipă.

– O să tânjeşti după sex acum, spuse Petal obraznică, atingându-l uşor între picioare şi făcându-l să geamă.

– Cât durează nenorocitul ăsta de film, oricum? bombăni Dan. Nu-mi vine să cred că mergem la o premieră la Hollywood şi e o afurisită de comedie romantică...

– Apare şi un căţeluş drăguţ în ea, spuse Petal. Şi ai ocazia să-l cunoşti pe Joe Jeffreys.

– Tare! spuse Dan rânjind. Bun, hai să-i dăm bătaie...

O ridică din braţele lui şi o împinse spre uşă, plesnind-o peste fund. Aplecându-se aproape în două pentru a reuşi să iasă din limuzină şi trecând pe lângă

cameramanul VH1 care înregistrase întreaga scenă, Petal ţipă fericită:

– Am să ţi-o plătesc! ameninţă ea, coborând din maşină, aranjându-şi rochia Christopher Kane de un roz fluorescent mulată pe corp.

Tas îi aranjă rapid tivul, studiind-o pe Petal din cap până în picioare, îndreptându-i colierul uriaş de aur ce îi ajungea până pe piept, apoi dându-se în spate şi aprobând din cap. Picioarele lungi şi zvelte ale lui Dan, îmbrăcate în blugi negri strâmţi, apărură din limuzină.

– E de comă cât de repede te obişnuieşti cu asta, comentă el adresându-se grupului şi arătând din cap spre cameramanul care cobora şi el din maşină, alăturându-se primului, care aşteptase acolo pentru a înregistra ieşirea lui Petal şi a grupului ei de prieteni din limuzină.

– O, Doamne, spuse J.C., bătând din palme, toată viaţa mi-am dorit să fiu urmărit de camere peste tot. E ca un vis devenit realitate.

Tas ridică palma în aer, iar el sări să şi-o lipească de a ei.

– Aduşi cu avionul din Londra, oftă ea. La clasa economic, dar oricum. Şi având propriile camere în casa lui Petal.

– Silverlake, nu Malibu, dar o casă întreagă cu piscină şi jacuzzi, declamă J.C.

– Drăguţa mea s-a descurcat bine, nu-i aşa? Dan îşi îmbrăţişă prietena. Ai fost trimisă pachet la reabilitare şi te-ai întors cu propria emisiune pe VH1!

– Bun, băieţi, spuse Michelle, producătoarea serialului *Petal cucereşte L.A.-ul*, apărând din spatele unuia dintre cameramani. Ştiu că sunteţi în al nouălea cer şi toate alea, dar trebuie să încetaţi să mai vorbiţi despre emisiune, bine? Nu putem folosi nimic din materialul ăsta.

– Scuze, Michelle, spuse Petal, aruncând o privire mustrătoare grupului ei de prieteni. N-au ajuns decât azi-dimineaţă, ştii? Încă încearcă să se obişnuiască.

– Ei bine, obişnuiţi-vă repede! le ceru Michelle, cu o expresie hotărâtă. Joe Jeffreys trebuie să apară din clipă în clipă – trebuie să înregistrăm momentul...

– Joe! Joe! Te iubim! ţipă o ceată de fete ţinute în spatele cordonului de catifea roşie pe cealaltă parte a străzii.

– O, uau, spuse Dan pe un ton de respect profund, întorcându-se şi lungindu-şi gâtul pentru a vedea silueta înaltă şi blondă a lui Joe Jeffreys înaintând de-a lungul cordonului, râzând, strângând mâini cu cât mai multe dintre admiratoarele care ţipau, luând telefoanele mobile întinse de acestea şi ţinându-le în faţă, aplecându-se în spate îndatoritor pentru a poza pentru fotografii, în vreme ce acestea se înghesuiau să îşi bage capetele în cadru lângă capul lui.

– Joe! strigă Petal, sărind în sus şi-n jos pentru a-i atrage atenţia.

Traversând relaxat trotuarul, arătând exagerat de elegant într-un costum albastru-închis şi cămaşă albă fără guler, care fuseseră în mod evident croite toate astfel încât să se potrivească pe constituţia lui masivă, Joe o observă pe Petal şi ridică mâna spre ea.

– Bună, scumpo, spuse el, apropiindu-se de ea, ridicând-o în aer ca pe o păpuşă şi depunând un sărut mare şi zgomotos pe fiecare dintre obrajii ei. Mi-ar fi fost imposibil să nu remarc părul tău!

Dându-i drumul, îi ciufului părul galben intens, prins în creştetul capului cu o agrafă neagră uriaşă; J.C., cu o îndrăzneală enormă, dădu la o parte mâna lui Joe.

– Obraznicule, spuse el pe un ton de flirt. Mi-a luat ore întregi să i-l coafez azi după-amiază.

– Scuze, omule, spuse Joe, rânjind. Ăsta-i bărbatul tău, Petal?

– Dragule! Vezi să nu! J.C. îi aruncă o ocheadă. Dar aş putea fi al tău dacă m-ai ruga frumos...

– El e Dan, spuse Petal, împingându-l în faţă.

– Bună, Dan, spuse Joe, salutându-l pe acesta în stil clasic american – o strânsoare de mână puternică, urmată imediat de o îmbrăţişare rapidă, încheiată de o lovitură peste umăr.

– Joe, tocmai a apărut limuzina lui Jen, îi spuse alarmat un asistent în costum.

– Ne vedem, spuse Joe, ridicând o mână, aruncându-le un zâmbet și întorcându-le spatele.

– Doamne, șopti J.C. Omul ăla e monstruos de sexy.

– Și e cât se poate de heterosexual, spuse Tas sec, deși avea și ea ochii la fel de mari ca toți ceilalți în urma întâlnirii cu Joe Jeffreys și charisma lui extraordinară.

– O, dragă, știu, oftă J.C. Dar chiar și așa. M-am simțit ca îmbăiat într-o lumină de aur. Mă întreb dacă la fel de bine s-au simțit cei care l-au întâlnit pe Iisus?

Michelle Lee-Glazer închise scurt ochii în extaz: dacă materialul rămânea la fel de savuros, *Petal cucerește L.A.-ul* avea să fie un succes de zile mari.

Limuzina lui Jennifer Downs opri exact în dreptul covorului roșu, în locul rezervat exclusiv celebrităților de cel mai înalt rang. Și nimeni nu se încadra mai bine în acea categorie, în acel moment, decât Jennifer Downs. Când coborî din mașină cu toate cele patruzeci și cinci de kilograme ale ei îmbrăcate într-o rochie până la glezne Christian Siriano, încărcată din plin cu volane și care probabil cântărea la fel de mult ca ea, țipetele admiratorilor ei deveniră atât de stridente încât făcură ca toți câinii aflați pe o rază de un kilometru și jumătate să răspundă cu lătrături furioase.

Joe se aplecă, luă mâna lui Jennifer și o ajută să coboare. Jennifer se opri în fața lui, zâmbindu-i triumfătoare, arătând ca o zână superbă, cu umerii goi strălucind pe fundalul decolteului înspumat al rochiei. Un colier cu diamante îi fusese împletit în părul blond și scurt, arătând ca o podoabă pentru păr, și un alt set de diamante îi strălucea la urechi; când Joe îi ridică mâna la buze în mijlocul strigătelor de aprobare ale mulțimii, Jennifer ridică cealaltă mână, stânga, și-l atinse pe obraz, arătându-și deloc accidental inelul de logodnă cu un diamant uriaș aflat pe inelar.

– La naiba, asta a fost bine gândit, murmură Michelle Lee-Glazer, în vreme ce Carmen, coborând elegant din limuzină, zâmbi aprobator spre sceneta jucată de Joe și Jennifer și concepută de ea.

Joe și Jennifer se întoarseră, mână în mână, pentru a traversa covorul roșu, dar apoi un val de strigăte

înduioșate și impresionate întâmpină un nou-sosit. Trăgând în lesă, tremurând de nerăbdarea unui câine pe care îl așteptau bunătăți serioase dacă își asculta cuminte dresorul, labradorul auriu care jucase rolul din titlul filmului în *Eu, el și Domnul Lăbuțe* alergă spre Joe cu entuziasm, sărind pe el când Joe îl prinse de labele din față și se aplecă pentru a-i da voie câinelui să-l lingă pe față.

Spectatorii se dezlănțuiră înnebuniți. Aerul răsună de strigăte atât de ascuțite încât Petal își acoperi urechile cu palmele. Câinele, profesionist cu vechime, rămase cât se poate de netulburat de public, revenind cu labele pe pământ și încolăcindu-se fericit în jurul picioarelor lui Joe când acesta luă lesa de la dresor.

Cu Jennifer într-o parte și labradorul în cealaltă, cu un zâmbet uriaș pe chipul lui frumos, Joe porni pe covorul roșu însoțit de atâtea blițuri cât să-i provoace unui epileptic probleme grave de sănătate. J.C., Tas și Petal participaseră la numeroase premiere în Leicester Square, pășind pe covorul roșu acolo, cu Petal făcând piruete și pozând pentru fotografi, simbol al celor mai moderne fete din Anglia. Dar aici era vorba de un nivel cu totul diferit de celebritate: Joe și Jennifer, în acel moment, cu părul lor de aur, ridicoli de frumoși și putând fi recunoscuți instantaneu, erau regele și regina Hollywoodului.

Plus că aveau un labrador auriu care străbătea covorul roșu alături de ei, la fel de fotogenic ca ei doi.

Petal și grupul ei de prieteni se zgâiră în urma lor cu gurile căscate, la fel de uluiți ca toți fanii cu fețele înroșite, țipând din spatele cordoanelor de catifea roșie.

– Petal! murmură Michelle Lee-Glazer furioasă, făcându-i semn din cap lui Petal să se alinieze cu restul celebrităților care urmau să străbată covorul roșu.

– A, da! Petal își reveni brusc în fire. Ești gata, Dan?

Întinse brațul îndoit spre el, iar Dan, încă părând uluit, își trecu mâna pe sub el. Închide gura, dulceață! spuse ea, lovindu-l ușor peste bărbie. Ai să înghiți vreo muscă!

– Joe Jeffreys m-a îmbrățișat, murmură Dan, pornind amândoi spre fotografi. Și totul a fost înregistrat! Toți cei din Newcastle o să-și spargă capul de ciudă când o să vadă!

Joe

La fel ca numeroși alți actori, Joe nu fusese niciodată în stare să-și privească de la un capăt la celălalt propriile filme. Jennifer nu se mai sătura să se vadă pe ecran: uneori, în livingul lor uriaș din casa de oaspeți a complexului în care locuia Joe, ea și Carmen se ghemuiau pe canapea și își petreceau ziua întreagă urmărind filme cu Jennifer. Joe se întreba sincer cum reușea s-o facă. În ceea ce-l privea, își ieșea din pepeni când se vedea pe ecran, jucând un rol și arătând – după părerea lui – ca un adevărat ticălos.

Dar întotdeauna aștepta treizeci de minute înainte de a se strecura afară de la o premieră. Între timp, mulțimile se împrăștiau, fotografii și camerele de televiziune își strângeau echipamentele, iar jurnaliștii de la publicațiile de scandal se întorceau la redacție, predându-și materialele. Când ieși în hol, scoțându-și pachetul de Marlboro din buzunar și dezbrăcându-și sacoul de la costum, cinematograful era, din fericire, gol.

Șoferul lui obișnuit știa cum stătea treaba; când Joe ieși în aerul cald al serii, mașina îl aștepta deja discret lângă cinematograf.

– Acasă, James, spuse Joe, întinzându-și în față picioarele lungi și aprinzându-și țigara.

– Domnule Jeffreys? Numele meu e Eduardo, spuse șoferul sfios, scoțând mașina în drum.

– Da, Eduardo, știu, spuse Joe, turnându-și un pahar de Glenfiddich, whisky-ul lui favorit. Ar fi trebuit de fapt să fumeze un trabuc la el, dar își impusese singur să nu permită fum de trabuc în mașină. Poate acasă, mai târziu. Un Cohiba Esplendido, adus prin contrabandă din Cuba. E dintr-un film vechi, îi explică șoferului. Acasă, James, și nu cruța caii. L-am văzut aseară.

– În regulă, domnule Jeffreys. Scuze, spuse Eduardo. Acasă vă duc.

Vederea porților de securitate deschizându-se larg îi trezea întotdeauna lui Joe un sentiment calm de relaxare, bucurându-se dinainte pentru ceea ce îl aștepta acasă. Hengist și Horsa, cei doi dogi germani ai lui,

așteptaseră răbdători lângă porți; când văzură mașina familiară intrând, începură să țopăie în jurul ei încântați și o urmăriră pe alee, iar Joe coborî geamurile și îi încurajă. Le dădu voie să sară pe el când coborî din mașină, lovindu-i drăgăstos peste bot și luptându-se puțin cu ei.

– Hei, simți mirosul labradorului, spuse el cu un zâmbet strâmb, observând că Horsa îi adulmeca foarte concentrată mâna. E ultima dată când vin acasă de la lucru mirosind a un alt câine, bine, scumpo?

O mângâie cu forță pe capul ei uriaș, trăgând-o de urechi, iar ea gemu fericită și se lovi de el cu atâta elan încât ar fi răsturnat un om mai slab.

„Casa mea, câinii mei", își spuse el fericit, inspirând adânc aerul umed și cald al nopții, în timp ce Eduardo ocoli cu mașina pentru a o duce într-o parte a complexului. „O, viața e frumoasă." Întreaga seară fusese o treabă bine făcută; presa avea să descrie în termeni pozitivi întâlnirea romantică dintre el și Jennifer de pe covorul roșu; Carmen îl asigurase de acest lucru. Trebuia doar să se ferească de orice urmă de scandal în următorul an: trei luni ca filmul să ajungă în toată lumea, încă trei luni până la lansarea acestuia pe DVD, apoi alte șase luni pentru a răspândi zvonuri că eforturile legate de organizarea nunții își puneau amprenta asupra lui și a lui Jennifer, iar faptul că erau angajați în proiecte desfășurate pe continente diferite intervenea să îi despartă; și, în cele din urmă, anunțul trist că Joe Jeffreys și Jennifer Downs nu mai formau un cuplu, cu rugămintea ca presa să le respecte intimitatea și să îi lase în pace în aceste momente dificile.

„Casa mea, câinii mei", își spuse Joe din nou, deschizând larg ușa de la intrarea în conac, simțind în nări, spre surpriza și plăcerea lui, aroma bogată de carne și caș a unei mese gătite acasă. „Și, mai ales, femeia mea", adăugă el amuzat. „Cine ar fi crezut? Stăteam în sala aia de cinematograf și număram minutele rămase până voi putea să mă strecor afară și să mă întorc la ea. Nimeni nu mi-a mai ajuns așa de mult la inimă."

Își impuse să străbată agale, nu în fugă, holul uriaș, livingul și bucătăria la fel de enormă; nu voia să-și trădeze

nerăbdarea. Skye, într-un șorț de trei ori prea mare pentru ea și cu mănuși de bucătărie care arătau ca și cum n-ar mai fi fost folosite niciodată, tocmai scotea o cratiță de lasagna dintr-unul dintre cuptoarele Smeg.

– Hei! spuse Joe uluit. Habar n-aveam că știi să gătești!

Hengist sări spre Skye, care îl respinse cu o împunsătură din șold.

– Ticăloși lacomi, spuse ea iritată. Le-am dat deja de mâncare, dar sunt în permanență flămânzi.

– Ar trebui să fii atentă, spuse Joe vesel, sprijinindu-se pe barul de travertin în formă de L ce înconjura bucătăria, urmărind-o pe Skye chinuindu-se să închidă cuptorul și să ridice cratița grea pe blatul de bucătărie. Au aceeași greutate ca tine. Dacă li se face prea foame, s-ar putea să-ți smulgă un picior.

– De parcă ar face așa ceva, spuse Skye, coborând mâna pentru a o mângâia pe Horsa pe cap. Mă iubesc deja. Bleah! Lasă foarte multe bale.

– Nu pot spune că n-o înțeleg, spuse Joe. Și mie îmi plouă în gură. Lasagna aia miroase al naibii de bine.

– Trebuie să stea puțin, spuse Skye, scoțându-și mănușile de bucătărie și ștergându-și fruntea cu ele. Îi aruncă un zâmbet. Aș putea să te mint și să-ți spun că am gătit eu totul, spuse ea, traversând bucătăria și venind lângă el, dar ți-ai da seama mai devreme sau mai târziu că nu e așa. Am comandat să-mi fie adusă. Există câteva localuri în care se vinde mâncare gătită adevărată pe care trebuie doar s-o bagi în cuptor. Ți se oferă și timpul de preparare și tot.

– Deșteaptă fată, spuse Joe aprobator. Skye se sprijini de cealaltă parte a barului, cu coatele pe el, față în față cu Joe. Îți păstrează mâinile alea frumoase pentru o muncă mai importantă.

– A, da? Skye îi zâmbi seducător. Cam ce anume?

Joe o prinse de încheieturi și îi șopti la ureche o sugestie.

– Joe Jeffreys! Skye își desprinse mâinile, prefăcându-se șocată și oripilată. Nu aș fi acceptat niciodată nici un fel de aranjament cu tine dacă aș fi știut că ai o minte atât de murdară!

– Prea târziu, spuse Joe, sărind peste bar cu ușurința unui om care făcea acel truc de cincisprezece ani. Ai fost de acord să semnezi. A mea ești. Nu pleci nicăieri.

Se aplecă să-i depună un sărut pe buze, cu brațele înfășurându-i-se în jurul taliei ei.

– Nu-mi aminti! spuse Skye, râzând și lovindu-l cu palmele. Dă-te jos de pe mine – simt din respirația ta că ai băut, iar eu n-am gustat nimic încă! Nu e corect!

– Orice e corect în dragoste și în război, păpușă, spuse Joe, savurând felul în care îi licăriră ochii și i se îmbujorară obrajii când îl auzi vorbind de dragoste.

„E prea devreme pentru asta", își spuse. „Dar, la naiba, nici nu sunt prea departe. E o nebunie, ei? Nu este aici decât de câteva săptămâni și deja simt că nu vreau să plece niciodată. M-a prins. M-a prins bine."

Fericit, o privi întorcându-se spre frigiderul de băuturi Sub-Zero și scoțând o sticlă de șampanie Cristal, care fusese pusă acolo să se răcească.

– Îmi pare rău că te-am pus să semnezi nenorocitul ăla de contract, spuse el. Hai, dă-mi mie aia – o să-ți rupi unghiile. Luă sticla de la ea, desfăcând folia. Atâta că genul ăla de hârtie e o practică standard când ești, ăăă...

– O vedetă de cinema de talie mondială, încheie Skye, pentru a-l scuti pe el de jena de a o spune. Se ridică în vârful picioarelor pentru a-l săruta. Înțeleg, Joe. Sincer. După toată povestea cu *Investigator*, înțeleg de ce Carmen a insistat pe aspectul legal.

Când se mutase în casa lui, Skye fusese nevoită să semneze un contract; promisese să nu dezvăluie nici un cuvânt despre orice legat de viața personală a lui Joe, nici acum, nici în viitor, în schimbul unui cont bancar generos deschis pe numele ei și a unei serii nesfârșite de avantaje asociate statului de prietenă secretă a lui Joe Jeffreys.

Joe scoase dopul și umplu paharul pe care i-l întinse Skye.

– Într-un fel, n-a fost chiar cel mai romantic lucru din lume, adăugă ea, dar într-altul – roșeața din obraji i se înteți –, a fost.

– Poftim?

Joe își turnă și lui un pahar.

– Un an, spuse Skye, sorbindu-și șampania. Contractul e pe un an. Își plecă fruntea. M-am gândit că probabil mă placi tare ca să fii sigur că vrei să petreci un an întreg cu mine...

– Oh. Joe își simți vârfurile urechilor roșind și ele. Oh. Da. Știi, nici măcar nu m-am gândit vreodată la asta. Adică, mi s-a părut firesc. Ciudat, nu?

Îi rânji ca un școlar prins de prima lui pasiune. Știa că așa era. Iar ea zâmbea cu ochii în podea, arătând atât de drăguță și de sfioasă, și de sexy, toate în același timp încât nu reuși să-și mai țină mâinile departe de ea.

– Știi ce iubesc eu la tine? spuse el, folosind astfel cuvântul pe care altfel nu ar fi îndrăznit să-l rostească atât de aproape de începutul relației. Mă faci să zâmbesc de fiecare dată când te văd. O trase spre el, o răsuci și se aplecă să o sărute pe umăr, lăsându-și mâinile să-i alunece în jos pe brațele ei. Nu mă plictisești niciodată. Îmi provoci o erecție de piatră și ești sălbatică la pat ca un tren fără frâne. Astea sunt cam toate calitățile pe care mi le doresc.

– Uau, spuse Skye, delectându-se cu faptul că Joe folosise cuvântul „iubire". Se frecă sexy cu fundul de el. Chiar știi să faci declarații romantice.

Joe își lăsă mâinile să-i alunece pe spate până la talie, găsindu-i fermoarul de la fustă.

– O, da, spuse el fericit, în vreme ce ea își scutură șoldurile pentru a-l ajuta să-i dea jos fusta. O să-ți arăt un romantism de n-o să-ți vină să crezi ochilor tăi frumoși.

Fusta îi căzu pe podea, iar Skye întoarse capul spre el să-l privească.

– Nu va trebui să rămân un secret pentru totdeauna, nu? spuse ea plină de speranță. Adică, știu că trebuie să mă ascund aici deocamdată și să stau în bârlog prin hoteluri când filmezi, dar dacă lucrurile ies bine între noi – roși din nou – nu va trebui să fac asta la nesfârșit... sau da?

– Hei, ai să joci în filmul ăla al lui Jeff Ringquist produs de Clearwater, remarcă el. Dacă merge bine, ai să-ți poți găsi și alte roluri. Peste un an vei fi o actriță

promițătoare. Nu văd de ce nu aș putea avea o relație cu o actriță promițătoare, nu-i așa? Își trecu degetul mare pe sub elasticul slipului ei și începu să-l dea jos. Ai putea să te dezbraci de tot, murmură el în părul ei. Dacă oricum se pare că spre asta ne îndreptăm.

– Dar voi rămâne mereu stripteuza cu care ți-ai tras-o la reabilitare, spuse Skye tristă. Există o filmare cu noi doi care circulă liber pe internet. Nu ai putea avea niciodată o relație adevărată cu mine. Adică nu pe față.

– Glumești? Joe o prinse de tivul tricoului și i-l ridică până la subsuori. Mâinile lui se întoarseră în față, pe sânii ei, alunecând peste dantela sutienului, căutând pe pipăite clema de închidere. Sutien cu închidere în față, spuse el apreciativ. Favoritul meu. Mmm. Oricum – îi desfăcu sutienul, lăsându-l să-i atârne liber, și îi cuprinse strâns sânii în palme – așa e și mai bine! Noi doi ne-am cunoscut la reabilitare, ne-am apucat de chestii, am parcurs programul, ne-am cumințit, ne-am dat seama că ne plăcem și ne-am așezat la casa noastră – nu este cea mai drăguță poveste de reabilitare pe care ai auzit-o vreodată?

Îi trase bretelele sutienului de pe umeri, iar Skye se scutură pentru a-l ajuta, trăgându-și tricoul peste cap. Când se întoarse cu fața spre el, era complet goală.

– Ai mult prea multe haine pe tine, spuse ea, cu ochii licărind de fericire pentru ceea ce tocmai îi spusese Joe. Se întinse după cureaua lui, lipindu-se de el, apăsându-se cu tot corpul gol de el și ridicându-se pe vârfuri pentru a-i șopti în ureche: Știi chestia aia pe care voiai s-o fac cu mâinile? Pregătește-te, iubitule.

– Mai târziu, spuse Joe fericit. Acum mi-e sete.

O prinse de talie, o așeză pe barul de marmură și spuse, luând în mână sticla de șampanie:

– Întinde-te, bine? Am o idee.

– O, nu, se prefăcu Skye că protestează. Tu și ideile tale nenorocite.

Se întinse sprijinită pe coate, arcuindu-și mult spatele și dându-și capul pe spate, cu părul revărsându-i-se pe marmură. Joe se băgă între picioarele ei, aruncându-și câte unul peste fiecare umăr, apoi turnă șampanie, încet

și atent, în buricul ei, până se umplu și se revărsă; apoi se aplecă în față și o linse toată, cu limba atât de fierbinte și sexy în timp ce sorbi bulele încât Skye gemu, arcuindu-și pelvisul spre el. Joe îi turnă din nou șampanie în buric, lăsând-o să se scurgă șuvoaie între picioarele ei.

– Ooo! Prea rece! spuse Skye, zvârcolindu-se fericită.

– Serios? Te plângi acum? replică Joe, lingându-o pe abdomen, lovind-o ușor cu limba, făcând-o să geamă și să se cambreze sub el, împingându-și șoldurile spre el, în vreme ce Joe continuă pe un ton de falsă tristețe: Și eu care credeam că îți plac ideile mele. O clipă mai târziu, își închise gura peste ea făcând-o să țipe atât de tare încât Hengist și Horsa, care se îndepărtaseră pentru a se trânti pe podeaua din sufragerie, ridicară capetele, se priviră scârbite și se ridicară greoaie, pentru a găsi un loc mai puțin zgomotos în care să doarmă.

Amber

În cariera ei de model, Amber călătorise în întreaga lume. Pozase în mătase fâlfâitoare pe Marele Zid Chinezesc, ieșise într-un costum de baie minuscul din Marea Caraibilor pe nisipurile roz ale insulei Eleuthera din Bahamas și participase la o sesiune fotografică în Veneția în care fusese nevoită să stea întinsă într-o gondolă îmbrăcată doar în lenjerie, în vreme ce un fotograf stătea atârnat de Podul Accademia, îndreptându-și camera spre trupul ei aproape gol, în vreme ce un stol de turiști entuziaști îi făceau frenetic poze cu telefoanele și camerele lor digitale.

Dar își amintea prea puțin din călătoriile ei. În tot acest timp fusese sub efectul unei combinații de pastile, într-o ceață plăcută, aproape ca o transă, indusă de medicamente, ce îi oferise un strat de protecție psihologică ce îi permisese să facă lucruri precum să urce într-o gondolă ce se legăna, în plină zi, îmbrăcată doar într-un set de lenjerie intimă din dantelă transparentă și o pereche de pantofi Louboutin.

„N-aș mai putea să fac asta acum", își spuse ea cu regret, privind apa de dedesubt. Stătea pe balconul camerei sale de hotel, care dădea spre domul alb și clopotnița bisericii Santa Maria della Salute; hotelul era separat de biserică printr-un canal îngust, un mic afluent ce se scurgea între Grand Canal într-o parte și Giudecca în cealaltă. Ca' Maria Adele, hotelul, avea propriul debarcader, de care tocmai se apropia un taxi cu motor pentru a lăsa să coboare un singur pasager, un bărbat elegant cu părul argintiu, într-un costum alb de pânză fină. Acesta urcă pe debarcaderul de lemn, scăldat în lumina aurie proiectată de lămpile de deasupra intrării în hotel, și își luă valiza mică de piele de la pilotul taxiului, intrând în hotel fără a ridica privirea spre Amber, ascunsă pe jumătate în umbrele amurgului, deasupra capului lui.

„Sper că se întâlnește cu cineva", își spuse Amber. „Sper că iubirea vieții lui îl așteaptă într-o cameră aproape la fel de romantică precum asta. Vreau ca toată lumea să fie la fel de fericită precum sunt eu acum."

Era ca și cum n-ar mai fi fost la Veneția până atunci. Totul era nou, totul era perfect; era ca și cum ar fi văzut toată acea splendoare pentru prima dată. Pe Grand Canal trecu un vaporetto, iar valurile stârnite de acesta făcură taxiul-șalupă de dedesubt să se legene, în vreme ce se îndepărta încet de debarcaderul hotelului, lemnul lucios și ornamentele de crom licărind în lumina blândă proiectată de lămpile hotelului. Soarele apusese; statuile din jurul bisericii Santa Maria della Salute, sculpturile delicate din jurul ferestrelor și al clopotnițelor începeau să pălească pe fundalul cerului, care strălucea într-o paletă de nuanțe de albastru și de purpuriu-închis, pătate ușor la margini cu auriu.

Casa de lângă Ca' Maria Adele, aflată imediat dincolo de micul pod de fier, era acoperită cu glicină, al cărei frunziș verde și des era încărcat cu ciorchini de flori mov ce atârnau în jos, reflectate în apa de dedesubt, umplând aerul cu un parfum amețitor de vanilie cu miere. Amber îl inhală adânc, simțindu-și capul învârtindu-i-se de la parfum, și chiar în clipa aceea o aromă diferită, la fel de intensă, se revărsă din baia din

spatele ei când ușa acesteia se deschise: lămâie și mandarine, mirosul dulce și proaspăt de citrice al gelului de duș și al săpunului.

Întorcându-se, își întinse brațele pe balustrada balconului și un zâmbet de fericire pură îi inundă chipul când îl privi pe Raf ieșind din baie, îmbrăcat într-un halat alb, ștergându-și părul cu un prosop alb, cu pielea mediteraneeană părând, prin contrast, de un auriu-închis. Se apropie încet de ea, traversând podeaua cu gresie.

– Mă gândeam să facem o baie, spuse el. M-am gândit că dacă tot avem o cameră cu jacuzzi ar trebui neapărat s-o folosim. Pot să te conving să faci o baie cu spumă cu mine? Doamne. Aruncă o privire rapidă prin dormitor, ai cărui pereți erau îmbrăcați cu același brocart alb cu albastru ce acoperea scaunele somptuoase și patul înalt, înconjurat de oglinzi cu rame de aur, și cu statui vopsite în alb reprezentând mauri care țineau lămpi, aflate în colțurile îndepărtate ale camerei. Locul ăsta e uluitor. Nu vreau să plec niciodată. Ieși pe balcon. Dar să știi, continuă el, privind-o, că în ceea ce mă privește nu era nevoie să venim la Veneția. Am fi putut rămâne în California. Fiindcă, chiar dacă ne aflăm într-unul dintre cele mai frumoase orașe din lume și locuim într-o cameră ce pare ruptă dintr-un muzeu, oricum nu pot vedea cu adevărat nimic în afară de tine.

Amber ridică mâinile, împletindu-și brațele în jurul gâtului lui, trăgându-l în jos să o sărute.

– Ai să mă faci să plâng, spuse ea, cu gura lipită de a lui.

– O, nu, spuse el. Gata cu complimentele, atunci. Gata cu ele, dacă te fac să plângi. Gata cu lacrimile.

Sărutul lor fu prelung și la fel de amețitor și de îmbătător ca parfumul de glicină în aer. Amber și-ar fi dorit să dureze la nesfârșit. Sărutându-l în continuare, își lăsă mâinile să-i alunece în jos pe corp, găsindu-i cordonul de la halat, dezlegându-l și deschizând halatul, apăsându-se pe trupul lui gol, inhalând parfumul pielii sale dincolo de aroma de citrice a gelului de duș.

– Dumnezeule, Amber, oftă el, când mâinile ei alunecară și mai jos și descoperiră că era deja erect, o să mă storci și o să mă epuizezi.

Făcuseră deja sex în ziua respectivă, trezindu-se cu mintea încețoșată și greoaie din cauza diferenței de fus orar, apăsați de greutatea cuverturilor de brocart ale patului, întinzându-se unul după celălalt încă pe jumătate adormiți; încet, amețiți, făcuseră dragoste ca și cum ar fi fost sub apă, întinși unul lângă celălalt, cu piciorul lui încălecat peste șoldul ei, cu degetele lui între picioarele ei aducând-o la orgasm în repetate rânduri, ca apa canalului lovindu-se de debarcaderul de sub ei, în timp ce o penetrase, ajungând într-un final la climax cu un fior prelung de plăcere, lipit de spatele ei, adormind în aceeași poziție.

Se treziseră sub lumina intensă a după-amiezii în Veneția, grăbindu-se înfometați să ia un prânz târziu; ieșiseră la un mic restaurant local și se desfătaseră cu sardine gătite în oțet și stafide, mici crabi prăjiți, risotto, negru și aromat cu cerneală de sepie, șerbet de lămâie și biscuiți dulci de mălai. Se plimbaseră pe podul Rialto, cumpăraseră inevitabilul suvenir sub forma unui bol din sticlă de Murano, se pierduseră pe străzile lăturalnice înguste și, într-un final, se întorseseră cu un taxi la hotel, unde adormiseră din nou, copleșiți de lumina soarelui, de diferența de fus orar și de fericire.

– Am de recuperat foarte mult timp, remarcă Amber, înfășurându-și degetele în jurul lui, răsucindu-și mâna și mângâindu-l într-un mod ce îl făcu să geamă din străfundul gâtului. Toți acei ani de dinainte de a te cunoaște. Toți acei ani în care am făcut sex cu oameni pe care nu îi alesesem.

Se înserase, iar noaptea era aproape; era prea întuneric pe balcon pentru a vedea clar expresia lui Raf, dar îi auzi râsul din voce când spuse:

– Ei bine, cu siguranță m-ai ales pe mine.

– Așa e, spuse Amber cu mare satisfacție. Te-am ales pe tine. Am știut că te doresc din clipa în care te-am văzut. Ai fost primul lucru pe care mi l-am dorit cu adevărat vreodată.

– Iar eu te-am ales pe tine, zise Raf, cuprinzându-i fața în palme și sărutând-o ușor pe buze.

– M-am tot gândit, spuse ea, jucându-se cu buricele degetelor în sus și-n jos pe toată lungimea bărbăției lui, tachinându-l, trăgându-l tot mai aproape de ea. După ce ne întoarcem la L.A. aș vrea să urmez cursuri de consiliere. Să pot lucra cu foști dependenți în recuperare. Știu că va fi un proces îndelungat, dar vreau să încerc. Crezi că aș fi cât de cât bună la așa ceva?

– Cred că ai fi minunată, spuse el, lăsând-o să-l tragă spre ea până când bărbăția lui se împinse dornică în sus, între picioarele ei, dar – Doamne – am putea, te rog, să vorbim despre asta mai târziu?

– Sigur, spuse ea sfioasă, ridicându-se și așezându-se pe balustrada de piatră a balconului, desfăcându-și picioarele și aranjându-se astfel încât penisul lui să poată începe să o pătrundă. Dar mă gândeam să te întreb dacă tu crezi că e o idee bună...

– Amber, o întrerupse el, prinzând-o de șolduri și împingându-se mai tare, câtă vreme sunt în tine ai putea să-mi spui că te gândești să devii astronaut și tot aș spune că mi se pare cea mai bună idee din lume...

– Ssst! Își puse mâna peste gura lui. Suntem afară – s-ar putea să ne audă cineva.

El își strecură mâinile sub fundul ei, ridicând-o milimetric, împingându-și bărbăția direct în ea, umplând-o cu totul; Amber icni și se prinse de gâtul lui pentru a-și ține echilibrul, închizând ochii în extaz.

– Să te duc înapoi în cameră? îi șopti el, privind peste umărul ei noaptea venețiană și biserica umbrită din zare. N-o să ne vadă nimeni în întuneric, dar...

– Nu! Nu te mișca!

Își înfășură picioarele lungi în jurul taliei lui, lăsându-se pe spate pentru a obține unghiul exact pe care și-l dorea, oftând din nou de plăcere pură când îl găsi.

– Doamne, șopti el, începând să se legene în mișcări de penetrare, găsindu-și ritmul.

– Ssst...

Amber își strecură degetele între picioare, căci mâinile lui erau complet ocupate să o țină pe ea pe balustrada

balconului, și aproape imediat ce se atinse, ajunse la orgasm. O gondolă apăru pe canalul de dedesubt, iar bătăile lungi și lente ale singurei sale vâsle în apă răsunară ca un ecou a ceea ce-i făcea Raf, intrând și retrăgându-se, provocându-i un orgasm ce păru să dureze la nesfârșit, ridicându-se și coborând cu fiecare legănare a șoldurilor lui peste ale ei.

– Am să termin, îi șopti el în ureche, strângând-o mai tare de șolduri, cu bărbăția umflându-i-se în ea. Ai să mă faci să termin...

Amber se apăsă pe el, auzindu-l gemând când își dădu în sfârșit drumul, simțindu-l țâșnind în ea, ajungând la rândul ei la un nou orgasm deodată cu el.

„Nici în cele mai sălbatice visuri ale mele nu mi-aș fi imaginat așa ceva. Nici în cele mai îndrăznețe fantezii n-am sperat vreodată că voi ajunge la Veneția, să fac dragoste cu Raf pe un balcon. Simțindu-l cum termină în mine."

Brațele lui o ținură strâns, cu bicepșii umflându-i-se sub forța strânsorii. Amber își apăsă fața de umărul lui și, în pofida a ceea ce-i spusese el despre plâns, se lăsă pradă lacrimilor, udându-i pielea, simțindu-se cuprinsă de o eliberare totală a emoțiilor, cu trupul pe deplin relaxat și ochii închiși.

– O, Amber, spuse el pe un ton ușor, când își dădu seama că plângea. Iubito, am zis gata cu lacrimile, nu? Te iubesc! Suntem atât de fericiți! Te rog, nu plânge!

– Știu, zise ea, scuturându-și lacrimile de pe gene, în vreme ce el își eliberă o mână pentru a-i șterge ochii. Și eu te iubesc, Raf. Se întinse să îl sărute. Plâng doar fiindcă sunt atât de fericită! spuse ea, hohotind.

Apoi începu să chicotească la ceea ce tocmai spusese, sprijinindu-și capul pe umărul lui, plângând și râzând în același timp, în vreme ce apa se lovea de debarcader sub ei, iar luna începea să răsară pe catifeaua neagră a nopții venețiene.